

MÙA AN CỬ
TẬP 2

Sách tặng, không bán.

(Lưu hành nội bộ)

Thời gian: 2005

Người nghe: Tu sinh

Thời lượng: [45:30]

Tên cũ: Tham vấn Mùa An Cư 2005

Số lượng: 24 băng

Trưởng Lão THÍCH THÔNG LẠC

MÙA AN CỬ

TẬP 2

PL: 2549 - DL: 2005

09-HIẾU ĐÚNG VỀ TỨ DIỆU ĐẾ

1 - ĐI THAM QUAN TRÁNH LÀM ĐỘNG NGƯỜI TU

(00:23) **Tu sinh:** Kính bạch Thầy! Trong cái giờ nghỉ lao thì chúng con đi dạo chơi đôi tý, đến những nơi Thầy là xây dựng thì coi như là an toàn đôi khi có lúc đến giờ học tập, rồi đến giờ nghỉ. Đi... không vô lớp thì chúng con đi tham quan đôi tí, trong cái giờ nghỉ.

Trưởng lão: Sợ khi mà trong cái giờ nghỉ đó, mấy con đi tham quan là sợ cái khu vực của người ta mình đi đó, nó động người ta tu.

Tu sinh: Dạ không, con không đi những nơi đó. Con đi những cái nơi tập thể như thế này để giải trí thêm đôi tí...

Trưởng lão: Con đi ra ngoài cái tổ đường này được, đi ra đằng trước được. Nhưng mà đi trong cái khu mà mấy người đó tu đó.

Tu sinh: Dạ! (...)

Trưởng lão: Con đi ra từ cái tổ đường này,

từ cái khu của con qua đây, con đi ra đây, con cứ đi tham quan. Còn con đi luôn ra ngoài khu nữ không được.

Tu sinh: Thì đó cũng bạch Thầy để xin nếu mà được thì đi ngoài ...

Trưởng lão: Còn đi mà hướng dẫn mấy con đi, thì có người hướng dẫn thì người ta dẫn đi được. Còn không có thì không có đi một mình mình được, nó sẽ động.

Rồi bắt đầu bây giờ mấy con xong rồi, mấy con về tập đi. Về tập đi con.

Rồi còn sư Pháp Ngộ hỏi Thầy.

2- CHÂN LÝ TỨ DIỆU ĐẾ

(01:54) **Sư Pháp Ngộ:** Bạch Thầy! Thì về cái sự tu tập của con thì nó có tiến triển tốt, nhưng mà cũng chưa có tốt là bao, con chưa trình, khi nào có những cái gì khác thì con trình. Hôm nay con lại bạch Thầy về Tứ Diệu Đế bạch Thầy. Trong bốn cái chân lý của ...

Trưởng lão: Của Đạo Phật.

Sư Pháp Ngộ: Dạ, đạo Phật mà Thầy có dạy đó, thì theo con nghĩ thì Thầy dạy trong đó thì không biết rằng là, chân lý thứ nhất là Thầy nói có

phải là tham, sân, si không?

Trưởng lão: Tham, sân, si con.

Sư Pháp Ngộ: Chân lý thứ hai là Dục.

Trưởng lão: Ờ.

Sư Pháp Ngộ: Chân lý thứ ba tức là “tâm thanh thân, an lạc, vô sự”.

Trưởng lão: Tâm thanh thân, an lạc.

Sư Pháp Ngộ: Chân lý thứ tư là Đạo Đế, tức là Bát Chánh Đạo.

Trưởng lão: Bát Chánh Đạo. Tám cái đường tu tập đó, cái chương trình...

Sư Pháp Ngộ: Mục đích của chân lý, bốn chân lý là gì ạ?

Trưởng lão: Bốn chân lý, Triển khai ra cái đó.

Sư Pháp Ngộ: Mà người ta triển khai ra lòng vòng quá nhiều. Lâu nay con có đọc về cái Tứ Diệu Đế của Đức Phật thì người ta triển khai không đúng cái gốc, mà người ta triển khai cái ngọn rất là nhiều. Chẳng hạn như là chân lý thứ nhất là khổ đế thì người ta nói đủ thứ cái khổ, nào là vợ chồng, con cái, nhà cửa.

(03:07) **Trưởng lão:** Nói nhánh không hà.

Nói tùm lum ra, người ta thu không lại, người ta không thu gộp lại được. Thầy nói tham, sân, si. Nếu không có tham sân si thì làm sao có thứ đó được, có phải không? Nó gọn mà dễ hiểu, dễ giác ngộ được cái chân lý thứ nhất.

Sư Pháp Ngộ: Dạ.

Trưởng lão: Rồi nguyên nhân sanh ra đau khổ nói dục, rồi nói đủ bao nhiêu thứ dục, nói tùm lum tà la, làm sao nói. Chữ dục là lòng ham muốn của mình thôi chớ không gì, ái dục, phải không? Con thấy ngộ dễ, mau lắm! Có phải không?

Mà nói về cái diệt đế, cái Niết Bàn chớ gì? Họ diễn tả ba cái Niết Bàn đó đủ loại hết, phải không? Làm cho mình ngỡ ngẩn không biết ở chỗ nào. Mà ở đây thật sự cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự; bất động tâm, cái chỗ mà Đức Phật. Cái mục đích của Đạo Phật là bất động tâm, là diệt đế chớ có gì.

Còn cái con đường tu thì hoàn toàn ngoài Bát Chánh Đạo thì không có cái pháp nào được hết.

Sư Pháp Ngộ: Dạ! Không có con đường nào khác?

Trưởng lão: Không có con đường nào khác. Nó là chân lý rồi! Không có cái đường nào mà

thay thế vô cái chơn lý này được. Bị vì cái kia nó không có chơn lý rồi. Cho nên Bát Chánh Đạo là chơn lý.

Sư Pháp Ngộ: Dạ! Nói cái bài pháp này là đầu tiên Đức Phật Ngài thuyết cho năm anh em Kiều Trần Như đó, thì đọc lòng vòng, lâu nay đọc rất nhiều sách nói về bốn cái chân đế này. Nhưng mà khi đọc bốn cái chân đế của Thầy dạy như thế này rất là gọn mà dễ hiểu. Mà thật sự ra rất là sâu xa, chớ không phải đơn giản. Nói về tham sân si, thì người ta cứ nói tội, thiện... Con thấy như vậy là nói vòng vòng quá mà không ai hiểu vấn đề.

Trưởng lão: Không ai hiểu. Mà nói tham sân si người ta ai cũng biết, cái chân lý nó rõ ràng, ai cũng có cái đó. Không có người nào mà không tham sân si, phải không?

Sư Pháp Ngộ: Dạ.

Trưởng lão: Con thấy Thầy nói sao cho gọn đây đủ mà nó đầy đủ ý nghĩa, mà người ta giác ngộ được, người ta ngộ được cái chân lý thật, cụ thể, con người ai cũng không khỏi cái ham, mà lòng ham muốn thì người nào cũng không khỏi.

Sư Pháp Ngộ: Lòng ham muốn tức là dục?

Trưởng lão: Dục!

Sư Pháp Ngộ: Mà trong đó, nếu chẳng hạn như mình tu nó có hai sự ham muốn, dục thiện và dục bất thiện bạch Thầy.

Trưởng lão: Ờ có chứ.

Sư Pháp Ngộ: Tứ Như Ý Túc cũng là một trong những dục bạch Thầy.

Trưởng lão: Dục đó, Dục Như Ý Túc mà dục thiện người ta. Con thấy Tứ Thân Túc đó, thì nó có Dục Như Ý Túc đó. Dục Như Ý Túc là cái dục thiện không hà. Dục toàn thiện, nó không có ác ở trong đó đâu. Mà anh có xen ác trong đó thì làm sao gọi là Dục Như Ý Túc? Bây giờ cái Dục không Như Ý Túc, tôi muốn ăn mà giờ thực phẩm tôi không có, đâu có như ý túc được. Còn cái kia ta muốn cái có à.

Sư Pháp Ngộ: Dạ.

(05:26) **Trưởng lão:** Bây giờ ví dụ như Thầy, bây giờ Thầy vô trong rừng nè, Thầy muốn một cái bữa cơm ngon này, ở một cái nhà lều nè, Thầy Dục Như Ý Túc là nó có cái nhà lều, có bữa cơm liền nó Như Ý Túc mà con. Nó thần lực! Con hiểu không? Nhưng mà nó đâu có cần, phải nó muốn

ăn như vậy đâu, biểu nó làm chơi vậy chớ nó đâu có thèm, con hiểu chưa?

Sư Pháp Ngộ: Dạ! Nó không có tham nữa.

Trưởng lão: Nó đâu có tham. Cho nên nó dục mà dục thiện.

Sư Pháp Ngộ: Bạch Thầy, trong những đoạn kinh đọc thì diệt cái lòng ham muốn tức là dục, mà diệt lòng ham muốn.

Trưởng lão: Ác.

Sư Pháp Ngộ: Lòng ham muốn là nguyên nhân sanh khổ.

Trưởng lão: Sanh khổ.

Sư Pháp Ngộ: Khi mà diệt lòng ham muốn là hết khổ.

Trưởng lão: Hết khổ.

Sư Pháp Ngộ: Nhưng mà khi mình đọc như vậy mình cũng không hiểu là thí dụ như chỉ diệt lòng ham muốn là tất cả ham muốn là diệt hết đi, tức là mình trở thành cây đá rồi.

Trưởng lão: Cây đá. Thì do đó cái hiểu đó, cái hiểu sai đó, con thấy hiểu sai không?

Bây giờ người ta mới, đức Phật mới bảo mình

ngăn và diệt những cái ác pháp, mà sanh thiện tăng trưởng thiện. Cái bài Tứ Chánh Cần rõ ràng. Như vậy rõ ràng là bảo mình ngăn diệt ác, chớ đâu phải là ngăn diệt hết cái dục thiện, dục ác hết đâu! Nhờ cái bài Tứ chánh Cần mà xác định được cái đường lối của Đạo Phật. Chứ nghe nói diệt hết dục là giải thoát, nhưng mà ta diệt dục ác chớ ai mà diệt dục thiện bao giờ? Nếu mà không thì Tứ Chánh Cần có nói vậy không?

Nhưng mà khi mà nó còn diệt mà diệt hết cái ác thì nó còn toàn thiện thì còn cái gì nữa mà diệt? Thì lúc bấy giờ mình cũng còn chớ, còn cái dục chớ mà dục thiện. Mà dục thiện nó mới Tứ Như Ý Túc chớ. Nó trở về Tứ Như Ý Túc là dục thiện đó con. Bởi vì nó có Dục Như Ý Túc, rồi Định như ý túc.

(06:53) **Sư Pháp Ngộ:** Bạch Thầy! Như vậy thì có những cái pháp môn người ta tu hiện giờ là thiện ác gì cũng diệt hết!

Trưởng lão: Ở diệt hết đó, như Thiên Đông Độ đó, chẳng niệm thiện niệm ác, nó diệt sạch.

Sư Pháp Ngộ: Cho nên Thầy gạt mấy cái đó xuống mạnh, đúng quá!

Trưởng lão: Thầy gạt xuống mạnh, bởi vậy

để người ta tu điên. Tu vậy sai! Tu riết rồi diệt con người mình thành cây đá hết. Nó không còn niệm gì, nó không còn cái gì hết thì mình cây đá chứ còn cái thứ gì? Ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Tu rồi rốt cuộc rồi tôi không biết gì hết hà. Các con hiểu? Cho nên Thầy đập cái này xuống hết này. Ở trong cái cuốn mà Những Lời Phật Dạy tập IV. Thầy gạt mạnh lắm!

Sư Pháp Ngộ: Dạ, Thầy gạt mạnh lắm. Mà con thấy Thầy dạy về cái bài pháp mà bốn cái chân đế này Thầy cứ nhấn mạnh bốn chân đế này hay quá! Mà nó không có gì hết, chỉ có bốn cái sơ sơ đó thôi, nhưng mà người ta nói không ra, không ra chữ, y như người cà lăm.

Trưởng lão: Người ta giải thích không nổi.

Sư Pháp Ngộ: Không nổi, không hiểu ra.

(07:47) **Trưởng lão:** Đó là cái lợi ích lớn nhất để mà chúng ta giác ngộ được nó, rồi hộ trì được nó, rồi chúng đạo được nó, chớ không phải chúng đạo cái tâm bậy ở ngoài. Không phải cõi giới nào hay thành Phật đâu, không có vậy, mà chúng đạo cái chân lý đó.

Bởi vì cái bài pháp đầu tiên mà Đức Phật, tại sao Đức Phật thuyết cái bài pháp đó, gọi là bài

pháp đầu tiên cho năm anh em Kiều Trần Như? Năm anh em Kiều Trần Như là những người tu, chứ không phải những người mà bơ đầu, không phải những người dốt đầu.

Đưa bốn cái chân lý ra thì mấy ông đạt được Pháp Nhân Thanh Tịnh liền tức khắc, thấy tất cả những cái pháp của ngoại đạo của Bà La Môn bây giờ đẹp xuống hết đó. Kêu bằng gạt hay lăm đó!

Cho nên Thầy giảng rồi, con thấy cái bài, cái tập mà “Những lời Phật dạy” tập IV, nó đập xuống hết ba cái Bà La Môn hết. Con thấy không? Bốn chân lý nó lòi lên, mà ba cái ngoại đạo nó đẹp xuống hết, nó không còn có chút nào nữa. Kinh Vệ Đà con thấy còn số không. Có phải không? Trong những cái bài kinh Đức Phật nói Kinh Vệ Đà là số không đó.

Sư Pháp Ngộ: Không có gì.

Trưởng lão: Không có gì hết! Vậy chớ ở Ấn Độ, người ta nói là văn minh Ấn Độ là Kinh Vệ Đà đó, chớ người ta đâu có nói pháp của Phật đâu.

(08:47) **Sư Pháp Ngộ:** Cho nên bởi vậy, đọc cái bốn chân đế của Thầy dạy, rồi hôm mấy bữa trong cuốn sách thì Thầy nói một phần thôi, chớ cũng chưa có phải là hết hẳn. Nhưng mà khi nghe

giảng, mấy bữa trước đó là con nghe giảng về bốn chân đế nữa thì Thầy nói tham, sân, si đó con mới suy luận ra. Thì lúc đó con mới hững ra. Tại vì có những cái mà gần những vị hiểu thì đương nhiên mình phải hững ra. Lâu nay mình cứ tin vào bốn chân đế là lòng vòng theo kiểu đó.

Trưởng lão: Lòng vòng, cứ hiểu theo cái kiểu của mấy ống dẫn mình đi, dẫn đi hiểu lòng vòng đó.

Sư Pháp Ngộ: Cho nên nó làm con người càng ngày đi lòng vòng mà nó khổ, tốn nhiều công sức mà không hiểu ra cái con đường của đức Phật Ngài giảng. Mà đức Phật ngài nhắm cái bài pháp đầu tiên là cái bài pháp giá trị nhất!

Trưởng lão: Giá trị nhất! Cái chơn lý của Đức Phật đưa ra cái giá trị nhất tất cả hơn mấy cái bài kia. Làm chúng ta nhận được cái chơn lý của con người. Vì vậy mà nó đã bốn cái, chớ không phải một cái đâu.

Sư Pháp Ngộ: Dạ.

Trưởng lão: Còn cái kia nó đưa ra cái pháp thôi. Còn Đức Phật, cái chơn lý Đạo Đế là những cái pháp tu đó. Cho nên thay vì một pháp Đức Phật đưa ra một loạt tám cái lớp, ba cái cấp Giới-

Định- Tuệ. Trời đất ơi! Một cái chương trình giáo dục mà thiên hạ ngỡ ngẩn không biết, cứ ở trên đó mà giảng. Giảng riết, giảng điên thành cái pháp chớ đâu có phải là cái chơn lý của người ta. Thôi, đã nói cái chơn lý mà còn cái gì mấy ông giảng? Mấy ông giảng là những cái bài pháp để ở trên cái chơn lý này mà thực hiện, chứ sao lại mấy ông giảng kỳ cục vậy?

Sư Pháp Ngộ: Giảng cũng lòng vòng.

Trưởng lão: Ờ, lòng vòng.

Sư Pháp Ngộ: Nào là đủ thứ trên đó tùm lum hết trơn.

Trưởng lão: Ờ, họ không biết gì.

Sư Pháp Ngộ: Dại! Mà chẳng biết đường tu ra sao.

Trưởng lão: Họ ngay ở trên cái Đạo Đế mà họ giảng 37 Phẩm Trợ Đạo. Trời đất! Mà làm như là Đạo đế - tám cái lớp này, tám Bát Chánh Đạo là một cái pháp. Còn 37 phẩm trợ đạo là cộng thêm cái nữa trong đó nữa. Họ không hiểu 37 phẩm trợ đạo mới học tập ở trên tám cái lớp này.

Sư Pháp Ngộ: Dạ.

(10:44) **Trưởng lão:** Cho nên Tứ Bất Hoại

Tịnh là học cái lớp Chánh Kiến. Tứ Niệm Xứ là học cái lớp Chánh Niệm. Tứ Chánh Cần là học lớp Chánh Tinh Tấn. Con thấy đâu nó người ta đang hoang, mà Chánh Định thì học cái lớp Tứ Thánh Định. Con thấy không? Đâu nó có bài pháp đó chứ.

Rồi từ cái Tứ Chánh Cần, Tứ Chánh Cần tức là Chánh Tinh Tấn, Đức Phật xác định mà, xác định là Chánh Tinh Tấn. Chánh Tinh Tấn mình siêng năng cần mẫn luôn cả sáu cái lớp này, từ Chánh Kiến cho đến Chánh Tinh Tấn là sáu lớp. Chánh Niệm mới là cái lớp thứ bảy, các con hiểu không?

Mà sáu cái lớp nguyên là tu ngăn ác diệt ác không đó. Vô, bắt đầu vô cái lớp Chánh kiến là phải sử dụng Tứ Chánh Cần rồi đó. Nhưng mà nó lại học ở trên cái bài pháp của nó là Tứ Bất Hoại Tịnh; Niệm Phật, niệm Pháp, niệm Tăng, niệm Giới. Bắt đầu nó vô đó, cái giáo trình của người ta như vậy. Thấy sẽ soạn cái giáo trình của con lớp nào ra lớp này.

(11:45) **Sư Pháp Ngộ:** Cho nên hôm cái đặc san sinh nhật Thầy, Thầy nói về cái đoạn gọi là Đạo Đế, là con là thấy nó là lạ rồi. Nhưng mà dễ hiểu, nhưng mà nó lạ, nó khác. Nhưng mà đợt này

thì Thầy nói rõ bốn cái chân đế này ra thì con thấy nó là hay quá, vi diệu quá!

Cho nên bởi vậy sau khi mà thời Đức Phật Ngài thuyết pháp xong cho những cái vị mà ngày xưa nghe Đức Phật Ngài thuyết đó. Thì người ta ngộ ra người ta mới nói rằng là họ tán thán Đức Phật, những cái bài pháp mà giống như là người mù được sáng vậy, người điếc được nghe.

Trưởng lão: Đúng đó, tán thán Đức Phật ghé gớm! Làm nó thấy rõ ràng và cụ thể, nó mới hơn. Rõ ràng con thấy cái bài pháp Tứ Diệu Đế là bài pháp tuyệt vời của đức Phật. Đạo Phật chỉ duy nhất có cái bài pháp đó thôi. Còn cái kia nó chỉ phụ thêm thôi, để chúng ta tu tập thôi, chứ còn nó là chính.

Sư Pháp Ngộ: Dạ cái bài pháp này thì Tứ Diệu Đế này thì con thấy hình như là nó dựng lên một cái cái ngọn cờ đầu tiên và nó dập hết ba cái khác xuống hết, nó tổng quát hết.

Trưởng lão: Nó dập xuống hết. Đọc cái cuốn bốn rồi con thấy ông Phật ổng dập. Thì rút từ bài kinh này, bài kinh kia, Thầy góp lại cho nó đúng cách để cho đừng dập. Rồi Thầy nêu cái Tứ Diệu Đế lên, làm cho sáng tỏ bốn cái chân lý của con

người mà. Rồi dựng nó lại thành cái đạo đức không làm khổ mình, khổ người trong cái đường lối đó. Để cho mình, bởi vì mình còn tham còn sân thì mình còn làm khổ mình rồi, làm khổ người rồi. Phải không? Mà mình hết tham sân si thì hết khổ. Cái mục đích thật là dựng lại cho con người có cái nền đạo đức, chớ có gì khác hơn hết đâu. Cho nên tám cái lớp học này là cũng là tám cái lớp học để Đạo đức mà thôi.

Con thấy bây giờ thì thật sự ra, những cái bài pháp mà Thầy giảng rồi, làm cho mấy ông giảng sư bây giờ, mấy ông ngơ ngẩn. Hồi nào mấy ông giảng tùm lum tà la hết!

Sư Pháp Ngộ: Giờ thành nói láo hết rồi.

Trưởng lão: Nói láo hết, nó không cụ thể.

Sư Pháp Ngộ: Dạ, không cụ thể. Không đưa đến thiết thực, cũng là mơ hồ trừu tượng.

(13:44) **Trưởng lão:** Mơ hồ trừu tượng hết. Nó không thiết thực, làm cho chúng ta hiểu một cách mông lung.

Cứ nói Khổ đế, thì chúng ta nghe mấy ông giải thích khổ thế này, khổ thế kia đủ loại khổ hết. Người ta gộp lại tham sân si đi, có tham sân si có

khổ chứ gì? Hết tham sân si hết khổ chớ gì, phải rõ không? Nó còn đơn giản mà dễ hiểu!

Mà ai không tham sân si. Còn nói khổ này khổ kia nhiều khi nói vậy, tui chưa có vợ tui đâu có khổ kiểu đó đâu! Có phải không? Ông nói như vậy trật. Vậy thì đâu phải chân lý! Tui chưa có vợ mà, còn người ta có vợ người ta khổ chuyện đó. Tui chưa có già, tui còn trẻ mà ông nói tui khổ kiểu này, nói già khổ thì mấy ông nói tui chưa có già tui chưa biết khổ đâu! Tui chưa thấy cái đó đâu.

Nhưng mà nói tham sân si thì ông nhỏ bây giờ mới đẻ ra cũng có tham sân si, lớn cũng có tham sân si, đúng không, mấy con thấy không? Chớ còn cỡ con, con chưa có tám mươi tuổi con đâu có biết cái già tám mươi tuổi ra sao? Con chưa có đi lụm cùm, con làm sao biết nó run rẩy như thế nào?

Nói như vậy tui chưa có biết đâu. Tui tuổi này tôi con người, tuổi này tui làm sao tui biết tui già? Có phải không? Tui chưa có lụm cùm, cho nên tôi đâu có biết nó cực khổ như thế nào. Nói nó khổ già khổ, nó khổ. Nhưng mà sự thật tôi chưa có già chưa biết. Nhưng mà nói tôi có tham sân si, tôi có. Nói chơn lý, chớ đâu phải nói ông già khổ sao mà

nói chuyện khổ ông già trong đó? Mấy ông dạy trật đó!

(14:59) **Sư Pháp Ngộ:** Rồi hèn chi, rồi người ta lượm tới, lượm lui đã cái người ta để ra bốn cái pháp khác.

Trưởng lão: Ủm!

Sư Pháp Ngộ: Không khổ, không tập, không diệt, không đạo.

Trưởng lão: Đó!

Sư Pháp Ngộ: Họ luận tới luận lui, vậy là còn sai ra nữa.

Trưởng lão: Còn sai ra nữa! Cho nên vì vậy mà trong cái sự, càng lúc mấy con đọc sách Thầy càng lúc mấy con càng ngộ được cái chân lý của Đạo Phật rất rõ ràng và thực tế. Từ đó chúng ta thấy chúng ta không bao giờ chúng ta sai. Bởi vì giác ngộ được cái chơn lý rồi, mình ngộ được chân lý rồi. Rồi bắt đầu đó mình mới hộ trì cái chơn lý, rồi chơn lý được hộ trì. Lúc bấy giờ chân lý đó luôn luôn lúc nào mình cũng bảo vệ nó, cho nên chân lý được hộ trì. Con đọc cái bài, hộ trì chân lý là mới bắt đầu tu đó con.

Sau khi chúng ta được cái trạng thái mà giữ

gìn được cái chân lý nó hiện ra rồi. Thì bắt đầu cái chân lý nó phải được bảo vệ, phải giữ gìn nó đó, gọi là chân lý được hộ trì. Thì chân lý được hộ trì thì sẽ chứng đạt chân lý, tức là mình sống ở trong cái trạng thái đó. “*Thanh thân, an lạc, vô sự*” thì rõ ràng là cái chân lý giải thoát chứ còn. Ở đó có Tham sân si không? Không! Có phải đúng không? Cái chỗ hết tham sân si là chỗ đó, chứ đâu có phải là Phật tánh ở cõi nào đâu! Tại mấy người không hiểu, mục đích của đạo Phật là như vậy, giúp cho con người thoát khổ thôi. Sống trong cuộc sống như mọi người, nhưng mà ta thoát khổ, đó là cái chân lý của người ta. Còn mấy ông đi lòng vòng đó thì không được.

(16:21) **Sư Pháp Ngộ:** Vậy mục đích của Đạo Đế là cũng để mà mình học để mà mình hộ trì cái chân lý đó?

Trưởng lão: Hộ trì chân lý đó, chính cái Đạo Đế đó mà nó giữ gìn, nó bảo vệ, nó hộ trì để chứng đạt cái chân lý đó. Còn cái Khổ đế với cái nguyên nhân sanh Khổ đế đó, là để chúng ta hiểu biết để đối đầu để chúng ta đánh nó đó, dẹp nó đó. Cái Đạo đế với cái Khổ đế với cái Tập đế đó. Cái Tập đế và cái Khổ đế là đức Phật nhắm cái đó là cái đối tượng, đối tượng khổ. Và cái Đạo Đế là cái

đường lối để dẹp cái khổ này, để thực hiện được cái Diệt đế. Con thấy rất rõ!

(17:02) **Tu sinh 2:** Bạch Thầy, Thầy hoan hỷ, trước đến giờ chúng con đọc nhiều, nào là khổ, ham muốn khổ, khổ khổ, hành khổ.

Trưởng lão: Khổ khổ.

Tu sinh 2: Ái biệt ly khổ.

Trưởng lão: Ái biệt ly khổ, Oán tăng hội khổ. Đủ thứ khổ, nói đâu tùm lum á!

Tu sinh 2: Thưa thầy, hôm nay chúng con vô đây tu chúng con đã nhận ra cái đó. Hôm nay nhờ pháp của Thầy chúng con nhận ra cái đó, Mô Phật!

Trưởng lão: Bởi vì Thầy thấy mấy giảng sư họ giảng cái nhánh nhóc, cái lá. Họ không có đi vào cái... Họ bao giờ họ nói Khổ đế, họ có bao giờ họ nói tham, sân, si đâu? Các con nghe coi có không? Thầy đọc cái Hoà Thượng Thiện Hoa, ông giải thích về Khổ Đế. Ông cũng giảng bốn cái pháp Tứ Diệu Đế đó. Nói về khổ thì ông nói thôi cả loạt cái khổ, đủ thứ khổ, nhưng mà không có nói tham sân si trong đó. Không có đốn được cái gốc, người ta hiểu cho rõ ràng cụ thể, không hiểu.

(17:59) **Sư Pháp Ngộ:** Làm người vô minh lại càng hiểu lòng vòng thêm.

Trưởng lão: Rồi nó lòng vòng, nó lại vô minh thêm! Bởi vì người ta dẫn mình đi cả bầu trời mênh mông cái sự tầm lum tà la hết. Mình không biết gom lại cái chỗ nào đây.

Bây giờ đẹp cái này thì còn cái này. Nói nó mênh mông thì cứ chặt cái lá này thì nó lên cái lá khác, chặt cái kia nó lên cái khác. Còn cái này ngay người ta chỉ tham sân si. Mà tham cái tướng nào? Si cái tướng nào? Mà sân cái tướng nào? Người ta chỉ rõ cho mình biết là mình phải đối trị nó liền.

Thì cũng như Thầy nói, tham là cái tướng của nó là về cái ăn uống. Nó rõ ràng, nó hiện cái tướng tham của nó về ăn uống. Mà tướng sân, nó hiện về cái tướng cảm thọ đau. Đau bệnh, nhức ở trong thân của mình đó. Bệnh gì nó cũng do sân mà thành ra. Mà tướng si nó hôn trầm, thùy miên, buồn ngủ. Các con nhận thấy tướng rõ ràng chứ gì? Thì mình đối trị mấy cái tướng này, nó hiện đến thì đến thì đánh nó chớ ai điên gì mà để theo nó mà ngủ, theo nó mà rên. Có đúng không?

Giờ thẳng, kêu là thẳng thường mà để đấu tranh, biết được những cái trạng thái này mới đẹp

được. Chớ nói si, trời đất ơi! Tôi không biết si cỡ nào, rồi tới chừng mà tôi cứ gục tới, tôi nói đâu phải si. Tại nó ngủ chớ đâu phải si. Còn cái này người ta nói đó là si. Có phải không? Cái tướng của nó mà. Còn cái kia cái tên của nó, chớ đâu phải nói nó.

Phải chỉ rõ được cái tướng của nó để cho mình nhận xét thấy dạng mình dùng cái pháp nào để đối trị nó nè. Thì 37 phẩm trợ đạo, tức là Đạo để nó dạy cho mình cái pháp đối trị.

Sư Pháp Ngộ: Dạ.

Trưởng lão: Con thấy không?

(19:25) **Sư Pháp Ngộ:** Bạch Thầy! Khi hồi đó con đọc cái bài đầu tiên về Khổ đế đó, hồi mà con chưa biết đạo con mới biết Đạo Phật thôi. Con đọc lòng vòng cái đó xong cái rồi con đi ngơ ngẩn. Con sống tự nhiên cuộc đời thấy nó giống như nó yếm ly. Mình thấy, họ nói cái khổ lòng vòng như vậy, mà mình rồi mình yếm ly. Mình chẳng biết đường, chẳng nói con đường nào để thoát cái khổ đó. Cho nên mình thấy cuộc đời này thật sự là khổ thiết. Nhưng mà trong lúc đó, cái tâm trạng nó giống như là nó bi quan cái cuộc đời này.

Trưởng lão: Nó bi quan, nó bi quan.

Sư Pháp Ngộ: Đọc những cái lời của những người tác giả người ta viết ra, làm cho mình sống cuộc đời bị bi quan không có cái gì hết. Mà rồi Khổ, Tập, Diệt, Đạo người ta dạy những cái sau thì không rõ gì nữa hết.

Trưởng lão: Nó cũng không rõ, nó không biết. Cho nên nó bị bi quan, mà nó không có tích cực ở trên cái sự tu tập.

Sư Pháp Ngộ: Dạ.

Trưởng lão: Chớ nỡ rõ được trên cái Đạo để, trời ơi! Mê chết được. Đánh dẹp tội này được sướng quá! Phải không?

Sư Pháp Ngộ: Dạ

Trưởng lão: Đánh dẹp cái tội khổ này. Còn nói cái khổ thì mình hiểu, trời ơi! Tất cả chúng sanh, nước mắt của chúng sanh như nước biển. Trời ơi! Nghe nó buồn muốn chán quá, khổ thiệt! Nhưng mà giải quyết cái vấn đề này thì Đạo để thì dạy không ra.

Sư Pháp Ngộ: Dạ.

Trưởng lão: Nói lòng vòng gì mà tu cái gì?! Thì mình cũng ráng cố gắng mình tu thiệt. Cũng ham lắm, muốn giải thoát chứ ai mà muốn khổ

phải không? Nhưng mà tu trật lất hoài, nó cứ tham sân si hoài! Cái gốc không bứng ra, mà bứng cái gì không biết.

(20:41) **Sư Pháp Ngộ:** Dạ. Tu vào trong chùa thì càng khổ nữa bạch Thầy. Vào trong chùa thì gặp huynh đệ, thầy trò bạn bè, nó cũng đâu có sống đạo đức đâu. Nó cũng chọc phá lẫn nhau kinh khủng!

Trưởng lão: Ghê quá!

Sư Pháp Ngộ: Cho nên bởi vậy là khi mình thấy cuộc đời là khổ rồi, người ta dạy mình khổ rồi. Mình nói ờ, đúng khổ thì ta phải chỉ có con đường xuất gia là diệt khổ thôi.

Trưởng lão: Diệt khổ.

Sư Pháp Ngộ: Cứ nghĩ là diệt khổ, đi vào chùa tu, cứ tụng kinh niệm Phật. Rồi thấy người ta học thì cũng ráng học, người ta tụng kinh cũng ráng tụng kinh. Thức khuya dậy sớm tụng, ráng học hành, ráng tu với người ta. Nhưng mà nó lại khổ ra thêm một cái khổ nữa, chớ nó không phải hết khổ.

Trưởng lão: Thì cái khổ đời không đẹp, lại thêm cái khổ đạo.

Sư Pháp Ngộ: Dạ, khổ đời chưa dẹp được, thì vào tu xong bắt đầu nó tăng thêm cái khổ đạo nữa. Tăng thêm khổ đạo rồi con đường tu thì bắt ngời niệm Phật, hít vô, thở ra lại không giải quyết được gì.

Trưởng lão: Không giải quyết gì hết.

Sư Pháp Ngộ: Rồi lại thấy cuộc đời tu sĩ là bi quan rồi. Toàn là máu và nước mắt không, chớ có cái con đường nào tu đâu. Mà nếu mà lúc đó mà thấy con đường rõ ràng chơn lý tu, rõ ràng cái chơn lý là tu và hộ trì chơn lý đó. Con đường rõ ràng thì lúc đó mình nỗ lực mình tu đủ để mình thoát cái đó. Còn ở đây mình chỉ nỗ lực niệm Phật, tụng kinh thôi.

Trưởng lão: Nỗ lực, mà nỗ lực mà cái pháp bậy rồi, trật rồi! Không phải là chơn lý, cái đó không phải là chơn lý.

Sư Pháp Ngộ: Nỗ lực đi trai tăng nữa.

Trưởng lão: Trai tăng.

Sư Pháp Ngộ: Nỗ lực đi hành lễ. Bên Nam Tông nào là đi dâng y Kathina đồ làm dữ tợn! Tưởng là đi như vậy là thoát khổ, ai dè đi còn khổ hơn nữa.

Trưởng lão: Còn thêm, chồng lên.

Sư Pháp Ngộ: Cái cuộc đời...

Trưởng lão: Nó sai rồi, nó sai lớn!

3- NAM NỮ BÌNH ĐẲNG TRONG ĐẠO PHẬT

(22:12) **Tu sinh 2:** Bạch Thầy! Nhân đây con xin hỏi Thầy một việc là, con đọc trong cái kinh Kim Cang Luận, Đại thừa Kim Cang Luận, thì có nói cái chỗ là giữa người nam và người nữ đi tu, thì người nam thì coi như không có năm cái lậu và người nữ thì lại có năm cái lậu. Do đó thì phải giữ tăng lên 30 giới, có phải không?

Trưởng lão: Không, nói chung là họ nói vậy chứ, người nam người nữ nó có cái khó là cái tình cảm của người nữ nó khó hơn cái tình cảm của người nam, vì người nữ nó bị lụy lắm. Người nam mình nó mạnh mẽ hơn. Nhưng mà coi vậy chứ, cũng có người nữ họ cũng ghê gớm lắm chứ, họ cũng mạnh mẽ lắm. Như Trưng Vương Triệu Ẩu đâu có thua nam đâu! Tại vì người ta phân biệt người ta nói vậy chớ sự thật ra Đức Phật đã cho người nữ là không bao giờ mà có cái nhiều.

Nhưng mà Tổ viết cái giới luật đó, chứ con thấy cái kinh Phạm Võng với cái kinh Sa Môn

Quả, có đức Phật nói đây là của người nữ đây là của người nam không? Các con cứ đọc giới kinh đi rồi các con biết, có cái chỗ nào mà người nữ hơn người nam đâu? Toàn bộ là xuất gia là nữ cũng cạo đầu, mà nam cũng cạo đầu chứ có người nào có khác đâu?

Cho nên các Tổ thì viết ra, bởi vì tư tưởng mà kỳ thị mà nam nữ đó, trọng nam mà khinh nữ đó. Cho nên viết ra bao giờ cũng bắt người nữ ép buộc người ta hơn người nam, cái lối đó là trọng nam khinh nữ. Chứ còn ông Phật, con coi trong cái giới kinh con thấy không bao giờ mà Đức Phật phân biệt nam nữ. Nghĩa là giới vậy là nam cũng vậy, mà nữ cũng vậy chớ không có cái nhiều cái ít.

Cứ đọc giới kinh rồi mình, các con sẽ đọc cái bộ mà “Văn hóa truyền thống” đó đúng sáu tập rồi sau này các con sẽ thấy Thầy so sánh. Thầy đem ra so sánh cái bộ mà giới cấm, cái bộ giới bốn Patimokkha với cái bộ Ba la mộc xoa đề đó, rồi với cái bộ giới kinh Thầy so sánh để thấy Tổ viết như thế nào, và cái tư tưởng của Tổ viết những cái giới này như thế nào đối với nữ. Thậm chí như còn đặt Bát Kinh Giới, bắt người nữ phải tôn kính cái người tăng vừa vào, mới tu thôi phải là người nữ là phải đánh lễ, trong khi người đó chứng quả

A La Hán.

Tu sinh 2: Dạ!

(24:16) **Trưởng lão:** Các con nghe coi, cái bà đó đã tu chứng quả A La Hán. Cái ông mới tu này cái tâm tham sân si ổng như một đồng, mà bắt cái bà kia bả lạy. Thầy nói thật ra, khi dễ người nữ đến mức độ như vậy đó. Sau này Thầy sẽ vạch mặt ra hết. Thì các con đọc cái tập IV này Thầy vạch mặt ra hết. Chưa hết, mà bây giờ, sau cái bộ giới này Thầy sẽ vạch mặt. Bởi vì Thầy nói sách của Thầy đọc tới chừng nào nó thích chừng nấy mà. Bởi vì Thầy vạch rất rõ. Con người sinh ra, trời! Được làm người, người nữ cũng như người nam chứ tại sao? Bởi vì cái quy luật của Nhân Quả, nó phải âm dương như vậy nó mới có sanh ra chứ, còn nếu không có làm sao được, mà lại trọng nam khinh nữ?

Còn bên Thiên Chúa như thế nào con biết không? Chúa sanh ra người nam, lấy đất sét nắn rồi thành người nam, rút cái sườn của người nam mới làm ra người nữ. Trời đất ơi! Cái gì mà lạ lùng vậy?

Cho nên nó không có đúng, không có đúng!
Cái tưởng tượng của họ, họ nghĩ tưởng ra tầm bậy,

tâm bạ nó không có đúng! Đức Phật nói duyên sanh, mà nó hợp duyên thì nó sanh ra, thì nó sanh ra theo cái quy luật của Nhân Quả. Quy luật của Nhân Quả phải âm dương chứ sao. Cho nên làm sao mà khỏi có nam có nữ. Khi mà sanh con người nam nữ nó phải bình đẳng như nhau chứ, tại sao mấy người ép người ta quá trời vậy? Người nữ bên Ấn Độ đi đâu cũng phải chụp cái mặt lại không cho người ta thấy cái mặt. Làm gì dữ tợn, kín đáo, dữ tợn!

(25:39) **Sư Pháp Ngộ:** Bạch Thầy! Vậy Đại đức A Nan Đa mà Bạch Đức Phật mà xin cho đi mẫu cùng các tỳ nữ mà tu đó, trong thời kỳ Đức Phật đó, việc đó có thật không bạch Thầy?

Trưởng lão: Khi mà Đức Phật về đó là tất cả các người nữ người ta thấy Đức Phật tu như vậy người ta ham tu lắm rồi. Cho nên Đức Phật cho liền, chứ đâu cần phải tới ông A Nan mà xin ba bốn lần đâu.

Sư Pháp Ngộ: Dạ, Mô phật!

Trưởng lão: Thấy tới chừng cái bộ giới luật rồi Thầy sẽ vạch cái này ra con. Bởi vì đối với đôi mắt của Thầy, bây giờ Thầy đã làm chủ được mình thì nhìn người nữ cũng như người nam. Cho nên

người nữ Thầy vẫn cho xuất gia, Thầy vẫn cố gắng hướng dẫn cho họ. Mặc dù cái thân người nữ nó vất vả hơn người nam nhiều, nhưng mà điều kiện là tại vì theo cái quy luật cái nghiệp mà. Cho nên nó vẫn là một con người, chứ nó không phải là thua người nam một chút nào. Thầy nói trên thế gian này, người nam học hành đặng bao nhiêu thì người nữ họ cũng đặng bấy nhiêu, họ cũng trở thành những nhà bác học hết.

Tu sinh 2: Và bây giờ còn hơn vậy nữa.

Sư Pháp Ngộ: Bây giờ người nữ phần nhiều học giỏi nhiều hơn người nam hiện giờ bạch Thầy. Làm lớn thì không làm lớn bằng chứ mà học giỏi cũng giỏi lắm.

Trưởng lão: Bị ép chế đó chứ, chứ còn cỡ cho mấy bà làm lớn coi, thử coi mấy bà. Tổng thống chứ đừng nói.

Tu sinh 2: Bà gì làm tổng thống ấy.

Trưởng lão: Chứ sao.

Tu sinh 2: Philippines đó.

4- SỰ MÊ TÍN, CUỒNG TÍN TRONG CÁC TÔN GIÁO

(26:50) **Tu sinh 2:** Bạch Thầy! Coi như là con xin hỏi tý nữa là sao lại giữa cái Đạo Thiên

Chúa, mà khi muốn họ dạy như vậy và họ nói như vậy và họ làm những cái việc như vậy, mà để với cái chúng sinh nó theo nhiều như vậy Thầy?

Trưởng lão: Cái nhân quả của nó con. Với cái con người nó còn, nó chưa có, nó còn vô minh đó. Nghe người ta nói cái gì nó tin theo cái nấy. Thánh khải, cái tướng đâu là có ông Thánh đâu ở trên trời, ông đó dữ tợn lắm, vạn năng lắm! Ông đó khải xuống cho một cái ông lên đồng nhập cốt nào đó nói về thánh kinh, rồi cái viết ra những cái bộ thánh. Bắt đầu họ cuồng tín, họ mê tín á, họ không có biết. Họ nói đó là Thánh rồi, cho nên họ chấp tay họ tín ngưỡng thôi. Họ là con người phạm phu còn kia Thánh rồi, cho nên dạy sao họ làm vậy. Cho nên cuồng tín.

Gặp ông Phật ông dạy đâu rõ, chứ nói bậy nói bạ thì không tin, có đúng không? Ông Phật nói mười cái điều đừng tin, đừng có ai nói bậy không tin. Tin cái điều như thế nào? Không làm khổ mình, khổ người là tin. Thấy tóm lược những cái đó dễ dàng. Mình không làm khổ mình, khổ người là cái đó tin, bởi vì nó đem lại hạnh phúc. Còn cái kia tin nó đem lại đau khổ. Cuồng tín như đến nỗi mà cầm súng bắn người ta mà nói mình chết đi, mình lỡ có chết đi thì được Chúa rước

mình. Trời đất! Chúa gì mà ác quá đây?

Cho nên những cái đó là những cái sai. Bởi vì sách Thầy mà viết rồi, động hết các tôn giáo ở trên hành tinh này chứ không có riêng tôn giáo nào hết. Máy con đọc. Thầy nói, tuy là Thầy nói nhẹ nhẹ, chứ ở trong đó có mấy đoạn nói, xét ra là họ thấy cay cú lắm đó.

Thầy nói Thánh Khải nè. Thánh Khải, Thầy dùng cái danh từ ngắn gọn Thánh Khải, là nói bên Thiên Chúa mà Thầy không nói Thiên chúa đâu. Mà Thầy nói câu cơ, cơ bút. Tức là Thầy nói mấy người mà dựa vào cơ đó, Tin Lành hay hoặc là Cao Đài đồ đó. Có một số mà mê tín, rồi ba cái đồng bóng, lên đồng nhập cốt đó, ba cái thứ này dẹp hết, cái thứ đó là tưởng không!

(28:47) **Tu sinh 2:** Bạch Thầy! Là họ tin lắm Thầy. Ở ngay chỗ Quê con, có hôm đó họ chạy đi về, họ nói âm lên, là con cũng tưởng là coi như là đâu có cái chuyện đó. Nhưng mà thực sự là có thật. Họ bốc mộ của một cái ông Cha đạo, họ bốc lên rồi là coi như là cái nước mà bị bốc ở dưới đất lên Thầy. Mà cái nước còn nằm trong hòm lại, là họ giành nhau, họ múc họ uống hết.

Trưởng lão: Trời! Ghê quá, quá ghê!

Tu sinh 2: Con khiếp luôn! Coi như người đến, không còn nữa, phải múc nước tráng để mà coi như họ uống. Họ tin đến mức.

Trưởng lão: Trời! Tin quá, gọi là cuồng tín.

Tu sinh 2: Con khiếp mà coi như là họ tin, quá tin mà coi như là thực sự hôm cái năm đó con đang còn làm công an Thầy. Mà coi như là họ xin một cái việc là rước ông Cha hồng y giáo chủ ở trong Xã Đoài, để về cái nhà thờ đó của nơi xứ miền Trung đó. Mà họ xin rải chiếu từ ở ngoài chỗ vào, mà nơi chỗ hố xăng dầu mà đi vào cho đến nhà thờ là khoảng chừng bốn cây số rưỡi, là họ rải chiếu với lại thảm. Mà coi như là họ lại, đến khi mà chính quyền không cho là họ lại xin cho rải từ ngã ba, ngã tư của Ủy Ban rải vô đến Nhà thờ. Mà Nhà Thờ, rồi Chính quyền cũng không cho, đến khi họ xin rải là coi như là còn năm trăm mét thì khi đó đồng ý...

5- HỘ TRÌ CHÂN LÝ, CHÂN LÝ ĐƯỢC HỘ TRÌ

(30:10) **Trưởng lão:** Tui bưng vô chết tui diên gì tui để mà để nó bắn ông này chết sao? Có phải mấy con thấy không? Mà mình biết cái ông này ông Thủ Tướng của mình rồi, mà tại sao cứ để ông bị người ta cứ lấn áp ổng vậy? Các con hiểu

chỗ đó không?

Bởi vì ngộ chân lý, rồi hộ trì chân lý mấy con thấy rõ. Bảo vệ nó chớ còn gì, hộ trì là bảo vệ nó chứ gì. Bảo vệ nó để rồi mình sống.

Nó đơn giản như vậy, chớ mà mấy con biết áp dụng thiện xảo. Cho nên đức Phật nói thiện xảo đó, là biết áp dụng. Chứ đừng có cố chấp, tôi đang tu hơi thở bây giờ cái gì cũng hơi thở, lộn xộn không được. Không phải! Giờ buồn ngủ quá trời mà giờ cứ ngồi đó thở. Làm sao mà thở được? Làm sao hộ trì cái đó được? Buộc lòng tôi phải đứng dậy đi kinh hành tôi phá cái hôn trầm đó để tôi hộ trì cái chân lý đó, cho nó thanh thản, an lạc, vô sự trở lại. Các con thấy không? Mình biết cái tận gốc rồi mà tại sao mình lại mình không giữ gìn được nó, để cho mất nó đi?!

(30:56) **Tu sinh 3:** Dạ, bạch Thầy! Là hôm qua con có đọc lại cái đoạn mà con suy nghĩ rằng là, giới luật là nó thành trì, quan trọng lắm! Cho nên là đúng như Thầy dạy, con đọc lại cái đoạn kinh Tăng Chi lại con ghi là giới luật là thành tựu hết. Đức Phật nói là nhờ giới luật mà thành tựu hết!

Trưởng lão: Đúng đó!

Tu sinh 3: Con nghĩ rằng là, thấy mình do cái gia duyên của mình giữ được cái giới luật. Bắt đầu từ hôm nay thì con cũng Bạch Thầy và sư Pháp Ngộ đây nhiều khi chúng con đi, rất nhiều những anh em đi mệt mỏi lắm, về cũng không biết cái pháp khai giới. Nhiều khi đâm ra cơ thể cũng mệt mỏi, đâm ra thân lão đảo mất thăng bằng. Hôm nay con cũng trình Thầy nhờ Thầy...

(31:35) **Trưởng lão:** Nó, mình khai giới ra con. Bởi vì Khai, Giá, Trì, Phạm. Trong khi đó mình biết cơ thể mình rồi, mình thiện xảo mình khai giới để tôi không bị phạm giới. Nhưng mà khi nó bình phục trở lại rồi thì chấm dứt, để tôi giữ gìn giới nghiêm chỉnh để không tôi quen, tôi lờn giới rồi tôi phạm hoài. Khai giá rồi đóng lại. Nó có những phương pháp để cho mình giữ gìn giới trong khi tôi còn tôi đang tu mà, chứ đâu phải tôi tu xong đâu. Cho nên tôi chưa có đủ cái đạo lực, để giúp cho cái năng lực ở trong người tôi đầy đủ, thì tôi phải sử dụng những cái thực phẩm và tất cả những cái phương tiện để cho nó phục hồi cái cơ thể tôi lại chứ.

Còn đặng này tôi không chịu, tôi chấp giới mà riết rồi khô queo đó, nó chết luôn đó. Nó thành ra cái cây khô đó. Cho nên nó phải Khai, Giá, Trì,

Phạm.

Cho nên Thầy khuyên đó là thiện xảo là đúng. Các con khéo léo thiện xảo tu tập, nó thanh thân, an lạc, vô sự là mấy con đúng pháp. Bởi vì cái cuốn Những lời Phật dạy tập IV đó, nó xác định rất rõ mấy con. Rất rõ từ cái giác ngộ chân lý, rồi hộ trì cái chân lý để mà chứng đạt chân lý. Con thấy ba cái giai đoạn đó, mấy con phải hiểu cho rõ. Do mình hiểu mình nắm được rõ rồi, mình biết là mình không còn tu sai nữa thì chỉ còn có nỗ lực thực hiện, cuối cùng mà thực hiện các con cũng không sai nữa. Các con nghe cái câu Đức Phật nói nè: *“Hộ trì chân lý, rồi chân lý được hộ trì”*.

(32:54) **Tu sinh 3:** Dạ, con Bạch Thầy! Hôm qua con ngủ, xoay đi xoay lại cái đó, con quán lại thì, từ hôm con vào đây thì con đã thực hành đúng theo lời Thầy dạy thì con thấy an lạc rất lớn. Nhưng mà do con nhiều khi nó tăng trưởng cái pháp tu của mình, cho nên con thí nghiệm ở đây luôn. Thì như vậy hoàn toàn là, như vậy mình sống với một cái tâm là luôn luôn bị ức chế. Cho nên ức chế thì nó đẩy ra nhiều cái vấn đề.

Trưởng lão: Đúng đó!

Tu sinh 3: Nên con nói thật sự là con biết cái

tâm của con là phải thật sự tự nhiên, tu là phải nhẹ nhàng, thanh thoát và như vậy là thì kéo dài cái trạng thái đó thì hôm nay thì con xin nói với Thầy là con nhận ra cái đó. Là như vậy là con nhận ra con tư duy, con cũng nhót lại cái bài của Thầy để dạy ở trong đó, thì con cũng tư duy rất kín đáo theo cái gia duyên của con ở xã hội này.

Trưởng lão: Ờ, được rồi, mấy con đi về giải quyết gia đình cho nó xong xuôi. Rồi nó đủ cái duyên rồi đó, bắt đầu mấy con vô tu tu luôn. Từ bắt đầu đi đi tới, chớ không có lui nữa. Bây giờ thật sự ra thì mấy con đang ở trong chiếc áo cư sĩ, mấy con đang sống đạo đức trong gia đình của mình, trong xã hội, chưa phải là người mà đi sâu được đâu. Con biết đi sâu hộ trì chơn lý, để mà chứng đạt chân lý không phải dễ! Nó khó!

Nó đòi hỏi mình phải sống độc cư trọn vẹn mà không còn gia duyên để lo lắng trong tâm, chớ còn thì nó cũng tu không vô đâu. Không có hộ trì nổi cái chân lý đó đâu, nó sẽ bị giuột tay lại con.

(34:19) Cho nên mình sắp xếp đâu cho ổn hết rồi, quyết định con đường mình phải đi tới. Chứ không thể nào mà biết cái này mà không đi tới, quyết định là phải đi tới. Do đó sắp xếp đâu hết, mình thấy hết bốn phận của mình rồi, con

cái lớn khôn hết rồi, bây giờ còn những năm còn lại là dành riêng cho mình. Thì lúc bấy giờ, mấy con khép mình ở trong cái khuôn khổ, vô trong tu viện xin một cái thất, ở đó xin cơm ăn ngày một bữa thôi, nhất định hằng ngày để hộ trì cái chân lý đó. Thì Thầy bảo đảm mấy con sẽ chứng đạt chân lý không có gì hết, không có khó đâu. Mình chỉ nỗ lực thôi!

6- TU HÀNH PHẢI CÓ NGHỊ LỰC VƯỢT QUA KHÓ KHĂN

(34:54) **Tu sinh 4:** Bạch Thầy! Con xin trình pháp môn con tu trong ngày hôm qua đến nay.

Trưởng lão: Ủ!

Tu sinh 4: Thì ngày hôm qua là sáng thì con ở giảng đường về thì con vào thất tu. Thì con đi kinh hành được 30 phút, thì con ngồi Định Niệm Hơi Thở vô ra. Thì con niệm 10 phút thì được 75 hơi, như vậy là coi như đến 75 hơi thì nghe cái mũi trên này nó giạt một cái, và mắt nó kéo lại là con xả luôn, thế là coi như là con không ấy nữa. Sau con đi tiếp tục một tiếng nữa thì con Định Niệm Hơi Thở ra được là 14 phút thì được 120 hơi. Mà cái lần này thì thấy là coi từ cái ngang vai này trở nên là hơi tê. Mà đâu có hơi vánh một tý

là coi như là, vì cái chân ở dưới này ngồi kiết già, bị mình đi cái hành niệm nó nhiều quá cho nên là nó bị hơi đau. Thì con xả luôn thể là con không ấy nữa.

Con buổi chiều, con tu và con đi một tiếng rưỡi rồi, thì con ngồi kiết già con Định Niệm Hơi Thở là 30 phút thì được 270 hơi. Vẫn là coi như sáng suốt bình thường, không có một cái gì chướng ngại nó đến với mình. Và không có một cái sự hôn trầm và cũng không có cái sự gì, nhưng mà dưới đôi bàn chân này thì có hơi nhức một tý, nó là... Còn tối thì con không thực hành pháp môn đó, con chỉ đi một tiếng rưỡi xong rồi coi như là con vào con thư giãn, con đọc sách.

Nhưng sáng hôm nay thì khi con vừa tỉnh dậy một cái thì vừa đúng cái giờ luôn. Nhưng mà sao cái người con nó mệt, nó mệt mà coi như là con hơi rảnh lại khoảng đầu dăm hai mươi phút thì con mới vùng dậy được. Con vùng dậy xong người ta là coi như động tác thể dục các thứ xong, rồi vào đánh răng rửa mặt xong, ra là con đi kinh hành niệm thì được một tiếng tròn. Vừa đúng một tiếng tròn thì người con tự nhiên nó mỗi mệt, con nhào vô trong cái thêm đó luôn. Thì con vào là con ngồi luôn coi như là cái định thì coi như là

thư giãn.

(37:21) Thì thư giãn vừa mới được đầu năm phút thì thấy tự nhiên là mắt nó kéo sâu lại, và nó thiếp thì con thấy một giấc mơ. Mà con cưỡi lên một chiếc xe máy mà con đi trên đường là đường đất đá mà rộng mênh mông, nhưng mà coi như là chiếc xe nó bay. Nó bay mà coi như là con tưởng nó gặp cái ụ đá này thì coi như nó húc vào là con phải chết, nhưng mà con vẫn bay qua. Thì bay trên đường bay như vậy là xe không dính mặt đất nữa, và đường đá đó nữa.

Thì đến một cái vòng cua như nửa cái mặt nguyệt này, thì cái người gạt ở dưới đồng, họ mới nói là: *“Nếu mà cua vào được cái cua này mới là giỏi, bác đi gì mà đi ghê gớm thế?!”*. Thế là coi như là con vẫn đi vô cua tốt, không hề va chạm, nhưng đến vừa hết cua thì không có đường, là coi như sang bờ ruộng và gặp một cái cuốc, con cũng cày xe đi qua luôn. Coi như không có một cái gì, ấy là coi như là ...

Trưởng lão: Bay dữ tợn!

Tu sinh 4: Con tỉnh, đến đó là coi như là con tỉnh dậy không biết là như thế nào, con sao lại Định Sáng Suốt một tí thì nó lại cứ thêm thiếp

trong người, nhưng mà thêm thiếp vẫn tỉnh chứ không phải là mê. Thì bạch Thầy, là coi như sáng hôm nay thì có một cái hiện tượng là nó xảy ra như vậy.

(38:39) **Trưởng lão:** Cái hiện tượng con muốn bay đó. Coi như đều là mộng mị hết. Trong cái mộng mị đó thì nó không phải là ác mộng, nhưng nó là cái mộng thần thông, cưỡi xe mà bay.

Tu sinh 4: Bay mà đá với hộc, coi như là bay.

Trưởng lão: Bay luôn.

Tu sinh 4: Bay luôn qua hết, coi như không. Mà nhất là qua cái cua này, họ gặp ở dưới đồng, họ bảo đi gì mà đi chứ vào cái cua này không bằng không bộ được mới giỏi. Thế là con vẫn cua vẫn tốt coi như không hề hấn chi.

Trưởng lão: Vẫn cua tốt. Đó là giấc mộng của con. Bởi vì, sau này cố gắng khắc phục. Biết lúc bấy giờ, nếu mà nó thiếp vô thì thế nào nó cũng bị mộng. Vì sau cái thời gian con bị ức chế, là nó sẽ nó thực hiện qua cái giấc mộng, chớ không có gì đâu. Nhưng mà kỳ này phải thấy như vậy đó, khi mà mỗi một vậy, con phải vượt qua cái mỗi một đó, chớ đừng có ngồi. Khi mà đi mà thấy mỗi một thì đi nữa, tao cho mày chết. Vượt qua rồi con

thấy nó khỏe, nó khỏe ghê gớm lắm! Đừng có sợ, đừng có đầu hàng nó, đừng có lết vô mà ngồi.

Tu sinh 4: Bạch Thầy! Tự nhiên nó lao vô trong thêm đó luôn.

Trưởng lão: Bởi vì nó uể oải quá rồi! Cho nên bắt buộc phải lôi ra, không có được lên thêm ngồi. Nó mỗi một chừng nào con lôi nó ra, con nỗ lực vượt qua cái khó khăn đó. Bởi vì tu tập nó phải thấy được cái chỗ đó, cái chỗ mà nó tạo cho mình cái sức lười biếng đó, tạo cho mình để mình ngủ đó, chớ không cách gì.

Cho nên lúc bấy giờ mình biết rồi, trong cái giờ này không phải là cái giờ ngủ được. Tìm mọi cách phá nó, tức là con phải bắt buộc nó phải đi kinh hành. Nó lui qua, lui lại cũng đi nữa. Nhất định là không có được ngồi yên. Phải động đập cái thân cho dữ!

Còn con, nếu mà con thấy con đi hết muốn nổi rồi, con ngồi xuống con đưa tay ra cho dữ vậy nè, đưa ra, đưa vô vậy. Ngồi tại một chỗ, cứ đưa qua đưa lại vậy nè, cho nó động thân đừng cho nó ngủ. Chứ mà con ngồi im cái nó ngủ à. Nó ngủ liền, khó lắm!

Thấy cái mặt hôn trầm, thùy miên, thấy cái

mặt si nó sợ lắm. Nó đánh uể oải, nó đánh mệt mỏi, nó đánh lười biếng, nó đánh sao, nó làm cho người ta không có còn cách nào mà tỉnh được.

Cho nên phải ráng chiến đấu thắng nó một lần, sau nó ớn, nó sợ. Nó đánh vậy đó, chớ mà thắng nó một lần cái nó bắt đầu nó không dám. Nó đánh sơ sơ cái mình chỉ hăm dọa nó: “*Mày chết nghe!*”, cái nó lo nó đi. Còn mình không thắng nó mà nó thắng mình rồi đó, nó đánh mình nhiều hơn, nặng hơn.

(41:01) **Tu sinh 4:** Bạch Thầy! Con nghĩ cái pháp môn này tuy là rất bình thường, nhưng mà học thực tế là nó mệt gấp mấy lần đi cày đây!

Trưởng lão: Đúng vậy!

Tu sinh 4: Mệt gấp trăm lần đi cày chớ không phải chuyện đơn giản đâu! Mà coi như người nó nhừ luôn, thực tế là đứng lên, đứng xuống liên tục rồi bước đi không khi nào, còn mà học lời lỏng thì cho là dễ, nhưng thực tế đi vào mà mình học kiên trì, mà mình học cho đúng cái luật thì con thấy nhọc lắm!

Trưởng lão: Nhọc lắm à con!

Tu sinh 4: Nhọc gấp mấy lần đi cày!

Trưởng lão: Đúng rồi! Con có đi cày ruộng con biết, cày một buổi cày rồi mới biết, nó uể oải ghê lắm! Con nói đúng đó, cái tu tập này nó nhọc nhằn ghê gớm lắm đó, bởi vậy nó rèn luyện cái nghị lực mình ghê lắm!

Tu sinh 4: Chớ còn mà tu mà cứ đi lơ khơi, lơ khơi đi kinh hành này mà đi ít bước rồi lại nghỉ thì nó cũng thấy nhưng mà đi cho nó...

Trưởng lão: Nó đúng đó, nó đúng cách đó. Con nói nó đúng, con đi đúng cách rồi con mới thấy, cái nghị lực mình có mình đi nổi hay không đó. Còn nếu mà cái người mà không gan dạ người ta thấy thôi đi chơi chơi rồi cái ngồi nghỉ, chơi chơi rồi ngồi nghỉ. Kêu là đi mà coi như là đi dung dưỡng nó đó, thì không có đúng cách đâu. Đi cho thật đi như con nói đó, đi như đi cày vậy.

Tu sinh 4: Nó mệt nhọc gấp trăm lần đi cày đấy ạ! Coi như là chứ không phải mệt vừa đâu.

Trưởng lão: Đúng vậy đó!

Tu sinh 4: Chân tay nó rã rời hết đó, mà con vẫn cứ kiên trì.

Trưởng lão: Đó, tập như vậy đó, Thầy bảo đảm con sẽ thành công đó. Phải vượt qua những

cái khó khăn đó. Bởi vậy mới biết là người có ý chí có nghị lực chứ, còn không thì đâu có biết được.

(42:33) **Tu sinh 5:** Con Bạch Thầy! Để Thầy xem lại. Con xin bạch Thầy là, sau một tuần nay chính thức từ thứ Hai đến ngày hôm nay thứ Bảy này là sáu ngày, thì thứ Bảy tuần trước là chủ nhật là giao thừa, thì con nghĩ coi như giao thừa từ buổi đầu đến, chính thức vào nhận pháp Thầy dạy từ thứ hai đến thứ sáu hôm qua, đến thứ Bảy hôm qua là sáu ngày. Thì bốn ngày đầu thì là con cũng thấy tương đối nhẹ nhàng, trong người cũng thấy có chút hôn trầm như thời ở nhà đến, chưa có thay đổi, cũng có lúc thấp lúc cao.

Đặc biệt cho đến chiều thứ sáu, tối thứ sáu vừa rồi cái nghiệp là trong người thấy nó cao hơn trong bốn ngày trước, và khuya đêm kêu coi như là thời tiết nhẹ thể nhưng mà vẫn thấy là nóng nực như ngồi ở bên đống một lửa. Thì đó là tu tập nhưng nó vẫn chưa có cái hiện tượng ngộ. Còn ban ngày thì bình thường ngay như bây giờ đây vẫn thấy là còn nóng, nóng nhưng nóng nhẹ hơn chứ không nóng bình thường như lúc mãi ở bên kia...

Còn con tu hành pháp bốn ngày trước, con... nhiều lời dạy quá rồi cho nên con thấy là trải qua

cái... sáng thứ sáu thì không được, nhưng chiều thứ sáu tự nhiên khi bắt đầu hai giờ bắt đầu là thấy hai phút là nó... tỉnh đi. Thì con... hít thở coi như là ác pháp nó đến...

Con theo Thầy dạy tu đầu tiên là: “Bệnh thân kinh lâu ngày chưa khỏi tôi biết tôi đưa tay ra”, rồi bệnh theo tay tuông ra hết, tưởng tượng bệnh theo tay ra đưa vào thì hết. Cái đó là về tướng. Còn sau một câu nữa là con thiết nghĩ, con tập theo cái bài của Thầy dạy cô Thuận Tâm thì thấy rất ngắn gọn cho nên con đọc thêm câu thứ hai là: *“An tịnh tâm hành tôi biết bệnh thân kinh đã đoạn diệt”*. Thì sáng hôm qua con làm, ngày hôm trước con chưa thuộc, ngày trước là con... thế con nghĩ tưởng là hấn chạy đi... con cũng trình bày là có hai câu ngắn gọn như vậy.

Nhưng mà được buổi sáng, buổi chiều thì con cũng làm thấy là bắt đầu vào tập hai... như những bữa trước con ở nhà là những cái thời gian thỉnh thoảng một tuần, thời gian bảy ngày thì ...

10-ĐỊNH THƯ GIÃN VÀ THẤT GIÁC CHI

1- THIỆN XẢO DỪNG ĐỊNH THƯ GIÃN

(00:01) **Trưởng lão:** Con tu hành như thế này nè, khi mà con tác ý mà cái bệnh của con, nó bắt đầu nó nghe, nó giãn, nó nhẹ, nó không có xảy ra một cái gì mà nó căng con nữa, thì đó là con cứ tác ý cho đến khi nó hết thôi. Mà khi mà con tác ý mà nó bị căng, nó làm cái trạng thái của bệnh con có phần nó tăng, thì con dừng lại rồi con giữ cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự, con thư giãn đó. Con thư giãn để cho đến khi nào nó bình phục, bình thường trở lại. Lúc bấy giờ con mới, khi mà thấy nó bình phục trở lại rồi thì con mới áp dụng vô cái pháp để đẩy bệnh. Con hiểu không?

Bởi vì cái pháp đẩy bệnh nó có cái lực mạnh lắm. Mà cái bệnh con thì cái bệnh nó cũng thuộc về cái thân nghiệp của mình, nó bệnh nghiệp mà, nó đấu tranh trở lại với cái pháp. Nhưng mà cái lực của con thì nó chưa có đủ, cho nên nó chưa có đẩy nổi. Cho nên vì vậy mà khi cái nghiệp con nó

đấu lại với cái pháp tác ý, thì nó có cái sự phản ứng với nhau. Con mới cảm thấy như nó bị ở trên đầu của con, thì con dừng lại con thanh thân, con thư giãn, con nghỉ. Con thư giãn con giữ tâm thanh thân, an lạc, vô sự, phải không? Rồi khi đó nó sẽ bình phục lại, nó bình phục lại, nó không có phản ứng lại nữa thì con dùng cái pháp đó con đẩy lui nữa.

Tu sinh 1: Dạ, làm lại?

Trưởng lão: Làm lại, khi nào nó bình thường trở lại rồi thì con làm lại để đẩy lui cho hết bệnh. Cái mục đích của con là phải trị cho hết bệnh, nhưng mà mình phải biết pháp. Khi cái bệnh nó nằm ở trong cái dạng đó, nó bình thường như vậy, nhưng mà cái bệnh nó còn. Nó chưa có hết đâu, buộc lòng mình phải dùng pháp mình đẩy cho hết. Nhưng mà khi đẩy thì nó phản ứng, con biết không? Khi nó phản ứng thì mình thư giãn, cho nên nó không phản ứng nữa được. Thư giãn rồi cái bắt đầu dùng đẩy nữa. Cứ như vậy thì con sẽ đẩy lui bệnh con mà con lại giữ được cái chân lý của con là thanh thân, an lạc, vô sự nữa. Nó lợi ích cho con. Cái thư giãn nó quan trọng lắm.

Tu sinh 1: Con bạch Thầy lại cho rõ, như vậy Thầy dạy có nghĩa là nghiệp lực nó nặng thì hẳn

đang còn phải chống trả, nhưng mà khi đó cho nên có những cái trạng thái như vậy. Nhưng mà những cái lời tác ý con như vậy thì đã đúng chưa? Hay là ...

(02:04) **Trưởng lão:** Lời tác ý của con như vậy cũng tạm được đủ rồi. Được rồi con. Con sẽ tác ý như vậy nghe không? Rồi bắt đầu nó phản ứng thì con lại dừng lại thư giãn.

Tu sinh 1: Thư giãn là: "*Tâm thanh thân, an lạc, vô sự*". Lúc nào mà thấy hấn bình ổn lại thì trở lại cái pháp để tu?

Trưởng lão: Trở lại pháp đẩy lui bệnh, cứ đẩy lui bệnh. Cho đến khi mà nó hoàn toàn nó không phản ứng trở lại thì bệnh nó sẽ đi, con hiểu không? Vậy thôi không có gì hết. Con cứ tu như vậy để hết bệnh mà vừa hết bệnh là giữ được cái tâm thanh thân, đó là con giữ được cái chân lý của con rồi. Cho nên lúc bây giờ đó, sau này tiếp tục con tu thì con hộ trì cái chân lý của con cũng bằng những cái phương pháp này.

Tu sinh 1: Dạ bạch Thầy, lúc ở nhà đi thì cũng có ý đồ là đi vào đánh lễ Thầy, rồi là ở lại khoảng độ một thời tối đa thì một tháng thôi. Nhưng mà khi vào đây được Thầy hướng dẫn, vì nghiệp nặng

cho nên có thể là giải quyết được bệnh là có thời gian một tháng, vài tháng chứ không phải bệnh là ngày một, ngày hai mà thôi được. Thì như vậy là con cũng tâm niệm là thanh thân, an lạc chứ con cũng không cần cái thời gian mau rút ngắn mà về đâu. Cho nên cái cốt yếu vào đây là cũng chủ yếu là được khỏi bệnh còn những ngày sống lại để mà tiếp tục tu hành mà xả. Cuối cùng giữ được ngày nào cũng tốt thôi. Cho nên mới một tuần từ con thấy từ ở trong này về thì con sợ thôi, sợ là sợ xa xăm. Nhưng mà giờ hỏi Thầy cho kỹ ,Thầy dạy những người khác thì con tập như vậy đã được chưa? Đúng thì để cho con mừng.

Trưởng lão: Đúng rồi! Nếu mà con có về thì con cũng áp dụng như vậy. Rồi khi nào mà con thấy có cái gì mà nó khác lạ đó thì con dừng nó lại liền. Con thư giãn nó thì nó sẽ hết. Cứ như vậy con thư giãn hết rồi con tác ý con đuổi. Cứ tiếp tục cứ con tu như vậy cái mục đích là để mình đối trị cái nghiệp của mình thôi, mình chuyển cái nghiệp. Mà trong những cái ngày mà tu tập như vậy đó thì con thọ Bát Quan Trai, con giữ gìn tám giới. Cũng như mình ở trong Tu viện mình sống vậy nè.

Tu sinh 1: Dạ bạch Thầy! Để Thầy biết là vì

thức ở nhà chịu đựng là ngay từ ở nhà là đến cái tổ có ở đây cũng đã chứng minh, là cái thời con được về tổ là cũng đã thực hiện cái thọ Bát Quan Trai dưới cái hình thức là tám giới, là con thọ ngay từ khi lúc đến buổi đầu tiên giờ đầu tiên đến với tổ. Sau một tuần sau thì thưa với cả tổ đây về nhà con hành. Cả hai Phật tử trong nhà thì có hai Phật tử già như nhau thôi. Cho nên chúng con cũng hành đúng như vậy. Nhưng mà về nữ thì đang có, bạch Thầy là nghĩ tuổi nhiều mà người sức phụ nữ thì không có. cũng có buổi sáng, tối với trưa thì không. Nhưng bữa sáng dậy thì mâm bữa có quả chuối hoặc là một ly đậu gi đó thì còn thọ như vậy, chứ còn bản thân con thì đúng ngo con thực hiện.

(05:10) **Trưởng lão:** Không có sao hết mấy con. Khi mà thọ như vậy, trong lúc mà thọ giới thì con xin khai giới con.

Tu sinh 1: Dạ, con giữ giới đến nay là được 10 tháng rồi. Bạch Thầy để cho Thầy biết không phải để khoe đâu nhưng mà ...

Trưởng lão: Làm được như vậy là tốt đó con.

Tu sinh 1: Tình hình giữ giới trong cái thời là một tháng ở trong tổ, định lên là một tháng bốn

ngày bốn buổi lên tổ. Nhưng vì con điều kiện xa quá, từ nhà đến tổ ở Long Đàm là xa tới 130 cây số. Thế nên là điều kiện đi lại cũng hơi vất vả, rồi kinh phí nữa thành ra con không đủ để đi bốn ngày. Mà trong nhà có hai người thì con xin phép tổ trình bày là một tháng thay đổi nhau một người về một cái tổ tại Long Đàm, tại chùa. Chứ còn ba ngày ở nhà thì hai ngày, một ngày nữa là thì trên đó vợ đi thì chồng ở nhà cũng hành được đủ thời gian là bốn thời và một thời ba tiếng đúng như thế. Còn hai ngày nữa thì là họ về đây thường xuyên, mình già không làm gì nhưng cũng phải ở nhà đây bạn bè đến thì khoảng hai ngày con không làm được. Thời tối và thời khuya chứ thời ngày sáng chiều là không làm được, làm được ít. Mà chủ yếu hai thời trong ngày là buổi khuya với buổi tối thôi. Bạch Thầy ở nhà là con hành như vậy để Thầy biết.

(6:43) **Trưởng lão:** Như vậy được con, nhớ những lời Thầy dạy đó. Con làm sao con đối trị cái bệnh con nó hết, tức là con chuyển được cái nghiệp của con cho nó bình thường trở lại. Rồi con sẽ tu, con hộ trì cái tâm thanh thân, an lạc, vô sự của con. Nó kéo dài cái thời gian nó thanh thân, an lạc, vô sự, nó dài chừng nào tốt chừng

nấy. Con nhớ cố gắng tu tập vậy, chứ không có gì. Còn về bây giờ chỉ tác ý trị bệnh thôi, chứ đừng có tác ý cái gì khác hơn hết. Cứ ngay cái bệnh của mình mà tác ý nó. Cứ vậy lần lượt nó sẽ có cái nội lực của ý thức lực, nó sẽ giúp cho con hết bệnh, nó giúp cho con hết bệnh.

Tu sinh 1: Lúc này tác ý là: *“Bệnh lâu ngày chưa khỏi là liền theo tay đi ra!”* Với câu thứ hai nữa là: *“An tịnh thân hành, bệnh đoạn diệt!”*.

Trưởng lão: Được rồi, như vậy là được rồi con, hai câu đó thôi. Câu này nó nhằm thì con thay câu kia, câu kia nó nhằm trở lại câu này.

Tu sinh 1: Mỗi năm lần là con thay đổi.

Trưởng lão: Vậy được con. Nhớ tu tập vậy là được rồi, mà nhớ Thầy dặn khi mà cái bệnh nó căng lên thì mình thư giãn cái nó giảm đi, cứ vậy. Phải thiện xảo đó con, dù mình tu tập gì đi nữa mình cũng phải khéo léo, thiện xảo trên cái sự tu tập để mình đẩy lui. Mình chuyển được cái nhân quả của mình và mình hộ trì được cái tâm của mình nó không có bị mất. Rồi bắt đầu bây giờ con về tu vậy đi.

(08:04) **Sư Pháp Ngộ:** Con bạch Thầy, con tu bữa nay nó hơi bị căng cái đầu, con quán cái thân

hành niệm thì con tu ít thôi chứ đâu có nhiều, chỉ có hai buổi khuya thì con chỉ tu một tiếng, mỗi thời một tiếng thôi. Còn buổi sáng con chỉ tu nửa tiếng thôi, mà mấy ngày nay, mới hôm qua nay thì thấy nó hơi căng. Mà thư giãn nó cũng không được luôn.

Trưởng lão: Thư giãn bây giờ con thư giãn, phương pháp thư giãn thì nó cũng giống như là tu Tứ Niệm Xứ mất rồi. Bởi vì thư giãn là giống như Tứ Niệm Xứ rồi, phải không? Do đó bây giờ con phải thư giãn cách này rồi bây giờ con thư giãn là con buông hết đừng có ôm pháp, đừng có giữ cái tâm gì hết. Đi lòng vòng chơi nhìn mây, nhìn gió như mình không có tu gì hết. Bây giờ bởi vì ở trên cái pháp thư giãn là cái pháp Tứ Niệm Xứ rồi, mà mình thư giãn cái kiểu Tứ Niệm Xứ nữa cũng như bị tu nữa. Do đó nó kẹt rồi. Phải không?

Bây giờ bắt đầu con thư giãn cái kiểu khác là mình rời luôn cái pháp Tứ Niệm Xứ ra. Rời luôn cái pháp thanh thân ra, như vậy nó mới được, con đi làm cái gì đó một hơi cái đầu con nó nhẹ.

Sư Pháp Ngộ: Dạ bạch Thầy, cái thứ hai nữa là nó hơi bị giống như con quán xét nó hơi bị loạn tưởng đó Thầy. Nó có hơi suy nghĩ nhiều, cái luồng suy nghĩ vô, con phải tác ý mà nó cũng chưa

có bớt nữa Thầy, trong lúc ngồi nhất là ngồi.

Trưởng lão: Bởi vì vận dụng cái đầu suy nghĩ nhiều nó căng. Coi vậy chứ mình suy nghĩ nhiều cũng dễ bị căng. Mình tập trung vào một cái điểm nó cũng căng, mà cái người suy nghĩ nhiều là mệt. Nó căng theo kiểu mệt, cũng như một cái người mà làm việc bằng trí óc nhiều nó mệt. Thì con mệt, cho nên con căng theo cái kiểu mà căng mệt là suy nghĩ nhiều. Còn cái mà tập trung nó căng theo cái kiểu tập trung nó khác, nó không phải mệt mà bị ức chế. Nên lưu ý hai cái phần này con. Con ngồi con quán rết mà tới căng là con quán nhiều lần, làm bắt cái đầu mình làm việc nhiều, từ cái niệm này suy nghĩ tới cái niệm kia, suy nghĩ tới cái việc nọ, bây giờ nó mới mệt. Cái này là con phải nghỉ hoàn toàn, phải nằm nghỉ đó.

(10:05) Con thấy mấy cái người mà người ta làm việc bằng trí óc người ta thư giãn người ta nghỉ. Hoặc là người ta nghỉ con biết không? Người ta nghỉ, người ta phải tìm cái cách giải trí gì người ta nghỉ. Cho nên người ta có thể mà người ta, thí dụ như trong khi người ta làm trong một tuần lễ, hai tuần trong cái văn phòng người ta vậy, khi đó người ta thư giãn người ta đi chơi, chỗ này chỗ kia vậy. Mình thì không vậy, nhưng mà điều

kiện là giảm bớt lại cái sự tư duy đó, con giảm bớt.

Sư Pháp Ngộ: Con thấy sáng ngày mà con cứ đi tự nhiên thôi không có tu, cứ đi giống như mình đi chơi đó, mình đi một vòng thì thấy nó đỡ hơn một chút thôi, nó vẫn bị.

Trưởng lão: Con lại tăng cái sự thư giãn đó lên thì nó sẽ giảm đi nhiều con. Con đừng có tập trung trong cái sự tu nhiều. Bởi vậy cho nên con biết thiện xảo được cái cách thức để mình xả tâm mình thì mình nên thư giãn, khéo léo lắm con!

Sư Pháp Ngộ: Cho nên chân lý hôm qua nay mất tiêu rồi nó chạy buổi sáng một chút thôi chiều chạy rồi.

Trưởng lão: Chứ bây giờ ôm vô nó căng đầu con.

Sư Pháp Ngộ: Nó căng trở lại bạch Thầy.

Trưởng lão: Cái lẽ ra thì cái chân lý đó thì mình thấy vậy, chứ mà không khéo mình ức chế trong cái chân lý “*Thanh thân, an lạc, vô sự*”. Mình cứ ngỡ kéo dài nó, không ngờ là mình kéo dài nó lại mình nương vào nó mình ức chế, thành ra nó bị căng. Cho nên vì vậy mà mình khéo léo thiện xảo, khi bị căng thì mình xả ra thôi, không ở trong

đó nữa, mà mình đi như chơi chơi vậy. Đi nhưng mình không có tập trung chỗ mà thanh thân, an lạc, vô sự nữa thì nó mới được con. Rồi sau đó cái mình vô mình tu, mình tu mình giữ trở lại.

Bởi vì cái cơ thể của mình nó chưa có thích nghi, chưa thích nghi trong cái trạng thái đó, cho nên nó sống chưa có được đâu. Cho nên mình hơi kéo dài nó nhiều chút cái bắt đầu nó căng, chứ không có gì.

Phải nhận xét cho kỹ khi mà mình tu mình bị chướng ngại gì đó thì mình phải thay đổi liền. Mình phải cách thức mình thư giãn nó liền để cho nó quân bình trở lại đừng để quá căng không có được. Quá căng là sai pháp, đúng pháp mà rồi tu nó sai mất.

Sư Pháp Ngộ: Con mới ít ít thôi bạch Thầy!

Trưởng lão: Ít ít.

2- LINH ĐỘNG KHI TU TẬP

(12:02) **Sư Pháp Ngộ:** Bạch Thầy! Con xin bạch Thầy một

Trưởng lão: Giờ người ta ngủ là người ta còn có một tiếng hay hai tiếng. Còn cái đó là chung chung thôi, nhưng người ta có gạch thêm cái phần

đó. Cái phân nữa là khi nào mình có cái thời khóa, sau đó mình trình cho Thầy biết là cái thời khóa của mình. Người ta chấp nhận cho mình vì cái thời gian mình ngủ nhiều hơn. Để không cứ ôm theo nhau một lượt chắc nó lệch dù cả đám hết, tu hết vô. Ba cái hôn trầm, thùy miên này không phải dễ chọc ghẹo nó đâu.

Tu sinh 2: Bạch Thầy là chúng con từ xưa đến giờ khi nào cũng cứ 2 giờ dậy. Bây giờ nó thành cái thói quen rồi không cần đồng hồ báo thức cũng cứ đến giờ đó là dậy. Trưa cũng ngủ có từ một tiếng rưỡi đến hai tiếng trở mình cái là thấy vừa đúng giờ luôn. Mà con thấy là Thầy bảo có 4 tiếng đồng hồ thì con tính có buổi đêm thôi chứ trưa không được ngủ trưa, con mới hỏi?

Trưởng lão: Không có con.

Sư Pháp Ngộ: Nếu mình không tu tập thì mình nghỉ thêm buổi trưa, chưa tu nổi thì mình nghỉ thêm rồi sau mình cắt lần.

Trưởng lão: Cắt lần.

Sư Pháp Ngộ: Vô mà biểu mình bỏ đúng 4 tiếng chắc là chạy đi luôn.

Trưởng lão: Coi như là nếu mình quen ngủ

trưa rồi mà, nếu mà trưa mình không ngủ, tối hay khuya mình thức dậy mình tu không nổi đâu, nó đập mình. Không phải dễ đâu, nó tấn công mình tới tấp.

Sư Pháp Ngộ: Con bữa nay về cái ngủ nó đỡ bạch Thầy, nó quen rồi con xử lý nó được rồi, làm chủ nó rồi.

Trưởng lão: Từ từ mình làm chủ nó, mình chịu khó mình khắc phục thì nó sẽ hết, lần lượt mình sẽ làm chủ được. Nó coi vậy chứ nó khó.

Tu sinh 1: Dạ bạch Thầy cho con hỏi thêm một tí. Theo tinh thần ở nhà, từ thói quen ở nhà thì nghỉ buổi trưa, con cũng huân thành cái thói quen trưa nào cũng phải nghỉ, cũng phải ngủ. Thì cũng có trưa ngủ, thỉnh thoảng cũng có nhiều lúc con không ngủ làm việc lật vật. Đặt thành thói quen là trưa nào cũng phải ngủ, thì về trong đây một tuần thì con cũng không có ngủ trưa. Mới có được từ thứ Hai cho đến thứ Bảy hôm qua là chỉ có hai trưa buồn ngủ thôi.

Cho nên sau khi hẳn có biến động như thế này thì cũng có một người tri thức nói là con cái bệnh thần kinh đang nặng. Mà cái bệnh thần kinh thì phải ngủ nghỉ trưa, mà không ngủ thì coi như là

cũng ảnh hưởng đến cái bị động như vậy. Thì con bạch Thầy, có thể nghỉ lại một tiếng hoặc là một tiếng rưỡi gì đó trong buổi trưa để ngủ không? Hay là làm nó trở thành thói quen của nó?

(14:34) **Trưởng lão:** Không phải đâu con! Bây giờ con đang là người đang trị bệnh, cái cần mà con ngủ, cần để mà nó phục hồi cái bệnh của con nó dễ. Bởi vì cái ngủ nó, khi mà con ngủ mà được thì cái năng lượng trong người con nó tăng lên, nó phục hồi lại cái bệnh của con mau. Cho nên trong khi đó mà con bị bệnh thì con chỉ dùng pháp để trị bệnh cho chừng nào mà cái bệnh con hết. Tức là cái nghiệp nó hết rồi đó, thì lúc bây giờ con tu mới là giờ giấc mới chiến đấu. Chứ bây giờ mà con chiến đấu kiểu đó chắc cái đầu của con nó tiêu luôn, nó không có được đầu.

Tu sinh 1: Dạ bạch Thầy! Có nghĩa là bây giờ muốn tu bốn giờ là buổi trưa phải nghỉ khoảng 1 tiếng.

Trưởng lão: Con phải nghỉ!

Tu sinh 1: Một tiếng hoặc một tiếng rưỡi gì đó.

Trưởng lão: Bởi vì đây là lúc này là con dụng pháp mà đuổi bệnh, chứ không phải dụng pháp

mà hộ trì chân lý. Còn khi mà dụng pháp mà hộ trì chân lý là ba cái này không có được. Không có được ngủ, không có được gì tập riết mà quét nó ra hết. Mà bây giờ con đang trị bệnh, con hiểu không? Thầy dạy như vậy con cứ về tu như vậy đi, chứ đừng bắt chước mấy người mạnh bên kia, chết con luôn...

(15:36) **Trưởng Lão:** Gặp Thầy thì mấy con yên tâm không có sợ. Thôi bây giờ thì Thầy thấy vậy cũng mừng, qua đây là nó thải trừ ba cái ế trước ở trong người của con chứ không có thứ gì đâu. Nó thải ra ba cái ế trước, cho nên...

Tu sinh 2: Bạch Thầy là vì con nghĩ là coi như đúng là nếu mà ngộ độc thức ăn thì nó phải sau 15, 20 phút. Chứ đây không phải là vì coi như con vừa ăn xong con thả đũa xuống là cái đó nó xảy ra liền. Chứ còn đúng mà nó ngộ độc thức ăn hay cái gì đó là nó phải 15, 20 phút sau.

Trưởng lão: Đúng rồi, nó ngộ độc thì nó phải...

Tu sinh 2: Nhưng mà con nghiên cứu thì không phải thứ gì cả, mà đây có lẽ là do nó thiện pháp mà nó đẩy cái ế trước của con ra.

Trưởng lão: Nhờ pháp Thân Hành Niệm đi

lung nó đẩy ra. Thôi vậy cũng mừng con, ráng về tu tập thêm mấy con.

(16:28) **Tu sinh Liễu Châu:** Hôm trời đang mưa lúc khoảng 5, 6 giờ thì con vẫn ngồi thanh thản, con giữ cái tâm thanh thản. Thì sau khi hết trận mưa rồi tự nhiên con đứng dậy, con đi ra thì thấy trong cái đầu của con giống như nó bị cái gì nó cứ lảo đảo, lảo đảo. Con đi không được, con lại con vịn cái phen, con đứng một lúc thì con thấy là nó đỡ đỡ. Con lại bước đi thì con lại thấy nó cứ lảo đảo. Con quay vào con không dám đi, con quay vào con ngồi xuống thì con thấy là nó cứ nghiêng trên đầu con, người con nó cứ kiểu như nó không phải nghiêng mà nó lại cái kiểu như là nghiêng cái nhà nó hơi nghiêng.

Thế là trong khi đó con nói con phải bình tĩnh, không được sợ hãi. Sau đó con đứng lên con thử xem con tác ý xong rồi con đứng lên thì con là nó vẫn cứ thấy cái hiện tượng như vậy.

Sau đó con ngồi trước hình của Thầy con chấp tay con xin khai giới, con bảo: “*Cho con uống ly nước đường.*” Thế là con lấy con ngồi xuống ngay đó thì có ly nước đường con lấy hai thìa nước đường con uống. Xong rồi lúc sau con kiểm tra lại con thấy bình thường.

Sau đó 7 giờ thì con tu cho đến 10 giờ thì con thấy vẫn bình thường. Và con ngủ đến sáng con dậy 2 giờ, 1 giờ rưỡi, 2 giờ kém 20 con dậy con tu vẫn được cho đến 5 giờ thì con thấy vẫn bình thường, không biết là hiện tượng đó như thế nào xin Thầy chỉ dạy?

(18:04) **Trưởng lão:** Nó thiếu hụt. Khi mà con tu tập hơi nhiều đó, tức là nó thiếu hụt năng lượng của con. Cho nên nó cần một cái gì đó để mà cho nó, cái năng lượng của con nó bù đầy đủ trong cái cơ thể con. Đó là cái trạng thái thiếu năng lượng, nó làm cho con chóng mặt hoặc nó làm cho con có cái trạng thái rối loạn cơ thể. Nhưng mà con cũng may mắn, thay vì con tác ý rồi con nghỉ, con nghỉ thì con nằm nghỉ để cho thư giãn đó. Bởi vì nó còn chưa an trú được, chứ an trú được thì nó phục hồi mau lắm. Do con uống hai thìa đường thì nó cũng phục hồi, cho nên nó giảm.

Nghĩa là cái trạng thái nó thiếu năng lượng chứ không có gì, bởi vì con tu nhiều. Nếu mà cỡ con tu ít thì không có chuyện đó. Tu nhiều nó phải hao năng lượng mà trong khi mình an trú chưa được, tức là cái tự sức của nó để mà nó phục hồi cái năng lượng tự nó xuất phát cái năng lượng. Cho nên khi mà cái năng lượng tự mình tu mà nó

có nó làm cho cái cơ thể của mình nó sung mãn lắm con. Sung mãn, an lạc lắm, nó một cách lạ kỳ. Tức là cái năng lượng tự pháp nó sinh ra. Tự cái pháp mình tu nó sinh ra, nó làm cái cơ thể mình sinh ra được cái năng lượng, cho nên nó dư, nó thừa. Cho nên mình thấy cái cơ thể nó sung mãn. Cho nên đức Phật nói: “*Sung mãn Tứ Niệm Xứ*”.

Còn cái này con tu Tứ Niệm Xứ mà nó hao hụt, nó không có sung mãn mà nó hao hụt, nó chóng mặt con. Nhưng mà nó ít thôi, chứ nó không có nhiều đâu. Nó mới ít, trạng thái đó là nó thiếu đó. Cho nên con chỉ uống nước đường, một ly nước chanh đường gì nó cũng hết. Nó mau lắm, cái đó nó mau lắm. Chỉ thấy nó choáng váng mà đứng dậy thấy nghiêng ngả thì con chỉ cần khai giới, mình chỉ cần uống ít nước chanh đường hết liền. Bởi vì thiếu con, uống chanh đường vô thì nó có bổ hơn, tức là bồi dưỡng.

Thôi con ngồi xuống đi con đừng quỳ nữa. Rồi cố gắng tu tập để giữ cái tâm thanh thân, an lạc, vô sự khi nào nó sung mãn. Có cái phần bị con cố ức chế đó, ức chế cái tâm, mình để tự nhiên con. Bởi vậy Thầy nói mình giữ mình thấy cái thanh thân, an lạc, vô sự, mà để cho thanh thân. Coi chừng mình thường mình nhắc, mình tác ý, mình

quan sát để cho nó quay một vòng tua đó, cho nó không bị ức chế.

(20:17) Vậy chứ mà kéo dài lâu mà cái sức mình nó chưa, cái cơ thể mình chưa thích nghi, nó chưa có hiện cái tướng sung mãn cái năng lượng đó, thì nó vẫn bị trạng thái kêu là thọ hành. Cái thọ mà do cái pháp mình hành, thành ra gọi là thọ hành. Còn cái cảm thọ mà do cái bệnh đau trong thân của mình đó, thì nó khác, nó không phải thọ hành. Như con nó cũng thuộc về thọ hành.

Cho nên thọ hành là cái sự thay đổi của cơ thể. Còn con trước khi mà nó tự nó phát sinh ra cái năng lượng thì nó phải có sự thay đổi, nó mới tiếp nhận cái năng lượng đó. Cho nên tiếp tục tu, có trường hợp đó mình khai giới ra mình uống, để mình tăng thêm rồi mình tu tập cho nó tốt hơn con. Để rồi khi mà tu tập tốt thì nó tự lại sanh, nó được sinh năng lượng rồi thì mình khỏe rồi, còn bây giờ mình tu thì nó hao. Chừng nào mà tự nó sinh ra, Tứ Niệm Xứ mà tự nó sinh ra mà đức Phật gọi là: *"Sung mãn Tứ Niệm Xứ."* Đó là tự nó sinh ra rồi. Còn mình chưa sung mãn tức là mình thấy cái trường hợp nó xảy ra vậy thì con uống một ly nước chanh đường thì nó hết. Nhớ lời những lời Thầy dạy, không có gì, khai giới ra không có

phạm.

Mấy con nhớ mình tu tập, mình giữ giới rất nghiêm chỉnh, nhưng mà cái trường hợp nó xảy ra như vậy đó thì mình muốn khắc phục cái đó, tức là mình khai giới ra rồi mình sử dụng thì nó không phạm gì hết. Mình tu chứ không phải vì mình đi tìm nước đường chanh uống đâu. Mà trường hợp đó là trường hợp phải sử dụng để có cái năng lượng, cái chất nó có để phục hồi lại cơ thể của mình.

Tu sinh Liễu Châu: Con nghĩ nếu mà con không uống thì con sẽ không tiếp tục tu được đến cái giờ, 7 giờ, cho nên con xin khai giới con uống.

Trưởng lão: Đúng vậy con, nếu mà con uống nước chanh đường thì nó mau lắm.

3- THẤT GIÁC CHI

(22:01) **Tu sinh Liễu Châu:** Dạ con kính bạch Thầy! Thầy dạy là trước khi vào tu bảy cái giác chi là mình phải (...) mình phải niệm ra, thí dụ như con tu Tứ Niệm Xứ hoặc là con (...) thì con tập như thế nào?

Trưởng lão: Con tu Tứ Niệm Xứ thì con nhắc, con trích cái câu Tứ Niệm Xứ ra: “*Tâm*

thanh thân, an lạc, vô sự. Quan sát bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp.” Thì bắt đầu đó, tức là: “*Trên thân quán thân, trên tâm quán tâm, trên thọ quán thọ, trên pháp quán pháp*” đó. Thì trong cái bài kinh thì nó dạy, thì mình biết rồi, thì mình trạch pháp ra để cho cái tâm mình, thời gian mình ngồi tu hay hoặc mình đi hoặc mình đứng, mình nằm để cho nó biết cách, để cho nó theo đó mà nó thực hiện. Cho nên mình nhắc: “*Tâm phải thanh thân, an lạc, vô sự. Phải quan sát bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp!*” Rồi bắt đầu đó mình giữ thanh thân của mình. Rồi mình quan sát rồi mình nhắc. Rồi mình quan sát, mình nhắc. Rồi mình giữ thanh thân, quan sát, nhắc, giữ thanh thân...

Cứ lần lượt, cứ tiếp tục như vậy cho hết giờ, mình nghỉ. Rồi sau đó thì mình thấy cái thanh thân nó kéo dài thì mình quan sát ít hơn, mình nhắc ít hơn. Rồi lần lượt lần lượt đến khi mà mình không cần nhắc nữa, nó vẫn thanh thân mà nó tự nhiên.

Khi mà thấy nó bám vô hơi thở quá, quá gom thì mình cũng nhắc: “*Thanh thân, an lạc, vô sự, buông hơi thở ra!*” Quan sát thân, thọ, tâm, pháp của mình, rồi mình để thanh thân. Rồi mình thấy nó ở trong hơi thở thì mình lại nhắc, mình

lại quan sát. Cứ con làm cái công việc đó, nó mệt nhọc lắm, nhưng mà làm công việc đó, nó sẽ hết.

Tu sinh Liễu Châu: Dạ thưa Thầy, có phải một lúc là xem cái Tinh Tấn Giác Chi hoặc Khinh An Giác Chi nó có hoặc là Niệm Giác Chi hay là Hỷ Giác Chi có thấy được không Thầy?

Trưởng lão: Thấy con, khi mà Tinh Tấn Giác Chi nó xuất hiện con tu con thấy thích lắm, nó muốn tu hoài tức là Tinh Tấn Giác Chi nó xuất hiện. Còn Niệm Giác Chi nó siêng năng nó làm theo. Thí dụ như bây giờ nó tác ý rồi, cái nó thanh thân rồi, cái nó quan sát thân, thọ, tâm nó rồi, tự động nó làm theo cái nhịp nhàng của nó, cứ làm hoài. Đó là cái Niệm Giác Chi nó hiện rồi tự nó làm. Còn mình bây giờ mình có cái sự bắt buộc mình phải quan sát, rồi mình tác ý đồ này kia thì nó nhọc nhằn lắm. Còn cái Niệm Giác Chi nó xuất hiện rồi, Niệm Giác Chi, niệm giải thoát thì tự nó làm, nó nhịp nhàng lắm con, giờ khắc của nó đúng lắm.

(24:21) Thí dụ như giờ nó tác ý: *“Tâm thanh thân, an lạc, vô sự.”* Cái tự động nó quay vô nó xem bốn chỗ, cái bắt đầu nó để thanh thân, cái bắt đầu nó nhắc, nó nhắc nữa. Rồi cái tự động nó quay vô, nó nhắc nữa, nó làm cái nhịp nhàng của nó luôn

luôn, đó là Niệm Giác Chi xuất hiện.

Còn Tinh Tấn Giác Chi thì nó, mình thấy nó thích nó muốn tu hoài, nó không muốn xả nghỉ, nó siêng năng lắm, tự nó siêng năng, đó là Tinh Tấn Giác Chi.

Còn Định Giác Chi nó bám chặt, nó bám chặt trong cái sự hoạt động của cái Tứ Niệm Xứ đó. Nó cứ quan sát rồi nó bám chặt, nó không có rời ra. Ở ngoài làm gì làm, nó không có rời ra, đó là Định Giác Chi.

Còn Xả Giác Chi thì nó khi mà nó hiện ra tướng xả, thì toàn bộ không còn một cái tâm niệm nào mà xen vô trong cái chỗ óc con được. Không có xen vô được, nó không có cái niệm gì hết. Cái niệm thọ đau đớn này kia nó cũng đi mất hết, nó không còn. Con ngồi hoài cũng được, nó không có mệt. Tức là cái Xả Giác Chi, nó xả hết rồi, nó xả hết ác pháp và dục hết rồi. Hễ cái tướng Xả Giác Chi nó hiện ra là kể như là mình đã sung mãn Tứ Niệm Xứ rồi. Còn Xả Giác Chi nó chưa hiện ra, con ngồi hơi còn mệt còn này kia. Còn Xả Giác Chi nó hiện ra rồi, Thầy nói xả giải thoát. Nó xả sạch rồi, nó mới hiện cái tướng trạng đó ra. Đó là Xả.

Nó từng cái giác chi nó sẽ hiện, con tu có từng giác chi con biết. Còn Khinh An Giác Chi nó làm cho con thấy cái thân nó nhẹ nhàng, nó ngồi nó phơi phới đó là khinh an. Hỷ Giác Chi nó có cái Niềm vui, còn Tinh Tấn Giác Chi nó thích, nó thích tu, nó không thích ngồi chơi. Nó thích làm cái công việc mà quan sát nó, nó cứ quan sát, quan sát rồi tác ý, quan sát rồi tác ý, nó thích làm vậy. Đó là Tinh Tấn Giác Chi.

(25:55) Tu rồi mấy con thấy các giác chi lần lượt nó hiện, bởi vì Tứ Niệm Xứ là thực phẩm của Thất Giác Chi. Là nó hiện cái tướng từng chút, từng chút, chứ không phải nó hiện lần cả bảy cái năng lực giác chi đâu, nó hiện từng chút. Nhưng mà sau khi nó hiện đủ thì nó là Tứ Thần Túc. Cho nên nói rằng bảy năng lực của giác chi là thực phẩm của Tam Minh. Bởi vì Tam Minh, Tuệ Tam Minh là một thần túc trong bốn thần túc. Cho nên cái Tuệ Tam Minh có là ba cái thần túc kia nó có. Cho nên nói Tứ Thần Túc, nó thực phẩm của Tứ Thần Túc.

Cho nên mình tu cái này thì nó có cái kia. Nó có cái kia rồi mới sử dụng cái kia mình có cái nọ, nó là thực phẩm mà. Cho nên con đang tu Tứ Niệm Xứ này là thực phẩm của món ăn của Thất

Giác Chi, cho nên nó hiện ra. Con ăn nó thì nó no thì nó lòi cái mặt nó ra, còn nó đói thì nó không ra.

Ông Phật hay chứ, ông nói về vấn đề tu tập mà ông nói về vấn đề như ăn uống. Mà thực tế, cụ thể mà bình dân, mà dễ hiểu con, rất là dễ hiểu. Ông Phật giảng hay thiệt, bình dân, nói câu nói rất là không có cái danh từ cao siêu mà rất bình dân mà thực tế. Anh có ăn cái này thì cái này nó mới no. Nó no thì nó phải hiện ra cái tướng của nó, còn nó đói xác ve thì làm sao nó hiện ra? Cho nên mình tu tập là hàng ngày mình ăn, tức là mình ăn cái món ăn đó thì cái kia nó sẽ có.

4- TU TỨ NIỆM XỨ- TRÊN PHÁP QUÁN PHÁP

(27:22) **Tu sinh Liễu Châu:** Thưa Thầy cho con hỏi, Thầy dạy về phần đoạn dục lậu, xin Thầy giảng cho nó rõ chút?

Trưởng lão: Tu Tứ Niệm Xứ là khi có chướng ngại pháp là cần tác ý, mà không có chướng ngại thì không tác ý. Như bây giờ có một cái niệm gì đó thì con cần tác ý cái niệm đó, tức là con phải hiểu cái niệm đó rồi tác ý đuổi nó, còn không có thì không có tác ý. Còn bây giờ thân con đau nhức chỗ nào thì tác ý chỗ đó để đuổi cái chỗ đó thôi,

đó là đuổi những cái lậu hoặc, con hiểu không? Còn nếu mà không có thì thôi.

(27:58) Bởi vì tu Tứ Niệm Xứ thì không có, thì không có khắc phục chi. Bởi vì nó có gì đâu mà khắc phục? Còn khi có thì khắc phục tham ưu ở đó. Cho nên vì vậy mà cứ nối tiếp hoài, chừng nào mà nó không còn có nữa thì coi như là mình thành công. Còn nó còn có thì chưa thành công, còn phải tu.

Thí dụ như con ngồi vậy mà một giờ đồng hồ con nghe thấy không có mỗi mệt, không có một cái niệm nào khởi trong đầu con thì đó là nó đã không có lậu hoặc. Còn nó có lậu hoặc thì nó sẽ một lúc nó mỏi tay, mỏi chân, hoặc mỏi lưng, hoặc nó đau bụng hay nhức đầu, thì cái đó là nó còn lậu hoặc. Rồi bây giờ về tâm thì nó còn niệm này hay niệm kia đó, nó xảy ra nó khởi nghĩ nhớ cái này, nhớ cái kia thì đó nó còn lậu hoặc.

Còn nó hết rồi thì nó thanh thản, an lạc, vô sự nó kéo dài hoài cho đến khi 12 tiếng đồng hồ là nó đủ bảy cái năng lực của giác chi. Cái Tứ Niệm Xứ mà kéo dài 12 tiếng đồng hồ thì nó đủ bảy năng lực của giác chi.

Rồi đủ bảy năng lực giác chi thì bắt đầu mình

không có tu Tứ Niệm Xứ nữa đâu. Mình sử dụng bảy năng lực giác chi đó để mình thực hiện bốn định và mình thực hiện Tam Minh. Thì nó đi tới, chứ nó không có thực hiện cái Tứ Niệm Xứ này tu hoài. Bây giờ con còn thấy nó có những cái lậu hoặc tức là nó có hữu lậu, vô minh lậu hoặc là dục lậu nó khởi ra. Trong khi giữ Tứ Niệm Xứ thanh thản, an lạc, vô sự mà thấy nó còn xảy ra, trong một giờ nó xảy ra chừng một niệm thôi. Thấy nói một niệm đây là một cái cảm thọ hoặc một niệm đây là một cái ý của con nó khởi ra một niệm, thì con còn đang tu Tứ Niệm Xứ. Nhưng mà khi mà nó hết rồi, nó không còn có nữa thì nó chuyển qua tu pháp khác rồi, nó không còn có tu Tứ Niệm Xứ nữa. Bởi vì tu Tứ Niệm Xứ có thời gian thôi, chứ không phải tu hoài.

Tu sinh 3: Dạ con kính bạch Thầy là khoảng 1 tiếng hoặc là 1 tiếng rưỡi mà không có một niệm gì hay phải là đến 12 tiếng không có niệm gì?

Trưởng lão: Phải 12 tiếng đồng hồ con. Bởi vì bây giờ 1 tiếng hay hoặc là 2 tiếng nó chưa đủ đâu. Nó chưa đủ cái bảy giác chi nó xuất hiện đâu. Nó chỉ mới có xuất hiện một, hai cái giác chi thôi thì mình tiếp tục mình tu cho đủ. Bảy cái giác chi đó xuất hiện đủ thì nó kéo dài được 12 tiếng đồng

hồ là nó đủ, 'Nhất Dạ Hiền' mà, nó đủ.

(30:04) Thực sự ra thì con lắng nghe, khi mà còn tu ở trong cái đức nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng thì nó mới là cái cơ bản đầu tiên người bước vào tu. Còn tới cái Tứ Niệm Xứ rồi thì khỏi nói, người nào nói thì họ nói, thì họ nghe, chứ tôi không có nghe đâu. Tôi cũng không đưa tay, tôi không ra dấu gì, thì chuyện muốn nói gì nói, tôi như gốc cây vậy, tôi không biết nghe của mấy người. Tức là tôi biết Tứ Niệm Xứ, mấy người đừng có đem pháp mà động tôi.

Bởi vì trên Tứ Niệm Xứ thì nó có pháp. Cái lời nói người đó là pháp nó tác động mình đó. Mà mình làm vậy là mình động rồi, mình bị động rồi, động Tứ Niệm Xứ, con hiểu chưa? Cho nên nhất định là không có làm gì hết, tôi nghe rồi thôi, mấy người nói gì nói. Bây giờ tôi không có thân với mấy người nữa, tôi biết tôi phải sống với Tứ Niệm Xứ thì tôi không có chơi với mấy người nữa, mấy người là pháp ác, chứ không phải pháp thiện. Mà hễ mà tôi tu Tứ Niệm Xứ mà tôi còn gặp pháp này thì chắc tôi chết tôi rồi, tôi tu sao vô?

Bởi vì thân, thọ, tâm, pháp mà nó tác động hoại. Cho nên mình sống ở trong pháp, chứ không phải là mình ra khỏi pháp. Nó tác động,

nhưng mà tôi biết tôi phòng hộ rồi, tôi không có cho. Phòng hộ tức là anh tác động gì tác động, nhưng mà tôi không có để ý anh đâu. Tui không có đưa tay, tôi không có ra dấu gì tui. Nghĩa là con đưa tay ra dấu là con mới cái giai đoạn mới bắt đầu mà kêu là độc cư thôi, chứ chưa, tức là bị tác động rồi mới ra dấu.

Sư Pháp Ngộ: Khởi niệm nhiều lắm rồi?

Trưởng lão: Khởi niệm rồi, có khởi niệm. Bởi vậy mấy cái người, thiệt ra Thầy nói mấy người tu vô đây mà người ta đã nỗ lực tu mà mình còn nói chuyện! Sao mình không hiểu cái điều đó, không biết nữa, cứ đi nói chuyện? Người này lo, người kia cũng lo tu hết thì đừng ai nói chuyện, chắc nó tốt quá. Một cái người nói chuyện nó làm động bao nhiêu người chứ không phải. Nó bắt buộc mấy người kia người ta tu, cứ thấy hai cái ông này sao kỳ cục, nói chuyện. Mấy con thấy nó làm động họ chứ không phải không động. Hai cái người này nói chuyện thôi mà nó động bao nhiêu người. Người ta thấy: "*Trời hạnh độc cư gì đâu mà phá!*" Tức là bị pháp nó tác động mấy ông luôn rồi.

(32:06) Mà nó ở xa, họ thấy họ cũng bị tác động luôn, nó nguy hiểm lắm. Chứ hướng hồ là

nó kê sát bên lỗ tai con nó nói. Trời đất ơi! Pháp ác thiệt nó tới cái lỗ tai nó nói rồi, nó nguy hiểm.

Cho nên tu theo đạo Phật đặc biệt khi mà ôm Tứ Niệm Xứ rồi thì kể như tất cả các pháp là tôi đã phòng hộ hết đó, anh đừng có tác động vô đây.

Cho nên hồi Thầy tu cũng vậy, Thầy ngồi tựa cửa mà Thầy tu, mà có bóng dáng ai là khoanh chân ngồi lại, làm như mình tu lung, đặng họ đừng có nói, đặng họ đừng có lại. Chứ còn mình thả lỏng ra họ tới họ kiếm chuyện. Kỳ cục, mình tu vậy, chứ họ tới họ nói. Cho nên Thầy cứ khi mà Thầy ngồi vậy chứ mình quan sát bốn chỗ, thấy cái dáng người đó là mình treo chân lại, ngồi nhắm mắt lại để chờ cho cái pháp nó bay đi, rồi mình mở mắt. Tu vậy mới thật tu, bởi vì đó là những kinh nghiệm rồi.

Mình nghe nói Tứ Niệm Xứ là thân, thọ, tâm, pháp, ghê sợ lắm. Nhất là pháp thì sợ lắm, cái chuyện gì đâu mà nghe nó lọt vào tai, nó làm động tâm. Chẳng hạn bây giờ trong chúng mình có cái gì đó nó xảy ra, bắt đầu nó lồi mấy con ra hết, pháp nó độc. Có cái ông nào có chuyện gì đâu đó cái bắt đầu nó lồi. Thôi bây giờ Thầy nói có ông thầy nào đó, công an nó mời lên, bắt đầu mấy con run lên, cứ nghĩ cái đó không biết

sao? Thầy nói chuyện nó xảy ra nhỏ vậy thôi, chứ mà nó cũng làm động mình rồi, chứ không phải không. Khó lắm!

Sư Pháp Ngộ: Đi chụp hình mình cũng bị động?

Trưởng lão: Cũng bị động, các con thấy không? Thầy nói không chạy đi đâu. Cho nên cái pháp nó ác pháp lắm, nó ác lắm! Đời đức Phật tu dễ, chứ đời mình khó lắm!

(33:51) Rồi con về tu đi con, biết rõ đó là ác pháp chứ không phải họ là bạn tốt đâu. Họ là ác tri thức, chứ không phải là thiện tri thức.

Sư Pháp Ngộ: Kính bạch Thầy, con gặp Thầy trước tiên con cũng xin sám hối Thầy, để cho con thanh tịnh chứ con tu mấy ngày nay nó bị ức chế quá. Ức chế trong Tứ Niệm Xứ nhiều. Hồi nãy nghe Thầy giảng thì con thấy toàn là ức chế nhiều lắm, nhiều thứ mà lại động tâm nữa. Cho nên nó từ cái động tâm rồi nó sẽ bị vỡ ra những cái khác, con không giữ độc cư được. Trước con xin sám hối Thầy. Thầy để con đọc lại chương trình thực hiện.

Trưởng lão: Rồi được rồi con.

Cái này để Thầy giữ hả con? Rồi chừng đó Thầy sẽ cho những cái bản gốc. Bản gốc nó phải đậm. Bây giờ cái máy photo của Thầy thì nó photo lại cái bản mà nó máy photo nó cũng lợt, dù nó đậm nó cũng không đậm bằng cái bản gốc mà mình từ cái máy vi tính mình in ra. Cho nên Thầy có thể Thầy in ra từ trong máy vi tính ra cho con mấy bản gốc này. Rồi con về bên con photo hàng loạt ra nó mới đẹp.

Sư Pháp Ngộ: Kính bạch Thầy! Nếu có cần cái gì thêm thì Thầy cứ photo, cho thêm bạch Thầy, thì máy ngoài đó tụi con cũng hoạt động liên tục đó Thầy. Nếu mà mình không có thì phải đành phải lấy bản cũ.

Trưởng lão: Lấy bản cũ nó mờ lắm. Tội.

Sư Pháp Ngộ: Dạ nó mờ.

5- NHIẾP TÂM MỘT PHÚT TRONG HƠI THỞ

(35:23) **Sư Pháp Ngộ:** Dạ kính bạch Thầy! Con xin bạch Thầy về vấn đề Thầy dạy, con cũng tu tập về Định Niệm Hơi Thở bạch Thầy. Thì chẳng hạn ví dụ như con cũng tập nhiếp tâm một phút nghỉ, một phút thư giãn, một phút nhiếp tâm, một phút thư giãn được không vậy Thầy?

Trưởng lão: Được con.

Sư Pháp Ngộ: Theo ba cái đề mục mà Thầy dạy?

Trưởng lão: Đúng đó con, vậy đó phải thư giãn. Tức là mình tu ít vậy chứ chất lượng cao, chứ mình tu nhiều quá chất lượng nó thấp. Cái khả năng của mình, cái sức của mình nó không đủ mình gom lại để mình tu nhiều. Cho nên mình tu vừa với cái sức của mình, nó tiến bộ, rồi từ đó nó lần lượt nó thích nghi, mình tăng lên thì nó dễ.

(36:04) Cho nên phải biết, mình biết cái khả năng biết mình, rồi biết cái pháp mình, mình sử dụng mình biết, lúc mình tu tập mình biết cái chất lượng của nó. Do đó mình tu rồi mình có kinh nghiệm, mình rút ra mình biết được cái chất lượng, cái khả năng của mình và cái pháp đó nó phải tu như vậy nó mới có chất lượng. Thì mình tu vừa với sức của mình thì nó có chất lượng rất tốt.

Sư Pháp Ngộ: Kính bạch Thầy! Con cũng tập một phút coi thử hơi thở con bao nhiêu? Thì con thí dụ như trước khi thở thì hít vô, thở ra xong rồi bắt đầu mình tác ý. Mình nín thở rồi tác ý, tức là tác ý xong là 12 hơi thở trong một phút vậy đó Thầy. Con lấy tiêu chuẩn là 12 hơi và một hơi thở

đầu là 13 và một câu tác ý nữa là một phút. Như vậy được không bạch Thầy?

Trưởng lão: Được con, như vậy là hơi thở con cũng chậm đó.

Sư Pháp Ngộ: Chậm hả Thầy? Thì có lúc gần tới 14, rồi có lúc lại gần tới 12, quá 12, có lúc lại 13, 13 là tính luôn một hơi thở đầu với một câu tác ý nữa.

Trưởng lão: Tức là cái khoảng thời gian đó nó nằm ở trong 13,12 thì cái khoảng đó.

Sư Pháp Ngộ: Tức là khoảng giữa, con lấy cái khoảng giữa đó là đúng nhất. Vì khoảng giữa con thực hiện bốn cái hơi thở thì hai cái hơi thở nó trùng một điểm, còn cái hơi thở kia nó xịch một chút xíu, cái hơi thở này nó lại lui chút xíu, cái này lên chút. Cho nên nó cũng gần đều nhau.

Trưởng lão: Như vậy là kể như mình chọn lấy 12 hoặc là 13 hơi thở là một phút, thì như vậy là con chỉ cần đếm đó là biết nó là một phút rồi. Còn nó xê xích chút ít một vài giây trong đó, không có sao hết con. Chỉ cần mình sau đó nó đều đặn hơi thở mình thì nó chính xác lắm. Bây giờ thì nó chưa có đều đặn đâu, nhưng mà như vậy là quá tốt, không còn gì đâu.

Sư Pháp Ngộ: Xê xích một chút ít không có gì, có nhiều người xê xích nhiều hơn.

(37:57) **Trưởng lão:** Nhiều lắm, có nhiều người xê xích nhiều lắm. Có lúc thì 15 có lúc thì 20, có lúc thì 10. Họ thở không có đều, có lúc thì chậm, có lúc thì nhanh. Cho nên có nhiều người thở hơi thở vậy chứ, vì cái thở vậy mà rối loạn hô hấp. Có lúc mình cũng thở, có lúc mình thở nhanh có lúc mình thở chậm vậy đó mà rối loạn hô hấp. Họ vận dụng không có đúng cách, người ta vận dụng sao mà nó chỉ đều đều. Thí dụ một phút là 10 hơi thở là 10 hơi thở, 12 là 12, nó xê xích nhau một vài giây không sao hết, thì không có gì.

Xê xích thí dụ một hơi thở, ví dụ có lúc mình thở 12 có lúc thì mình thở 13. Nó cứ khoảng 12, 13 vậy đó thì nó không sao hết. Nó xê xích có một hơi thở như vậy cái thời gian nó dài hơn một chút vậy nó không sao hết. Đó là nó đứng ở trong cái hơi thở đó là đúng 12 hơi thở. Cho nên các con canh chừng đúng vậy rồi thì ôm cái đó mình cứ tu mình tiếp. Rồi bây giờ mình không có chú ý đồng hồ gì nữa, mình cứ đếm theo dõi hơi thở của mình, sau đó nó nhu nhuyễn hơi thở rồi, tự nó nhẹ nhàng, nhiếp vô nó đúng, nó không có trật.

Sư Pháp Ngộ: Kính bạch Thầy! Khi mà con tác ý con tập như vậy chỉ có một khóa thôi. Khóa thứ hai thì con tập chỉ có nửa tiếng, khóa đầu được gần một tiếng, khóa thứ hai là gần nửa tiếng thôi. Vì nó gần hết giờ tu rồi thì mình thư giãn. Cho nên con thí nghiệm cái khóa đầu con tu thì con thấy rằng là thật sự ra nó cũng khởi một hai cái niệm nho nhỏ thôi chứ không có nhiều.

Nhưng mà một trong một hai cái niệm nho nhỏ đó thì có lúc thấy cái tâm con nó nằm trên cái hơi thở mình rồi Thầy, nhưng mà sao trong đầu nó có cái gì lằng xằng trong đó. Nó có phải không bạch Thầy? Tâm nó vẫn bám hơi thở. Con biết nó như vậy nhưng mà trong cái này này, nó không khởi niệm ra nhưng mà nó có lằng xằng.

Trưởng lão: Cái đó là cái niệm vi tế của nó ở trong đó con, nó làm lằng xằng ở trong đó. Mình cũng có nghe, nó cái dạng nó cũng lằng xằng. Nhưng mà nó không thành ra cái niệm, nó chưa có rõ ràng cái niệm. Nhưng mà vì mình mắc nhiếp tâm đây, ông ra không được, ông ở trong. Làm riết thời gian sau tiêu ông, ông ra không được ông đi tiêu, ông không có lằng xằng nữa.

(40:08) **Sư Pháp Ngộ:** Bạch Thầy! Khi mà con cũng nhiếp tâm được vào hơi thở xong xuôi

rồi đó, nó kéo dài thêm một hai tiếng. Thí dụ như khoảng thời gian một tiếng là nó làm cho mình rất là nhức mỗi chân khi mình đang ngồi.

Trưởng lão: Nó thay đổi.

Sư Pháp Ngộ: Bây giờ mình phải tác ý như thế nào để mình duy trì ngồi lâu hơn được? Tâm thì vẫn nhiếp nhưng mà cái chân bắt đầu nó lại chuyển rồi, vì cái thời gian nó đau rồi đấy.

Trưởng lão: Thì bắt đầu con đứng dậy, con đi kinh hành đi. Con đừng có thêm tập ngồi, ăn thua cái chỗ tâm con nhiếp tâm trong cái hơi thở con. Con đứng dậy con đi kinh hành con cũng nhiếp vô để cho cái thân con nó thoải mái, chứ đừng có tập ngồi, không có tập ngồi nữa. Bởi vì mình muốn ngồi là sau khi mình nhập định mình ngồi nhiều. Còn bây giờ đó mình tập để mình tu bốn oai nghi đi, đứng, nằm, ngồi để mà thực hiện Tứ Niệm Xứ. Trên Tứ Niệm Xứ con đi mà con gặp chướng ngại gì trên đó, con cũng dùng hơi thở con tác ý con đuổi đi đó. Con nhiếp tâm trong hơi thở để đẩy lui chướng ngại trên thân con.

Bởi vì những cái pháp Định Niệm Hơi Thở nó là cái phương pháp để sử dụng sau khi dụng nó trên Tứ Niệm Xứ để khắc phục tham ưu, cho nên

nó không quan trọng cái chỗ ngồi nhiều đâu. Cho nên vì vậy mà con thấy nó có dạng hai chân nó mới hay nó tê, nó nhức gì rồi thì con cứ đứng dậy. Con đứng dậy rồi tiếp tục con nhiếp hơi thở, con tu trong hơi thở bằng cách con đi.

Sư Pháp Ngộ: Nếu con đứng dậy thì khoảng thời gian nào mình đứng được vậy Thầy?

Trưởng lão: Trong khoảng thời gian nếu mà con thấy con ngồi trong 1 giờ đồng hồ chưa có bị tê gì hết thì đúng một giờ đồng hồ con đứng dậy con tiếp tục con nối liền cái hơi thở con tu tiếp.

Sư Pháp Ngộ: Mình cứ giữ trạng thái đó?

Trưởng lão: Giữ trạng thái đó.

Sư Pháp Ngộ: Bạch Thầy nhiều khi nó tê rồi mình không muốn đứng dậy mà mình duỗi chân ra mình tập Tứ Niệm Xứ được không Thầy?

Trưởng lão: Được, hoặc con ngồi theo kiểu Nhật Bản hoặc là con ngồi thẳng chân ra cho nó đừng có tê. Bởi vì bây giờ con ngồi kiệt già nó tê, con ngồi bán già cái nó hết tê.

Sư Pháp Ngộ: Ngồi theo kiểu Nhật Bản là ngồi duỗi chân?

Trưởng lão: Duỗi chân vậy đó.

Sư Pháp Ngộ: Mình hướng tâm thanh thân, an lạc, vô sự?

Trưởng lão: Ờ, Có vậy thôi.

Sư Pháp Ngộ: Bạch Thầy khi mà ngồi kiết già vô một cái hay là ngồi bán già cũng được mà khi con nhiếp tâm vào hơi thở xong xuôi rồi thì các cái niệm nó như vậy thôi. Nó lảng xăng như vậy hoặc nó có một vài niệm nho nhỏ khởi lên hoặc là không có niệm. Mà trong lúc đó nhiều khi 10 hơi thở con lại tác ý một lần bạch Thầy? Hay là đợi 12 hơi thở mình tác ý một lần?

(42:23) **Trưởng lão:** Coi như là con tu trong một phút con lấy một phút làm cái chuẩn chứ gì? Thì đúng 12 hơi thở con là một phút, thì con lấy 12 hơi thở con tác ý một lần. Để cho cái một phút của mình nó an trú, nó an trú. Thành ra tùy theo cái chỗ mà con, cái hơi thở của con khoảng một phút 12 hơi thở thì con lấy 12 hơi thở làm một cái chuẩn của nó để tác ý.

Chứ bây giờ trong 12 hơi thở đó con lại tác ý chia hai nó ra, 6 hơi thở tác ý một lần thì nó không hay đâu, không an trú. Còn nếu nó luôn 12 hơi thở nó là một phút rồi, bởi vì nó đúng phút tác ý một lần, rồi tu một phút nữa tác ý một lần nó tiện

hơn mà nó dễ an trú.

(43:03) **Sư Pháp Ngộ:** Dạ khi nó nhiếp tâm vô thì coi như là thì nói chung ra là tương đối, bởi những cái niệm khác thì nó rất là tương đối, nó ổn rồi. Nhưng mà có một điều khi mà xả tâm mà thư giãn như hồi nãy con nói, bạch Thầy. Khi mình đang tê chân mình không muốn nhiếp nữa thì mình phải xả ra để mình.

Trưởng lão: Xả ra thư giãn.

Sư Pháp Ngộ: Thì trong một thời gian ngắn thôi, cao nhất là 10 phút là niệm xen vô nó chạy vô, nó nhảy vô.

Trưởng lão: Chạy vô, bởi vậy mới tu Tứ Niệm Xứ để có niệm mới đuổi. Cái này là Tứ Niệm Xứ là nó khắc phục tham ưu là nó đuổi. Cho nên mình xả ra đâu phải nhiếp tâm ở trong hơi thở đâu, con hiểu không? Cho nên mình xả ra cái có niệm, được rồi thì tao tác ý tao đuổi hoài, đuổi chừng nào cũng như là mình quét nhà mà có rác quét, phải không? Còn cái kia là mình ngăn, cái pháp kia là mình ngăn và an trú để mình đẩy lui những cái khó. Như thân con bệnh con phải an trú trong hơi thở chứ gì, thì cái đó hoàn toàn an trú là không niệm đó. Còn bây giờ con tu Tứ Niệm Xứ

là con xả ra để cho tụi bây vô để tao biết mặt rồi tao đuổi, tao cầu cho tụi bay vô nhiều là tốt chứ.

Sư Pháp Ngộ: Bạch Thầy có khi nó vô nhiều quá rồi loạn động luôn Thầy, đây nhà rồi?

Trưởng lão: Loạn động, nó đây nhà thì quét ra chứ, quét mạnh. Tao tác ý lia lịa.

Sư Pháp Ngộ: Đọc xiu luôn Thầy?

Trưởng lão: Thì xiu. Tại vì nhà con sao mà dơ quá trời. Bộ rác thành phố đổ cho mà ngủi.

Sư Pháp Ngộ: Khi nó vô là nó vô bốn cửa luôn chứ nó không phải nó vô một cửa, thì xong rồi nó cũng tống ra luôn. Có những lúc mà nó xiểng liểng luôn...

Trưởng lão: Cái kiểu mà xe rác thành phố một lần nó đi cả chục xe.

Sư Pháp Ngộ: Rác thành phố đó Thầy, lúc này con nói thôi kiểu này chết rồi. Nhưng mà có lúc thì không có niệm, có lúc mà con kiệt già nhất là lúc mà ngồi tu.

11-TỨ CHÁNH CẦN VÀ PHÁ TÂM VÔ KÝ

1- TỨ CHÁNH CẦN- NGĂN ÁC DIỆT ÁC THÔ

(00:00) **Trưởng lão:** Niệm này rồi nó tới niệm khác tác ý nữa, tác ý hoài. Tao không có ngồi im được thôi, bây giờ rác nhiều thì không có ngồi yên chơi được.

Tu sinh Pháp Ngộ: Bạch Thầy có bữa tác ý con muốn xỉu luôn.

Trưởng lão: Thì xỉu. Mệt quá, quét rác mệt quá! Thì bây giờ nó nhiều quá thì thôi tao quét hơi tao nghỉ chứ không lẽ tao quét hoài, tao chịu sao nổi.

Tu sinh Pháp Ngộ: Con phải xả bớt Thầy, con phải xả những cái niệm, những cái giới bớt nữa bạch Thầy. Vì nó tác ý, nó phạm giới cho nên con phải xả ra.

Trưởng lão: Thì phải xả ra chứ, bây giờ bây nhiều quá trời như đồng rác thành phố. Tao quét hơi thôi chứ tao hốt một lần sao hết được thì tao

chịu thua, để từ từ tao hốt sau.

Tu sinh Pháp Ngộ: Bạch Thầy con có hai cái điểm. Con thì lúc thì nó yên nó tốt nhất là ngồi tu, thứ hai thì nó động lên nó động dữ. Hai cái điểm nó trỗi dậy mạnh.

Trưởng lão: Vậy cái đó là cái tu Tứ Niệm Xứ tốt nhất rồi. Tu Tứ Niệm Xứ tốt nhất để cho mình vô trong chịu khó tao hốt riết. Chừng nào tao hốt hết thì thôi, thế nào tao cũng phải hốt hết. Nghĩa là ra công, dù đóng rác thành phố tao cũng quét sạch, không có gì đâu mà sợ con.

Tu sinh Pháp Ngộ: Trước sau cũng phải quét?

Trưởng lão: Trước sau cũng phải quét hết.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ, bạch Thầy, nhiều khi con nghĩ không biết làm sao? Bây giờ mình tu cái Tứ Niệm Xứ còn kém, chắc có lẽ là mình phải nỗ lực tu Tứ Chánh Cần nhiều hơn.

Trưởng lão: Tứ Chánh Cần đó con, chính nó nhiều quá là đang tu Tứ Chánh Cần chứ Tứ Niệm Xứ không có được đâu. Nó tràn vô quá mà làm sao mà tu Tứ Niệm Xứ nổi. Tứ Niệm Xứ là một hai giờ nó vô một niệm, hai niệm là tu Tứ Niệm

Xứ. Một giờ, hai giờ mà ngồi nó nghe nó mỗi chân chút, nó mỗi mệt chút thì đó tu Tứ Niệm Xứ.

Vô ngồi cái đau chân rồi làm sao tu Tứ Niệm Xứ? Vô ngồi thì thôi bao nhiêu vọng tưởng nó ào ạt ra, nó đổ đống, đổ đống! Cái đó là tu Tứ Chánh Cần- ngăn ác, diệt ác. Cho nên vì vậy mà lúc bây giờ Tứ Chánh Cần nó có bốn pháp. Mình ngăn, mình đi Chánh Niệm Tỉnh Giác là ngăn đó, rồi mình tu Định Niệm Hơi Thở là ngăn đó, con thấy không? Chứ đâu có tu Tứ Niệm Xứ! Chỉ có thư giãn có chút, nghỉ thôi! Chứ đâu có dám tu, đâu có dám tu Tứ Niệm Xứ đâu, hoàn toàn là tu Tứ Chánh Cần không hà con.

(02:05) Tu Tứ Chánh Cần thì nó có bốn pháp: Định Thư Giãn, Định Sáng Suốt, Định Niệm Hơi Thở, Định Vô Lậu. Đó mấy cái đó tu hoàn toàn ôm pháp tu hoài thành ra nó vô không có được, không có hở, chỉ có thư giãn có chút đó thôi mà, vậy chứ mà ngồi thư giãn chút cái nó vô, nó không phải dễ đâu. Cho nên cái Tứ Chánh Cần thì ngăn ác, diệt ác. Còn Tứ Niệm Xứ nó không có pháp. Trời đất ơi! Nó không có pháp mà như đống rác thành phố thì thôi, làm sao mà quét ra hết.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ, bạch Thầy. Nhiều khi con nghĩ là coi như là mình mang rác về nhiều quá

rồi bây giờ mình hốt ra một rồi.

Trưởng lão: Mà con dùng cái Tứ Niệm Xứ mà con hốt rác nó không hết đâu. chỉ có dùng cái Tứ Chánh Cần đó là cái xe xúc nó xúc. Cái Tứ Chánh Cần là cái xe xúc lớn, nó gom rác cả đồng vậy chứ nó xúc nó đẩy đi hết. Cái Tứ Chánh Cần đó. Còn cái Tứ Niệm Xứ nó không có cái xe. Tứ Niệm Xứ là lấy cây chổi quét, cũng như mình quét nhà vậy là Tứ Niệm Xứ. Còn cái Tứ Chánh Cần là cái xe xúc rác. Nó mà rác nào vô bao nhiêu nó cũng hốt hết. Bởi vì nó là pháp mà, nó là cái pháp cho nên không có vô được nó đâu, nó đẩy ra hết, nó ngăn, nó diệt.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ đúng rồi, nay con nghe con mới hiểu. Bữa có lúc con lại suy nghĩ bạch Thầy, con nói: *“Nếu mà rác nó nhiều như vậy, bây giờ mình phải nỗ lực tăng Tứ Chánh Cần lên thời gian tu lâu.”*

Trưởng lão: Đúng rồi, phải tu Tứ Chánh Cần. Sau đó thì nó bắt đầu rác nó sạch rồi mới là ngồi quét, còn chút ít mình quét chơi đó, nó mới sạch sẽ cái nhà mình luôn. Cũng như bây giờ cái nhà con giờ rác đổ hết rồi, con đem xe con xúc nó ra hết là Tứ Chánh Cần đó. Sau khi hết rồi giờ lấy vải lau cho nó sạch sẽ cái nhà, tức là nó còn những cái

bữa đất bụi nó đóng dưới nền nhà mình đó, thì đó là Tứ Niệm Xứ đó. Chứ còn trời đất ơi! Nó còn hôi quá trời, đống đống vậy mà con ngồi đó mà con không lấy xe xúc mà con xúc thì làm sao mà hết cho được?

(04:05) Con chờ Thầy chút con.

Tu sinh Pháp Ngộ: Bạch Thầy, con xin lỗi Thầy. Mấy ngày nay con cũng có vài ba ngày nói chung ra là con cũng cố gắng giữ độ cư, thì càng giữ độ cư thì nó càng sinh khởi ra bạch Thầy. Trong đầu mình nó khởi nhiều cái niệm càng nhiều lên nữa.

Cũng giống như bữa hôm trước con trình Thầy con ngứa quá con phải gãi. Mà có bữa con cũng ngồi như vậy đó, con đang ngồi con xả cái tâm ra thư giãn, thanh thản, an lạc, vô sự. Tự nhiên niệm đâu nó tuôn nhiều quá. Mà con ngồi con quán một chập con mệt quá, nói thôi con đứng dậy con đi cho rồi. Còn đứng dậy đi, mà đi kinh hành nó lại không có niệm bạch Thầy, cứ đi đi nó lại ít niệm khởi vậy Thầy?

Trưởng lão: Bởi vậy cho nên tu, bây giờ con trở về căn bản là Tứ Chánh Cần, con tu những cái pháp đó. Ví dụ nó bốn pháp, mình tập cái pháp

này rồi tới cái pháp khác, tới pháp khác. Minh tu một buổi vậy mình cho nó bốn pháp của nó, thì bốn cái định của nó con tu lại căn bản. Cái này nó không khó. Chứ không mình tu thí dụ Tứ Niệm Xứ nó ào ạt, ào ạt, có lúc nó yên có lúc nó không yên. Minh tu lại Tứ Chánh Cần- ngăn ác, diệt ác từng chút từng chút để diệt cho nó sạch. Chỉ có ôm pháp đó, ôm pháp như ôm phao mà.

Tứ Chánh Cần là ôm pháp, ôm phao bắt đầu nó ngăn, nó ngăn ghê gớm lắm, nó tập cho mình sức tỉnh cao lên rồi nó ngăn. Nó ngăn rồi khi mà dùng cái Định Vô Lậu mình đưa cái đề tài ra đó là diệt, cái Định Vô Lậu là diệt. Ví dụ như bây giờ con đưa về cái đề tài như ‘Quán thân vô thường’. Rồi con quán một lần rồi chưa thấm nhuần đâu, đã mình hiểu rồi đó. Bây giờ mình đưa lại mình quán lần nữa, cứ hoài. Cứ cái Định Vô Lậu đó mà cứ đặt một cái đề tài đó quán chừng 10 lần, 20 lần, 30 lần, 100 lần cũng một cái đề tài đó, quán tới, quán lui hoài cho nó thấm nhuần vậy đó.

Minh hiểu rồi, nhưng mà cái hiểu của mình nó chưa thấm nhuần. Cho nên mình quán nó mới thấm nhuần, bởi vậy mới gọi là Định Vô Lậu. Cho nên mình quán cái Định Vô Lậu là nó xả đó.

Còn cái Định Chánh Niệm Tỉnh Giác là nó

ức chế đó, nó ngăn đó, nó ngăn là ức chế. Mình đi kinh hành mà có niệm xen vô là mình tu không có cẩn thận từng bước đi. Còn Định Niệm Hơi Thở mình tu từng hơi thở mà có niệm xen vô là mình chế ngự nó chưa nổi. Cho nên những cái này là cái pháp ngăn, phải biết pháp đó là ngăn ác, không có cho nó vào.

Còn cái pháp diệt là Định Vô Lậu.

Còn cái pháp thư giãn là để nghỉ ngơi.

(06:27) Nó có những cái pháp của nó, bốn pháp của người ta, bốn pháp định của người ta mà. Cái pháp nào ngăn, mà pháp nào diệt mình biết. Cho nên Thầy dạy nó rất rõ và cụ thể.

Cho nên khi mà diệt thì phải dùng cái tri kiến của mình quán xét, đưa cái đề tài quán xét tức là diệt. Nó thấm nhuần là nó diệt tất cả những cái tham, sân, si. Ba cái dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu là do cái Định Vô Lậu đó mà nó quán. Bởi vì nó vô lậu, cho nên ba cái lậu hoặc này nó không còn nữa. Chỉ có cái Định Vô Lậu là cái pháp nó diệt.

Còn cái Định Chánh Niệm Tỉnh Giác, Định Niệm Hơi Thở đó là cái ngăn, cách ngăn. Cho nên mình nhiếp tâm cho được, chớ mình nhiếp tâm không được mình ngăn đâu được. Con hiểu chớ

đó không? Nó ngăn, rõ pháp vậy đó.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ kính bạch Thầy, mà có bữa nó khởi niệm nhiều đó con chỉ lật ra cái cuốn Bát Quan Trai Giới, con chỉ đọc một cái câu vậy thôi, tự nhiên con chọn một trong số các câu con tác ý, Định Niệm Hơi Thở mà kết hợp với Định Vô Lậu nó có một câu tác ý gọi là: *“Tâm không phải là của ta.”* Rất là nhiều: *“Tâm không phải là ta, tâm không phải của ta, là bản ngã của ta.”* Con chỉ chọn có một câu thứ nhất thôi, con chỉ tác ý nó rồi bắt đầu con ngồi xuống con tác ý nó chạy mất tiêu, rất là nhanh.

Trưởng lão: Nó ngăn đó con, nó ngăn chứ chưa xả, nó sẽ còn tới.

Tu sinh Pháp Ngộ: Con tác ý trong lúc đó vào buổi ban đêm rồi con tác ý như vậy thì cho đến khi mà ngủ dậy. Sáng dậy thì trong đầu con nó khởi niệm, mà không phải là khởi niệm của ác pháp mà nó khởi cái niệm gọi là thiện pháp, nó đi ngược cái điều ác pháp, hồi tối con giết nó. Nhưng mà bây giờ nó lại khởi cái niệm. Thức dậy, vừa thức dậy là đã có khởi niệm trong đầu rồi, nó khởi niệm trong tưởng thức nữa, chứ không phải luôn là cả thức dậy. Tại vì con đánh nó dữ quá mà tưởng thức cũng đánh nữa.

(08:08) **Trưởng lão:** Bởi vì con dùng cái tác ý con đánh nó, cho nên nó khởi lung tung. Nghĩa là bây giờ nó đi qua thiện rồi nó đi qua ác nó tùm lum đó. Tứ Niệm Xứ, các con nhớ Tứ Niệm Xứ thì niệm thiện không có diệt. Còn mà Tứ Chánh Cần thì vì con đưa cái đề tài ra để mà con quán về cái đề tài mà Định Vô Lậu thì đó là cái diệt của ác pháp, diệt ác pháp. Cho nên còn cái pháp mà Định Niệm Hơi Thở và cái Định Chánh Niệm Tỉnh Giác là cái pháp ngăn, cho nên nó đâu có ác pháp vô được, mà nó đâu có sanh thiện được, đó cho nên nó không có.

Nhưng mà tới Tứ Chánh Cần nó có thiện, có ác rõ ràng. Ác pháp là nó đến là do tham, sân, si nó ra đó.

Còn thiện pháp, nó có những dòng tư duy của nó, tức là nó dòng tư duy của Định Vô Lậu. Mình diệt nó thì như mình diệt cái Định Vô Lậu thì không được.

Cho nên trong Tứ Niệm Xứ thì có niệm diệt mà có niệm không. Còn Tứ Chánh Cần thì cái pháp nào diệt thì nó diệt, mà cái pháp nào ngăn là nó ngăn, chứ đâu nó rõ ràng. Mà chỉ còn có cái bảo vệ của nó là để cho sau này nó giữ được cái tâm thanh thản, an lạc, vô sự của nó là pháp Tứ

Chánh Căn, nó mới lòi ra cái mặt của thiện pháp ra.

Cho nên vì vậy mình tu mình ngăn và diệt nó, nó mới có hiện ra cái trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự. Khi mình ngồi lại, mình tu cái thư giãn đó, cái Định Sáng Suốt nó mới hiện ra cái tướng thanh thân.

Mà nếu mà nó không hiện tướng thanh thân thì ngay đó cái mình đưa cái đề tài Định Vô Lậu vô mình quét, quét vô lậu nếu mà có niệm. Còn nếu mà cái thân nó bị đau thì mình đưa Định Niệm vô Hơi Thở rồi mình quét cái thọ của đau. Tác ý, tác ý mình quét nó. Mình an trú vô cái hơi thở thì mình tác ý cái nó đi. Còn cái kia mình tác ý một cái là mình ôm cái Định Vô Lậu mình tư duy mình quán, cái mình tác ý mình đuổi đi, đuổi cái niệm về tâm.

Con thấy pháp nào ta có pháp nấy, đối trị nhau hết, ta ngăn, ta diệt hết. Thành ra nó còn lại cái thiện gì con biết không? Cái thiện nó không phải niệm mà cái *trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự*.

(10:07) Sau khi cái này nó thành hình được rồi, cái chân lý này nó rõ ràng rồi, bắt đầu mới vô mới tu Tứ Niệm Xứ là mình giữ cái này, kêu

là: “*Hộ trì chân lý.*” Còn bây giờ chân lý mình chưa có làm sao mình hộ trì? Còn ngăn, còn diệt, còn đang đánh, đấm, đá nhau làm sao giữ?

Tu sinh Pháp Ngộ: Nó tấn công tùm lum.

Trưởng lão: Nó tấn công tùm lum, bên đây đánh, bên kia nó đánh, nó còn đang tranh giành nhau thì đâu có giữ được. Cho nên mới gọi: “*Hộ trì chân lý.*” Hộ trì chân lý là cái chân lý đã lộ hình rồi. Cho nên mấy con mới tu thì cái chân lý chưa có lộ mặt đâu. Bây giờ nói: “*Thanh thân, an lạc.*” Thầy nói cho mấy con nhận biết, chứ sự thật ra chừng một phút giây cái bắt đầu bị chúng đập nó liền, chết tiêu nó hà, nó đâu có sống được đâu. Mà cứ hễ ngồi là con như cái đồng rác, con nói vậy ông nội nó, chứ cái chân lý con nó bị đập hết trên cái đồng rác, còn cái thứ gì đâu nữa mà giữ gìn, nó bảo vệ nó.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ kính bạch Thầy! Mình tu lúc khi mà mình tăng lên cái phương pháp, các cái pháp mình tập đó, chẳng hạn như là Chánh Niệm Tĩnh Giác hoặc là Định Niệm Hơi Thở hoặc là Thân Hành Niệm hay là Định Vô Lậu, tăng những cái pháp đó lên, thì con thấy khi mình tập các pháp thì đương nhiên nó tăng lên thì nó phải có mệt hơn. Mình ngồi lại con giữ tâm thanh

thần, con nhìn cái gọi là “*Hộ trì chân lý*” con thấy nó đầu có đầu, nó chạy mất tại vì con đang mệt mà, nó đang thư giãn thôi.

Trưởng lão: Nó đang mệt, bởi vậy thư giãn. Bởi vậy tu nó mới mệt chứ sao? Tu mà Tứ Chánh Cần nó mệt lắm. Kêu là đánh đá không mà mệt.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ con thấy nếu mà mình tu như vậy mà giữ tâm thanh thân, an lạc, vô sự thì đầu có thanh thân đâu.

Trưởng lão: Thanh thân gì, mệt gần chết, đã mệt mà còn thanh thân gì nổi.

Tu sinh Pháp Ngộ: Con ngồi thư giãn con nói: “*Tâm thanh thân, an lạc, vô sự*” con quán xét cái thân, thọ, tâm, pháp mình có thanh thân, an lạc, vô sự không? Đang thờ phì phò mà thanh thân, an lạc, vô sự cái gì.

Trưởng lão: Bởi vậy tu Tứ Chánh Cần thư giãn, bảo thư giãn ra khỏe lại, do mà được nó khỏe cũng là may rồi chứ ở đó.

Tu sinh Pháp Ngộ: Bạch Thầy! Con thấy hình như là trong con nó đang lộn xộn nhiều thứ. Thứ nhất là nửa Tứ Chánh Cần, rồi vừa lại Tứ Chánh Cần trên Tứ Niệm Xứ, vừa Tứ Niệm Xứ trên Tứ

Niệm Xứ nữa, dạ nó đang lộn xộn cái chỗ đó.

(12:14) **Trưởng lão:** Con tu nhiều thứ đó.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ, nó đang lộn xộn cái chỗ đó.

Trưởng lão: Đúng rồi con lộn xộn.

Tu sinh Pháp Ngộ: Lúc nào mà nó thanh thân là mình nhìn được cái chân lý, mà lúc không có thì mình lại đánh nó mình đánh nó mình mệt quá mình giữ chân lý không được, mình nói: *“Thôi, không có thì chơi đi, không có thanh thân, an lạc, vô sự gì hết”*.

Trưởng lão: Không, cái điều của con tu tập là con thấy rất rõ con, thanh thân nó không có đơn giản đâu, nó mệt như vậy đó, mình đấm đá nó hơi, mệt quá! Bây giờ thanh thân, bảo nó thanh thân sao nổi? Nó đang mất tiêu rồi. Thành ra mình nhận biết được, mà nhận hiểu được như vậy đó, mình mới biết bây giờ mình phải tu cái gì gì con. Lăn lượt con rút tĩa từng kinh nghiệm con sẽ tu nó đúng loại pháp hết. Chứ không phải đâu, mình biết cái giai đoạn mình tu cái gì? Mà giờ này nó đang bị cái gì, mình tu cái gì? Chứ không phải nó cố chấp. Ví dụ như bây giờ nó thanh thân, an lạc, vô sự được thì mình giữ thanh thân tu Tứ Niệm

Xứ chứ có gì. Mà giờ thanh thân không được bây giờ tui tu cái khác, ôm pháp.

Tu sinh Pháp Ngộ: Ôm pháp, không phải cố chấp theo cái đó?

Trưởng lão: Không phải cố chấp theo pháp. Bởi vì coi như là tôi thuộc về loại du kích rồi, nó không ở trong quân trường mà đi ra mà trường lớp đâu. Tôi đụng gì tôi bắn nấy, còn tôi thua thì tôi xách tôi chạy, còn tôi thắng được, tôi làm tới, có vậy thôi! Bởi vì du kích thì nó tập luyện tại chiến trường, chứ nó không phải là trong quân trường, con hiểu không? Cho nên vì vậy mấy con là thuộc về loại du kích thôi. Chỉ biết bây giờ dạy bắn vậy vậy đó, rồi ra đó thì tự trườn, tự bò, tự lết như thế nào, mà giặc nó bắn không chết thì thôi, mà coi bộ không thắng thì xách chạy.

Tu sinh Pháp Ngộ: Kính bạch Thầy! Con cũng thí điểm một cái nữa bạch Thầy. Là lúc rạng sáng vào khoảng 5 giờ thì thường thường là khoảng 4 giờ trở đi, con tu khoảng 4 giờ là con đi kinh hành nửa tiếng, rồi khoảng 4 giờ rưỡi là con vào con lại ngồi tiếp Định Niệm Hơi Thở hoặc là tu theo cái giữ cái hộ trì chân lý thanh thân, an lạc, vô sự đó Thầy. Thì có lúc thì nó tốt mà có lúc thì nó không tốt như hồi nãy con trình.

Nhưng mà thường thường là khoảng 5 giờ trở đi là mình tu quán một chặp có khi mệt quá là con vô nằm xuống. Nằm xuống thì con xem xét mình thì nó không ngủ, giữ cho nó ngủ thì nó không có ngủ đâu. Nhưng mà khi nằm nó nửa tiếng hoặc một tiếng thì hơi thở mình cũng đờ ra như y là đã nghỉ, mà khi ngồi dậy thì thấy con người mình nó không có còn tỉnh táo giống như là mình ngồi hoặc là mình đi trong những giờ đó mình hành, như vậy nó như thế nào vậy Thầy?

(14:46) **Trưởng lão:** Cái đó là mình phải biết là mình tu tập cái pháp nào cho phù hợp để cho mình thư giãn cho nó khỏe lại, nó lừa con.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ nó không có ngủ, nhưng mà nó làm cho mình không còn tỉnh táo như mình ngồi.

Trưởng lão: Thì mình phải nhắc, bởi vì nó có cái đề mục của Định Niệm Hơi Thở đó: *“Quán tâm định tĩnh tôi biết tôi hít vô”*. Bởi vì nó không tỉnh, nó mới còn mờ mờ đó, thì con phải dùng cái câu đó con nhắc. Chứ còn không, nó làm con không rõ. Con phải làm cho nó rõ, nó tỉnh thật tỉnh mới tu, chứ còn không tỉnh thì thôi. Còn không ấy bảo nó ngủ đi, ngủ luôn đi.

Tu sinh Pháp Ngộ: Bảo nó ngủ là nó ngủ nhanh lắm Thầy.

Trưởng lão: Bảo nó ngủ luôn đi, chứ mà làm kiểu này không có ích lợi gì hết. Có ngủ được mà ngủ đi, mà lát nữa mà tu thì mà phải tỉnh cho thiệt tỉnh, chứ mà chơi kiểu này không được.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ. Nó mơ mơ màng màng.

Trưởng lão: Mơ mơ màng màng đó không có được, tỉnh là tỉnh, thiệt tỉnh mà không tỉnh thì thôi.

Tu sinh Pháp Ngộ: Nhưng mà nhiều khi mình bảo ngủ thì nó không ngủ, nó chương vậy bạch Thầy?

Trưởng lão: Nó chương. Mình bảo nó ngủ không ngủ thì mà chết, mình hăm dọa nó con. Bởi vì nhiều khi đó mình phải làm mọi cách thức. Nếu mà thực sự nó ngủ mà mình bảo nó ngủ thì nó ngủ. Mà nó không ngủ, nó kiểu đó mình thấy một lúc mà mình bảo ngủ mà, nó không chịu ngủ thì con đứng dậy, con ôm pháp Thân Hành Niệm con đi cho chết cha nó đi.

Tu sinh Pháp Ngộ: Đi vậy tỉnh luôn.

(16:03) **Trưởng lão:** Tỉnh luôn cho mày tỉnh luôn, khỏi ngủ.

Tu sinh Pháp Ngộ: Con mà ôm pháp Thân Hành Niệm chừng một tiếng là nó tỉnh queo rồi chứ nó không đợi, Thầy.

Trưởng lão: Vậy đó, cho phá cho luôn ...

Tu sinh Pháp Ngộ: Cỡ khoảng mấy ngày nay thì con ôm Thân Hành Niệm không đi nhiều đâu, con đi cỡ khoảng một tiếng. Còn lúc buổi sáng thì đi cỡ nửa tiếng thôi, con giữ cái mức vậy thôi, nhưng mà nó vẫn phá ngủ, bạch Thầy. Tới giờ này thì con không có ngủ phi thời đâu, nhưng nó vẫn tỉnh táo tốt, có những cái hiện tượng như vậy xảy ra thôi. Chứ còn khi ôm Thân Hành Niệm chừng 1 tiếng là nó tỉnh queo rồi Thầy, tăng lên 1 tiếng rưỡi đến 2 tiếng thì nó chết ngắt, nó tỉnh luôn nó hết ngủ bạch Thầy.

Trưởng lão: Tốt, nó mê thì cứ cho nó ngủ, mà nó không ngủ được thì cho nó tỉnh luôn. Con cứ vậy mà cốt cho nó thật.

Rồi, còn phần con?

2- SỬ DỤNG ĐỀ MỤC TRONG ĐỊNH NIỆM HỜI THỞ

(16:52) **Tu sinh 1:** Bạch Thầy cho con hỏi

một tí là cái chỗ Định Niệm Hơi Thở, năm phút là mình hít vào: *“Tôi biết là 5 hơi hơi là tôi biết tôi hít vào, thở ra tôi biết thở ra.”* Nhưng mà năm cái hơi mà thư giãn của mình mà thở ra nhẹ nhàng, mà con hít vô, thở ra nhẹ nhàng mình tác ý có được không Thầy?

Trưởng lão: Mình tác ý từng hơi thở hay sao con?

Tu sinh 1: Mình tác ý là: *“Tâm thanh thân, an lạc, vô sự.”* Hay là con ngăn ác, diệt ác pháp mình tác trong cái hơi thở đó có được không?

Trưởng lão: Cũng được, nhưng mà điều kiện là nó 5 hơi thở nó để cho tự nhiên để mình nhiếp trong tâm cho được trong 5 hơi thở đó. Mình tác ý thì mình mắc mình nhiếp trong tác ý, nó hai hàng vừa hơi thở mà vừa tác ý. Cho nên trong khoảng thời gian mà con tác ý là vì con biết từng hơi thở của mình để mình tác ý, để mình xả ly cái gì đó, mình chủ động thì mình tác ý: *“Quán ly tham, tôi biết tôi hít vô, quán ly tham, tôi biết tôi thở ra.”* Rồi con hít vô, thở ra thì con lại tác ý nữa, đó là cái mục đích con để ly tham, sân, si.

Còn cái này nó không, cái này thì con phải, cách thức con tu hiện bây giờ con biết con đang

ở cái vai trò tu cái hơi thở này là nhiếp tâm trong hơi thở, chứ không phải nhiếp tâm để xả tâm, mình phải rõ nắm cho vững.

(18:59) Thì bây giờ nhiếp tâm trong hơi thở là phải nhiếp cho được trong hơi thở, cho nên: *“Hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra biết tôi thở ra.”* Rồi con hít vô, thở ra trong năm hơi thở. Để lắng nghe năm hơi thở đó cái tâm mình có nhiếp được hay không? Nếu mà nhiếp được thì nó không có niệm gì vô hết, con hiểu không? Mà nhiếp không được thì nó có niệm xẹt vô thì tôi phải nhiếp trở lại cho được, cũng nắm hơi thở. Cho nên con tiếp tục, mà giờ nhiếp được thì con tiếp tục nhiếp, cứ nhiếp kế, nhiếp kế cho đến khi đúng giờ con xả nghỉ. Là mình đã nhiếp được cái năm hơi thở, cho nên không có tác ý một câu nào khác vô trong này.

Còn khi mình dùng cái hơi thở này mà để tác ý để mà xả tâm như quán ly tham, quán ly sân, quán ly si hay hoặc là giúp cho cái thân mình an tịnh nó đừng đau thì mình tác ý câu khác. Thì thường xuyên mình tác ý theo cái câu, cái hơi thở con mình tác ý để cho nó ly cái đó, thì nó phải tác ý theo cái hơi thở. Còn không thì coi như là nhiếp, cái phần nào ra phần nấy, nó rõ ràng.

Tu sinh 1: Dạ bạch Thầy, cho con hỏi tí là khi

mình đang định niệm từng hơi thở trong một thời gian mới được 10, 15 phút thì có một cái gì đó nó xẹt đến thì coi như là mình xả hay coi như là mình tác ý để cho nó qua?

Trưởng lão: Không! Mình không có tác ý cho qua đâu. Nó xẹt vô một cái là bắt đầu bây giờ không biết không nhớ gì: *“Tao ngồi đây tao tìm coi mày hồi nãy mày xẹt cái thứ gì vô đây?”* Cái mình suy nghĩ coi: *“Hồi nãy, Ở bây giờ mày khởi cái niệm này là ái kiết sử, mày nhớ chùa hả? Được rồi tao đưa cái đề tài ái kiết sử này ra tao quán, quán tao diệt.”* Là coi như là chút xíu con diệt nó rồi. Con đưa cái đề tài nó thành cái Định Vô Lậu đó, chứ con không có ở trong hơi thở nữa đâu nghe. Quán cho đến khi mà hết giờ hoặc là nếu mà còn giờ, con quán xong mà còn giờ, con quán xong rồi con tác ý, còn giờ tiếp tục con tu hơi thở trở lại.

Bởi vì lúc bây giờ là lúc mấy con còn câu hữu với các pháp khác, kết hợp với các pháp khác để mà diệt hết tất cả những ác, để ly dục ly ác pháp hết. Hễ cái dục mà khởi vô, cái ác pháp khởi vô là sử dụng pháp Tứ Chánh Cần quét ra. Câu hữu pháp này, câu hữu pháp kia đủ thứ hết. Hễ vừa buồn ngủ là câu hữu luôn cái pháp Chánh Niệm Tỉnh Giác, đứng dậy đi kinh hành liền, chứ không

có ngồi đó đâu.

Tu sinh 1: Dạ bạch Thầy là bây giờ là như con đang còn quán hơi thở là tự nhiên con thấy là bao nhiêu nó giạt một phát trên hơi thở của mình. Rồi coi như là nó đầy chật đầu một cái như trên óc của mình. Thế là coi như nó xuất hiện nó muốn xẹt đến mà, coi như là con ...

(20:26) **Trưởng lão:** Ủ! Cái đó là, mà mình tác ý ngay lại cho nó bình thường con, tác ý ngay lại. Mình tác ý cho cái thân mình bình thường: *“Thân phải bình thường, không có xẹt, không có động ở trên đó được, phải bất động!”* Con nhắc nó vậy rồi cái con giữ lại hơi thở. Bởi vì nó có cái hiện tượng đó mà nó không phải là niệm, nó chỉ một cái động nào ở trên đầu con thôi. Con thấy như nó có cái phát ra cái động nào đó.

Tu sinh 1: Bạch Thầy, từ hôm con Định Niệm Hơi thở đến bây giờ thì không có một cái gì mà nó thuộc về bên ngoài nó phản ứng vào, ví dụ như luồng phản xạ hay là một cái gì mà nó đến, nhưng mà có cái coi như là thỉnh thoảng trên óc của con coi như là đang dùng định niệm thì coi như có một cái chớp gì nó đến, cái giạt gì nó đến trên đầu một cái, hay là nơi chỗ mí mắt, hay là nơi chỗ miệng.

Trưởng lão: À, cái đó con bảo: “*Dừng lại bình thường. Không có giật, mí mắt không có nháy, không có giật!*” Chứ không ngồi yên cái nó giật giật, giật giật, hay hoặc là cái miệng nó méo méo qua. Thì như vậy là phải: “*Dừng! Đều không có được mà như vậy!*” Con tác ý cho nó dừng lại, sau đó nó bình thường đó.

Bởi vì Phật có cái pháp tác ý hay lắm con, đối trị nó, cái gì mình cũng đối trị được hết.

Tu sinh Pháp Ngộ: Bạch Thầy, con hỏi Thầy câu, bạch Thầy nếu chẳng hạn như mà một câu, một cái thở ra, một cái thở vào là mình tác ý một lần được không hả Thầy?

Trưởng lão: Được con!

Tu sinh: Nếu chẳng hạn nhiều niệm nó xen quá, dùng một câu tác ý thì mình vừa thở ra, thở vào, tác ý. Thở ra, thở vào, tác ý, liên tục như vậy?

Trưởng lão: Liên tục. Hoặc là mình dùng mỗi hơi thở mình tác ý: “*Hít, thở, hít, thở, hít, thở.*” Cũng được nữa. Bởi vì nó vô ào ạt quá buộc lòng mình phải tác ý từng cái hơi thở, hơi thở hít vô, ra. Chứ không phải hít vô, ra rồi tác ý đó là còn ít đó. Nó gặp khó...

Tu sinh Pháp Ngộ: Bất cứ câu nào cũng được bạch Thầy?

Trưởng lão: Câu nào cũng được hết.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ! Ôm một cái câu đó chừng cỡ 15 phút, con cũng có làm được 15 phút, 20 phút rồi nó cũng chạy mất.

(22:13) **Trưởng lão:** À! Nó chạy mất, tại vì nhờ có tác ý kèm với cái thân hành của mình, cái hơi thở.

Tu sinh Pháp Ngộ: Bạch Thầy, theo con nghĩ cái phương pháp tu tập của con đó, nếu mà chuyện gì xảy ra con chỉ ôm giống như Thân Hành Niệm vậy là nó chạy mất à! Còn thở ra, thở vô, một hơi thở như vậy mà Thầy dạy đó, thì nó chạy liên hà, Thân Hành Niệm nó chạy nhanh lắm, còn mấy cái khác nó cứ lừ lừ...

Trưởng lão: Nó bị, nó kèm với cái pháp tác ý con. Nó kèm với pháp tác ý, Thầy nói nó vô không có được, nó chạy mất. Nó bị, nó chặt quá, nó kiên cố như cỗ xe đó mà, nó thành căn cứ địa rồi. Con nghe cái bài pháp Thân Hành Niệm của đức Phật: "*Kiên cố như cỗ xe, trở thành cái căn cứ địa.*" Giặc nào xen vô được cái thân của người ta?!

Cho nên giặc là vọng tưởng hay hoặc là thọ, nó đánh vô không được, cán nát qua hết. Nó không cần tác ý gì cái pháp đó đâu, mà cứ tác ý cái thân hành mà nó cán nát qua hết.

Tu sinh Pháp Ngộ: Cán nát hết luôn Thầy.

Trưởng lão: Đó là cái pháp nó diệt, nó diệt hết các ác pháp hết.

Tu sinh Pháp Ngộ: Nó khởi niệm lung tung con chỉ hét lên vài ba lần như vậy, nửa tiếng, chưa tới đâu, 15 phút, 20 phút là nó chạy mất.

Trưởng lão: Nó đi mất.

Tu sinh Pháp Ngộ: Hình như nó đã sợ liền, con vừa hét lên mấy cái là nó chạy.

Trưởng lão: Nó biết cái thứ đó là thứ tao sợ rồi.

Tu sinh Pháp Ngộ: Chạy liền.

Trưởng lão: Mình nói có phát là tiêu.

Tu sinh Pháp Ngộ: Còn nó mà tấn công nữa thôi mình chạy đó.

Thôi, rồi, còn gì cô trình đi.

Tu sinh 2: Dạ! Thầy ơi, cho con hỏi. Con cũng đang tu mà Định Niệm Hơi Thở mà, con tu được

khoảng một thời gian đi, nhưng mà con không có biết là 5 phút tác ý lần, hay 5 hơi thở tác ý lần Thầy. Nhưng mà con theo dõi hơi thở đó, con cảm thấy một khoảng không tác ý, một khoảng con tác ý nhưng mà con tỉnh thức lắm không có niệm xen vào. Rồi nó đau lưng, nó đau chân đó Thầy. Rồi cái mình làm sao mà xả ra, xả ra mà mình vẫn là theo dõi hơi thở. Rồi khi mà con đang tu cái Định Sáng Suốt thì nó có cái niệm xen vào thì con kết hợp với Định Vô Lậu là con đuổi đi.

(24:05) **Trưởng lão:** Vậy được rồi, con quá thông minh rồi! Vậy tốt!

Bởi vì cái sự tu tập mà biết thiện xảo, khéo léo như vậy mình sẽ ngăn và diệt ác pháp rất dễ. Còn cái Định Niệm Hơi Thở mà con tu như vậy con không phải cần đếm năm hay mười hơi thở, thỉnh thoảng con lại tác ý. Bởi vì đếm năm nó bắt bận tâm mình đếm.

Đó cái giai đoạn đầu thì người ta đếm, sau này thì người ta không đếm. Nhưng mà người ta thỉnh thoảng người ta tác ý, đó là mình thấy nó an trú được, cái đó là con đã an trú được.

Còn khi mình chưa an trú được cái thì mình còn phải đếm, vậy mà đếm chứ nó còn xen vô đó,

chứ không phải không đâu.

Tu sinh Pháp Ngộ: Bạch Thầy! Nếu mà khoảng một thời gian mình tác ý bạch Thầy, khoảng một thời gian mình tác ý nó có ảnh hưởng gì không bạch Thầy?

Trưởng lão: Khoảng thời gian tác ý...

Tu sinh Pháp Ngộ: Mình cứ canh chừng thôi, nó không biết nó đều hay không đều.

Trưởng lão: Canh chừng thôi, đều hay không đều mình không cần, cứ chừng mình nhớ được năm, ba hơi hơi thở mình nhớ được là mình tác ý chứ không phải đợi 10 hơi thở hay hoặc là 20 hay 30 hơi thở. Kệ, mình cứ hễ mình muốn tác ý là mình tác ý. Nghĩa là mình trong bụng nó lo lo, nếu không tác ý thì ba cái thẳng vọng tưởng nó vô, thôi mình tác ý. Cái đó nghĩa là nó cảnh giác vậy thôi, cho nên mình không cần phải đếm cái khoảng thời gian nó căn cứ nó 5 hay là 10 hơi thở.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ! Như vậy là lúc đó tâm nó bám vào hơi thở?

Trưởng lão: Nó bám, an trú được rồi. Con mới làm được đó, chứ không an trú không...

Tu sinh 2: Con thấy con vui quá Thầy ơi! Tại

con ngồi, bữa nay con ngồi được 40 phút mà con không có niệm cái nào vào thừa Thầy, tinh thức hết sức luôn, nó không còn vô nữa.

Trưởng lão: Ủ! Nó an trú, tức là an trú được trong cái thân hành của con. Vậy tốt rồi con! Ráng tập tiến tới thêm, tiến tới được sau đó là cái nó an trú được rồi sau đó nó mới đẩy lui được bệnh mới tu Tứ Niệm Xứ. Bởi vì khi mà cái cảm thọ gì đó mình an trú cho được rồi thì bắt đầu mình đẩy lui, thì mình đẩy lui được cái chướng ngại pháp ở trên thân của mình, phải không?

Rồi bắt đầu bây giờ như vậy là về tu đi con. Xong rồi!

Tu sinh 2: Dạ! Như Thầy ơi, ví dụ như cái pháp mà Định Niệm Hơi Thở đó Thầy, 18 cái đề mục đó Thầy, ví dụ như con đang tu cái đề mục đó là "*Cảm giác toàn thân tôi biết tôi hít vào, cảm giác toàn thân tôi biết tôi thở ra.*" Nhưng mà con cảm thấy sao cái thân của con nó không có an được, cái con quay lại con tác ý "*An tịnh thân hành*" được không Thầy?

(26:08) **Trưởng lão:** Được, đặt cho nó an tịnh rồi, mỗi lần con hít vô, thở ra con cảm thấy toàn thân con nó an tịnh nó dễ hơn là con nói

suông không, nó có cái trạng thái an ổn của nó, thì đó nó dễ. Nhiếp tâm được rồi an trú được.

Tu sinh Pháp Ngộ: Con bạch thêm Thầy một câu nữa bạch Thầy. Chẳng hạn như mình dùng cái câu pháp hướng hôm qua con hỏi đó: “*Tâm an tịnh mà thân như nước.*” Đó bạch Thầy, như vậy mình có cần dùng cái pháp tướng để đẩy cái bệnh đó ra không Thầy?

Trưởng lão: Có con! Dùng pháp tướng.

Tu sinh Pháp Ngộ: Là mình phải thư giãn hai chân ra hết, rồi cái thân lúc đó mình giống như mềm nhũn vậy à! Nó mềm mà nó nhụn nhụn nhụn giống như là có cái gì nó ra nữa. Như vậy nó hết bệnh phải không Thầy?

Trưởng lão: Đó thì cái đó là dùng tướng rồi đó. Thì nó mới đẩy lui chướng ngại pháp trên thân mình đó, nó mau lắm con, đẩy lui nó.

Tu sinh Pháp Ngộ: Con thấy những lúc mà con đi mà nó mệt đó, thì con dùng có những cái loại thứ nhất thì dùng cái câu đó, thứ hai là “*An tịnh thân*”, tâm mà không được khỏe thì “*An tịnh tâm*”. Một cái cuối cùng nữa là “*Với tâm giải thoát*”. Nó cũng làm hết bệnh cho ta, thì có đúng như vậy không Thầy?

Trưởng lão: Đúng đó con, nó làm cho thân tâm mình được giải thoát. Đó là cái mục đích của những cái đề mục mà đức Phật đưa ra đó là mục đích để giải quyết đó.

Tu sinh Pháp Ngộ: Khi mà con ngồi con để như vậy con thấy cái thân nó nhũn mà nó giống như nó có cái nước mà nó chảy ra nó thẳng vậy nè, mình tưởng vậy luôn, nó bùng nhưng mà hình như nó có cái gì nó ra. Một thời gian rất ngắn là tự nhiên mình thấy mình khỏe, không còn bệnh.

Trưởng lão: Nó không còn đau. Dùng tưởng đẩy lui, để dùng thêm cả thư giãn mà còn dùng tưởng đẩy nữa thì nó mau dữ lắm! Cái đó là đúng rồi, con không có sai đâu con.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ! Có lần con bị tức cái ngực vậy đó, nặng, tổn nhiều hoặc là nhiều thở, dùng nó hết thừa Thầy.

Tu sinh 1: Bạch Thầy, cho con hỏi. Trong cái Định Niệm Hơi Thở nó có 18 cái đề mục thưa Thầy, 18 đề mục coi trong sách Thầy có dạy. Thế về là mình quán chiếu và mình tác ý là trong 18 cái đề mục đó là mình trong cái hơi thở của mình vẫn được ạ?

(28:09) **Trưởng lão:** Được con! Bởi vì coi

như cái mình muốn sử dụng cái để mục nào cũng được hết. Nhưng mà nó phải đúng cái trường hợp là trong thân mình bị chướng ngại gì đó mà sử dụng cái để mục đó để đẩy lui cái chướng ngại đó.

Tu sinh Pháp Ngộ: Nam mô bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật! Con xin bạch Thầy là mấy ngày nay con cố gắng giữ độ cư con tu. Thì nhất về những cái lúc mà nghỉ trưa đó, thì con nghỉ rất ít, tự nhiên có một thời gian có hai mươi phút đến nửa tiếng là bắt đầu nó thức giấc dậy và nó tâm nó sáng suốt lạ thường, nó bình tĩnh lạ thường mà không có cái gì khác.

Trưởng lão: Cái đó là tỉnh giác.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ! Nó sáng lạ thường chưa từng thấy, ví dụ như tối cũng vậy, thì khuya cũng vậy, ngủ là khi mình thức dậy, tỉnh giấc dậy là nằm tỉnh queo nó sáng suốt lạ thường. Hoặc là ban ngày, có những lúc con ngồi thì tâm nó sáng lắm, không có, chưa từng thấy nó sáng lạ thường.

Trưởng lão: Tỉnh giác.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ! Thì nó có kiểm chứng thì con có cái sự tu tập có tiến bộ hơn một chút. Kính bạch Thầy thì con xin trình Thầy về vấn đề trên cái thân, thọ, tâm, pháp của mình đó. Thì khi

mà ác pháp nó đến đó, thì mình phải dùng tất cả các câu tác ý để mình tác nó hay sao bạch Thầy?

Trưởng lão: À, câu tác ý đó con!

Tu sinh Pháp Ngộ: Và tác ý như thế nào?

Trưởng lão: Tác ý một tướng khác của một cái tướng đó. Ví dụ như tác ý nó như cái thân bị những ác pháp nó tác động, nó đau nhức chỗ nào. Hoặc là cái tâm mình nó có trạng thái gì nó phiền não hoặc là nó có nhớ thương hoặc là nó nghĩ ngợi cái gì tào lao. Thì mình tác ý một cái tướng khác của cái tướng đó đó thì nó sẽ đuổi cái tướng kia đi. Trong cái bài 'Song Tâm' đức Phật nói, cái tâm ác đó thì dùng cái tâm thiện mình đẩy đi, thì như vậy là mình sẽ... một lần không đi hai lần, ba lần đi mất.

(30:07) Đó, rồi mình hễ mình tác ý thì mình an trú vào thân hành tức là cái chánh niệm đó, thân hành niệm đó, tức là mình an trú vào cái hơi thở, hơi thở của mình thì mình thỉnh thoảng mình phải tác ý. Thì coi như là lấy cái bài của đức Phật mà đối trị bệnh đó, thì lúc đức Phật phải chánh niệm tỉnh giác, tức là chánh niệm tỉnh giác trên thân hành của mình. Rồi sau đó mới tinh cần tác ý đuổi tất cả những chương ngại pháp. Đó thì làm

vậy thì cái chướng ngại gì mà ở trên thân con, thì con cũng đẩy lui hết, không có còn.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ! Cũng như mình ra lệnh đó bạch Thầy?

Trưởng lão: Ra lệnh đó, ra lệnh bảo đi đó.

Tu sinh Pháp Ngộ: Ra lệnh không được thì mình mới bắt đầu mình mới áp dụng trong hơi thở hoặc là...

Trưởng lão: Ừ! Nó vậy đó, mình ra lệnh rồi cái mình nương vào hơi thở, ra lệnh nương vào hơi thở. Để cái sức mà ở trong hơi thở, an trú trong hơi thở nó có cái lực nó đẩy, chứ còn mà nếu mà mình ra lệnh không thì nó không đẩy nổi, phải không? Mình ra lệnh đó rồi thì mình trú vào chỗ, cũng như mình tựa lưng vào cái điểm tựa cho chặt, cái bắt đầu nó đánh mình không được. Cái bắt đầu mình ra lệnh nữa, mình tựa lưng đó nó chịu, mình chịu ở trong cái chỗ hơi thở của mình đó, thì nó đẩy mình không có được đâu, còn không mình không có tựa đó, nó đau quá hoặc này kia mình thua.

Tu sinh Pháp Ngộ: Nó bám vào hơi thở Thầy?

Trưởng lão: Phải bám vào hơi thở, nghĩa là

tác ý rồi bám vào hơi thở. Đẩy rồi dựa lưng, đẩy rồi dựa lưng. Cũng như mình có, bây giờ ví dụ như mình đẩy cây, cái rồi mình chêm cái đội lên, cái cây nó không lặn lại, rồi mình đẩy tới nữa mình chêm nữa, cứ vậy mình xích tới hoài, nó bay luôn.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ, ô! Cái này hay quá!

Trưởng lão: Cách thức đó của ông Phật ông dạy vậy. Cho nên tinh cần, chánh niệm tỉnh giác mà lại tinh cần, phải không? Chánh niệm tỉnh giác đó, mình nương vào hơi thở là mình chánh niệm tỉnh giác rồi đó. Bây giờ tinh cần là tác ý, phải không? Tác ý cái kê đội vô, để chêm nó đừng tụt lại, kê đội vô, đẩy bay hết. Cái thế của Phật mà!

(31:50) Bởi vì biết cách rồi Thầy nói hay lắm, cái gì cũng bay!

Tu sinh Pháp Ngộ: Kính bạch Thầy! Thì khi Thầy nói về quán trên bốn cái thân, thọ, tâm, pháp đó. Thì như mấy đợt trước có, mà con nói rằng nó có nhiều ác pháp đó, thì con cũng quán con thấy thì thật sự ra quá nhiều ác pháp bạch Thầy, xung quanh mình quá nhiều! Chẳng hạn như khi cái thân mình nhức mỗi tức là cũng là ác pháp, đau trong đó cũng là ác pháp, rồi hoặc là thọ, thọ khổ cũng là ác pháp rồi, nó là thọ rồi. Rồi tâm mình

mà bị phóng dật cũng là ác pháp, rồi muốn mong ác pháp bên ngoài bay vô nó căn. Cho nên bởi vậy là tâm đã phóng dật rồi, rồi thọ lại đau, thân lại mỏi mệt. Thân, thọ, tâm, pháp đều bị ác pháp hết, như vậy là mình bị nó xâm chiếm hết, nó quá đau khổ thì kêu làm sao mà chịu nổi. Và nhiều lúc con quán xét đó, thì muốn gìn giữ được cái chân đế thứ ba của đức Phật này, không phải là dễ, quá khó!

Trưởng lão: Bởi vì nó mới hộ trì, hộ trì chân lý đó, gìn giữ nó để cho mình phải chứng đạt với cái chân lý, tức là phải sống ở trong trạng thái đó. Nó thực tế mà nó cụ thể mà nó khó làm chứ không có phải dễ!

Bởi vì trên bốn chỗ này nó cứ tác động hoài cho nên nó cái chân lý đó, cái chân lý thứ ba đó nó bị mất. Chứ nếu mà nó không bị tác động như vậy thì cái chân lý thứ ba không mất thì mình chứng đạo.

Đó, hay chứ! Đức Phật nói mình chứng, mà ví dụ như mình hộ trì chân lý, chân lý được hộ trì, bây giờ cái mặt của thanh thân nó lộ cái mặt ra rồi thì bây giờ đó, đầu tiên thì mình hộ trì chân lý, mình mới biết thôi, nhưng mình dùng pháp mình tu, mình tu tập để cho mình hộ trì cái chân lý cho

nó hiện ra. Bây giờ chân lý nó được kéo dài nó hiện ra rồi, bây giờ chân lý nó được hộ trì. Con thấy cái câu của đức Phật dạy rõ ràng lắm.

Bây giờ đó mình mới biết chân lý rồi bắt đầu mình mới giữ nó được, còn hồi đầu mình chưa biết đâu, mình ôm pháp để cho nó có cái trạng thái thanh thân. Rồi khi mà trạng thái thanh thân nó có với mình mà tự nhiên chứ không được ức chế nó, mình mới giữ nó được chứ, chứ giờ vô mình giữ thanh thân mình bị ức chế, mình ức chế.

Cho nên đầu tiên thì mình hộ trì chân lý, sau đó rồi chân lý được hộ trì, rồi mới chứng đạt chân lý. Nó đi từng bậc, từng bậc đó, chứ không khéo mình lầm đó, mình sai luôn.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ! Thưa Thầy đòi hỏi thời gian nhiều lắm bạch Thầy.

Trưởng lão: Ủ!

3- TÁC Ý ĐẨY CHƯỠNG NGẠI KẾT HỢP AN TRÚ

(34:19) **Tu sinh Pháp Ngộ:** Bạch Thầy nói lại giùm con cái mà mình dùng nương vào hơi thở này mình dùng tác ý câu này, xong cái mình dùng nương vào cái hơi thở, nương vào cái hơi thở xong bắt đầu cái rồi mình lại dùng tác ý để mình đẩy

nó?

Trưởng lão: Đẩy nữa, rồi nương vào hơi thở nữa, coi như là mình hơi thở đó là mình cái con đội mình kê đó, kê đặng cho nó đừng có tụt lại. Mình dựa lưng nó để mình đẩy, rồi bắt đầu mình đẩy rồi cái dựa lưng lại, mình chống lại. Cho nên cái bệnh nó càng ngày đẩy ra, cái chướng ngại pháp nó đi ra, chứ không đi vô đặng.

Tu sinh Pháp Ngộ: Như vậy là bạch Thầy cho nên Thầy dạy mỗi người mà họ thực tập cái Định Niệm Hơi Thở đó, khi mình tập cái Định Niệm Hơi Thở là Thầy dạy cho nhiếp tâm là như vậy đó?

Trưởng lão: Như vậy đó con. Đó, cái cách thức đó để mà đẩy lui chướng ngại, chướng ngại pháp trên thân, thọ, tâm, pháp.

Tu sinh Pháp Ngộ: Bạch Thầy, chẳng hạn như trong ba cái câu của Thầy dạy cho con chẳng hạn như là câu: “*An tịnh thân*”, “*An tịnh tâm*” và “*Với tâm định tĩnh*” đó, thì mỗi câu pháp hướng đều nó là khác nhau, nhưng mà khi nó an trú vào tâm đó thì là con dùng các cái câu con an trú vào, thì con thấy nó cũng là nó bám chặt vào cái hơi thở thôi, thì nó có kết quả gì nữa không bạch Thầy?

Trưởng lão: À, cái đó có kết quả, mỗi kết

quả là mỗi cái tác ý, ví dụ như bây giờ đó con nhắc: *“An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết...”* Thì nó một mục đích để nó an trú trong cái thân của con thôi. Nhưng mà trong đó nó có cái tâm con cũng có an trú nữa chứ không phải không, nhưng mà cái chính của nó là cái thân.

(35:51) Rồi bắt đầu bây giờ con thấy cái tâm con bị chướng ngại gì đó con cũng: *“An tịnh tâm hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh tâm hành tôi biết tôi thở ra.”* Thì trước khi mà cái tâm con bị động mà cái tâm con bị động, thì con sử dụng theo cái đề mục đó để nó, con nương vào, con đưa vào đó thì nó là chính. Cái tâm đó lúc bây giờ nó chính, nó an tịnh chính chứ không phải là cái thân nữa, nhưng mà trong đó cái thân có an lạc. Có cái thân trong đó, nhưng mà chính cái chỗ tác ý đó nó mới chú ý vào cái chính của nó là cái tâm chứ không phải là cái thân, mà chính cái tâm nó đang bị cái chướng ngại.

Cũng như bây giờ cái thân con đau nhức, chính cái thân của con nó mới là chính cái chính của nó về cái câu tác ý *“An tịnh thân hành”* nó là chính. Cho nên bây giờ con tác ý, cái cảm thọ như cái thân con nhức cái đầu, con: *“Thọ là vô thường*

cái đầu nhúc này phải đi!". Thì lúc bấy giờ con mới: *"An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô..."* Nó dựa vào cái hơi thở mà con tác ý bảo nó an đó, thì con ở chỗ đó con chịu đựng với nó để cái tâm con không bị dao động, phải không?

Mà tâm không dao động thì cái sức đề kháng của cái thân con nó mạnh lắm, nó đẩy cái đó ra nữa. Mà giờ nó có nó đẩy mà nó đẩy chưa hết, thì con còn thấy nhúc cái đầu nữa, thì con tác ý: *"Thọ là vô thường, cái nhúc cái đầu này phải đi!"* Con tác ý lần nữa, rồi bắt đầu con mới: *"An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra"*. Thì con tựa lưng vào cái hơi thở, con tựa lưng vào hơi thở như con đội mà kê cái cây không cho nó tụt lại nữa, nó tụt lại. Cho nên vì vậy mà cứ riết hơi cái thân con nó bất động thì ba cái cảm thọ này nó đi tuốt luốt.

Tu sinh Pháp Ngộ: Bạch Thầy, thì con tu tập thì có lúc con thấy như thế này có phải như cái câu Thầy dạy hồi nãy không. Khi mà mình hương câu *"An tịnh thân"* thì hoặc là hương câu *"An tịnh tâm"* thì đầu tiên nó đẩy lui những cái điều đó theo cái việc chính mà Thầy dạy hồi nãy, nhưng mà đến một lúc nào không còn nữa thì *"An tịnh thân"* và *"An tịnh tâm"* nó cũng vẫn nằm trong cái

bám trụ cái tâm bình thường trở lại nó không có vấn đề gì nữa hết, nó đều giống nhau.

Trưởng lão: À! Bây giờ thân nó...

À! Nó giống nhau. Bây giờ nó trụ lại, nhưng mà trụ rất cách nhẹ nhàng mà hồi đó nó bám thật chặt, hồi mà đẩy bệnh nó bám cho thật thật chặt. Còn cái hồi mà nó, khi mà nó hết đau rồi bắt đầu nó chỉ thấy nhẹ nhàng, con thấy hơi thở ra vô nó không có bám chặt. Tức là thanh thân, an lạc, vô sự đó, tức là tâm định trên hơi thở.

(37:56) Chứ nó không phải là, nó không phải không biết hơi thở đâu. Nhưng mà thấy siết vô chặt như hồi mà nó bám vô để đẩy bệnh đó, thì tức là mình phải tác ý, mình phải nhắc: *“Tâm thanh thân, an lạc, vô sự không có bám vô hơi thở nhiều”* chứ để không nó quen nó siết vô, nó nhiếp vô, nó dính chặt ở trong đó.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ nó cứ nhiếp bạch Thầy?

Trưởng lão: Ủ, mà để cho nó tự nhiên nó thấy hơi thở ra vô, ra vô vậy đó, thì mình để tự nhiên thì nó không nhiếp vô. Tức là nó biết hơi thở ra vô, nó định trên hơi thở thôi, thì nó là thanh thân, an lạc, vô sự đó, chứ không có gì. Cái này nó quan

trọng lắm đó chứ không khéo, không khéo là nó bị dính trong Định Niệm Hơi Thở.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ, thì con thấy là giữa mình an tịnh thân, an tịnh tâm xong bắt đầu là nó hết rồi. Đầu tiên hướng thì nó làm theo cái mục đích là an tịnh thân hay là an tịnh tâm. Sau một thời gian trở lại bình thường, thì con mới quán xét lại hai cái này sao nó giống nhau? Thì giống nhau là giống cái điểm sau cùng là nó hoàn thành các công việc của nó rồi.

Trưởng lão: Làm các công việc của nó bây giờ nó định lại hơi thở, nó nằm nhẹ nhàng ở trên đó, thanh thản, chứ không có gì. Bởi vì nó bao giờ cái tâm thì nó định nó phải định ở trên cái thân hành của nó thôi, chứ nó không có định ở trong một cái im lặng được. Cho nên buộc lòng nó phải thấy cái hơi thở ra vô, ra vô nhưng mà nó không quá là gom. Lưu ý nó gom chặt vô hồi mà bị đau đó. Con cố gắng con gom cái tâm con, nhiếp tâm vô cái hơi thở cho thật chặt để cho nó, cái cảm thọ con nó sẽ, nó mới phá mới được. Chứ không cái cảm thọ nó có cái lực nó làm cho cái tâm con cứ bám vô cái cảm thọ, con hiểu không? Bây giờ mình lôi cái tâm mình ra bám vô hơi thở, bám hơi thở cho nên mình tựa lưng hơi thở vậy cái nó,

do nó tựa lưng chặt quá cho nên vì vậy cái tâm mình nó không rời ra được cho nên cái cảm thọ nó không có lồi ra được. Do đó cái cảm thọ nó bị đẩy lui.

Tu sinh Pháp Ngộ: Đẩy lui xong nó lại bám vào hơi thở?

Trưởng lão: Nó lại bám lại hơi thở một cách nhẹ nhàng.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ, Bạch Thầy có hai cái khi mà con tu cái số đếm, trong một một phút nó đếm rồi tác ý mười hai hơi thở đó, với cái con để tự nhiên, thì tự nhiên con, nó cũng bám hơi thở mà con để tự nhiên. Thì mình vừa đếm mà vừa tác ý nó cứ một phút mà mình tác, thì cái này nó bám chặt hơn cái bên này bạch Thầy?

(40:01) **Trưởng lão:** Đúng đó! Bởi vì khi mà con, khi mà con bị cảm thọ đau thì con vừa đếm mà con, bởi vì nó làm cho con phải tập trung rất cao, rất cao trong hơi thở để nó đẩy lui cái cảm thọ, con hiểu không? Mà khi mà nó không còn cảm thọ nữa thì con tu Tứ Niệm Xứ đó, thanh thân, an lạc, vô sự thì để cho nó biết hơi thở mà con không cần đếm, con đếm nó siết vô à.

Tu sinh Pháp Ngộ: Đếm nó siết vô bạch

Thầy?

Trưởng lão: Tức là con đi vào trong cái Định Niệm Hơi Thở rồi. Còn cái này con không có ở trong Định Niệm Hơi Thở nhưng mà tại vì nó thanh thân, an lạc, vô sự thì nó phải biết hơi thở nhẹ nhàng, nó biết hơi thở.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ, thì lúc đó mình cũng tác ý nhẹ nhẹ?

Trưởng lão: Ừ, mình tác ý nhẹ nhẹ chút, tác ý mạnh nó cũng bị sốc nó đó.

Tu sinh Pháp Ngộ: Buông hơi thở ra, nó không buông mình Thầy. Nó buông ra, bắt đầu nó lan tỏa trong cơ thể.

Trưởng lão: Ừ, thì coi như là khi mà mình dùng cái tâm mình quan sát bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp đó thì nó buông cái hơi thở ra, buông ra nó không thấy đau. Cái bắt đầu cái mình để cho nó trở lại thanh thân, thì bắt đầu thấy nó nhịp nhịp hơi thở.

Tu sinh Pháp Ngộ: Nó chạy trở lại?

Trưởng lão: Chạy lại, nhịp mình nó đi nhẹ nhàng lắm!

Tu sinh Pháp Ngộ: Nó chạy vô một chập, rồi

nó chạy vô một chập cái con để yên vậy là bắt đầu nó bám tiếp, nó bám chặt lại lần hai.

Trưởng lão: Nó bám chặt lại mình mới tác ý nữa đó, bởi vì bây giờ nó hay bám vô đó nó quen với hơi thở. Thành ra mình khéo để lôi nó ra, nó đứng ở trong hơi thở, biết nhẹ nhàng.

4- KHẮC PHỤC TÂM VÔ KÝ

(41:12) **Tu sinh Pháp Ngộ:** Bạch Thầy, con cũng bạch Thầy một cái nữa là khi mà con đang đếm cái hơi thở đó, từ một, trong một phút mà mình đếm đó, như hơi thở con là từ một cho đến mười hai. Thì nếu mà tu mà không đếm, thì cứ lâu lâu tác ý thì cái đó con không nói, con nói trong lúc mà đang đếm. Thì lúc mà thật sự bình thường, mà tâm nhiếp tâm cho thật, thì vẫn đếm rõ ràng. Nhưng mà vào những lúc khuya đó, tự nhiên đếm, thì tự dừng trong lúc mình đang đếm tự nhiên nó mất, nó mất niệm giống như nó lọt vào trong cái chỗ không đó, không còn nhớ gì trơn. Rồi lại, mình đếm ví dụ như tới số tám rồi, mà tự nhiên nó gục rồi cũng chẳng biết mình đếm số mấy, đó là bị cái gì bạch Thầy?

(41:58) **Trưởng lão:** Vô ký, nó vô ký nó quên. Tức là thiếu tỉnh đó, thiếu tỉnh giác rồi đó. Thiếu

mất cái sức tỉnh rồi.

Tu sinh Pháp Ngộ: Lúc đó là nó bị hôn trầm hả bạch Thầy?

Trưởng lão: Nó chưa phải đâu, nó vô ký chứ chưa, chưa phải hôn trầm đâu mà nó vô ký nó quên.

Tu sinh Pháp Ngộ: Như vậy mình cách khắc phục bạch Thầy?

Trưởng lão: À! Khắc phục, trước khi mà nó báo cho con cái tình trạng vô ký đó, nó có cái trạng thái an, nó có cái trạng thái an. À, là khi mình nghe cái trạng thái là biết sắp sửa vô ký. Con nắm hai bàn tay chặt lại vậy nè, con để vậy hé, con nắm lại. Nắm dọc hai cái cánh tay con đó, cái nó đi qua đó, không có vô ký nữa. Chứ không nó lọt vô đó nó lạng mất đó, nó quên rồi, không biết rằng nãy mình đếm số mấy nữa. Nó chỉ có một chút xíu thôi.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ, chút xíu thôi.

Trưởng lão: Mình thấy đang tỉnh như vậy đó, mình đếm nó vậy đó, mình nghe cái trạng thái này nghe nó nhịp nhàng nó an, tức là nó không có vọng tưởng, không có gì hết à.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ, nó cũng bình thường.

Trưởng lão: À, bắt đầu con nắm hai tay chặt lại, cái con phá nó, cái nó đi qua. Con thường thường để ý mình tu, mình tu mình để ý. Khi lọt vô ký thì mình lưu ý từng cái trạng thái nó xảy ra nó mới rút vô đó. Trước khi nó báo động có một cái điều kiện gì hôn trầm, thù miên. Cái sức mình bởi vì chánh niệm tỉnh giác, tỉnh thức lắm. Cho nên khi mà có trạng thái gì xảy ra nó đều có báo động trước mà, tại vì mình không có, mình thiếu tỉnh giác, mình không thấy. Chứ còn mình thấy, biết ở mà y sắp sửa có tới hôn trầm đây, mà báo cho tao biết rồi. Cái thân của mình nó báo cho biết hết mọi cái sự kiện xảy ra, nhưng mà tại vì mình không có lưu ý kỹ cho nên mình không có thấy, rồi tới chừng nó đến mình gục xuống hay mình ngủ thôi chứ mình không biết, chứ nó báo.

Khi nào mà hôn trầm thù miên, mà đến thật sự á, nó làm cho mình lười biếng á, đó là hôn trầm, thù miên.

Còn cái mà nó vô thành linh mà ngủ thành linh nó không thuộc loại hôn trầm, thù miên đâu, mà nó thuộc loại vô ký, thuộc về loại ngoan không. Lưu ý nó cũng giống như mình ngủ vậy, nhưng nó ngoan không.

Tu sinh Pháp Ngộ: Có khi tự con khắc phục là nó được luôn, mà khắc phục bốn lần được có một lần còn ba lần lúc nào cũng bị. Mới đây cái này con mới phát giác nó ra. Vượt qua, mà có khi nó tới mười hai hơi là nó quen rồi, nó quen rồi mình tự tác ý rồi, là nhiều khi tới đó tự nhiên nó cũng làm cho mình hụt hẫng luôn, dừng lại luôn nó không ý thức nó bắt, nó không biết gì nữa mà nó cũng bắt mình tác ý lại. Nhưng mà lúc đó mình không tác ý mình biết.

(44:17) **Trưởng lão:** Cái đó là con phải chuẩn bị trước, con biết trong cái khoảng thời gian nào mình tu nó hay thường xảy ra, lưu ý. Thì lúc bây giờ mình chuẩn bị là hai tay mình nắm chặt lại, nó không có vô, hai cái tay mình nắm.

Tu sinh Pháp Ngộ: Với một cái nữa là giống như nó giật vậy đó.

Trưởng lão: Đó cũng là dạng vô ký, vô ký giật.

Tu sinh Pháp Ngộ: Nó giật luôn, giật nhưng mà còn biết, giật nhưng mà biết.

Còn cái mà nó... giật mà mình không biết, cái đó là...

Trưởng lão: Nó cũng là cái dạng vô ký, cái

dạng cao cấp đó.

Tu sinh Pháp Ngộ: Cao cấp hơn.

Trưởng lão: Cái dạng giật cao cấp.

Tu sinh Pháp Ngộ: Cao cấp hơn, chứ mình đang ngồi đây, giật một cái.

Trưởng lão: Đó là cũng một dạng vô ký.

Tu sinh Pháp Ngộ: Nhưng mà còn biết bạch Thầy, còn không mất cái đếm. Còn cái này, mất luôn cái đếm.

Trưởng lão: Mất luôn, quên.

Tu sinh Pháp Ngộ: Quên luôn, mình không biết mình đếm cái gì nữa.

Trưởng lão: Vô ký luôn.

Tu sinh Pháp Ngộ: Cái này con nhận ra mình nặng, cho nên bởi vậy, cho nên nó...

Trưởng lão: Có tu rồi mới biết mặt nó đủ hết, đủ loại.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ, nhất là vào cái lúc buổi sáng mà nó làm cho mình mệt mỗi nhất là mình bị cái điều đó đó bạch Thầy.

Trưởng lão: Ủ, đó cái trạng thái đó là...

Tu sinh Pháp Ngộ: Mệt mỏi nhất, dạ con xin trình Thầy như vậy.

Trưởng lão: Ủ, rồi!

Rồi, con cứ trình Thầy đi, có gì không?

Tu sinh Nguyệt Thảo: Thưa Thầy, sao con ngồi kiết già hai tay con thích để vậy, chứ con không có thích để như vậy...

Trưởng lão: À! Con để sao cũng được hết, bởi vì đối với cái tu mà theo đạo Phật đó, nó cái tư thế mà kiết già hay bán già gì nó cũng tốt hết. Bốn oai nghi đi, đứng, nằm ngồi đều ở trên Tứ Niệm Xứ đều được.

Tu sinh Nguyệt Thảo: (...)

(45:49) **Trưởng lão:** Cũng được, thư giãn, thư thả nó không sao hết. Đừng có nghĩ rằng ngồi vậy mới làm Phật mà ngồi vậy không làm Phật đâu. Con thấy những cái tượng mà ông Phật, Thầy nói ở bên Nguyên Thủy, ở bên Thái Lan hay hoặc là bên nước Ấn Độ, cái tượng Phật con thấy, ngồi nó không phải là cứ phải xếp bằng ngồi bán già nè, con thấy cái hình ảnh đó. Rồi cái tay nó để ở trên đầu gối, có tay thì nó đưa lên như vậy, nó làm đủ cách. Nhưng mà sự thật đó là thể hiện qua

Tứ Niệm Xứ hết.

Cho nên đừng có nghĩ về vấn đề có Thiên tông với Đại thừa nó bắt mình ngồi phải co tay, co chân như thế này, chứ còn để như con nó không chịu đâu.

Tu sinh Nguyệt Thảo: Thầy, cái lúc trước, đến cái giờ con ngồi, cái giờ con đó con ngồi được, Mà giờ sáng nó ngồi mà nó không chịu, nó quặp chân, quặp tay đủ thứ con đi kinh hành...

Trưởng lão: Ủ, thì khi nào mà nó tác ý ra nó muốn ngồi thì mình ngồi, còn nó không muốn ngồi thì cứ đi. Đã con đọc cái, chắc chưa đọc cái tập sách Thầy chứ gì? Thì trong cái bài mà 'Đại Không' thì đức Phật đã dạy mà...

12-THIỆN XẢO KẾT HỢP CÁC PHÁP

1- THIỆN XẢO SỬ DỤNG VÀ KẾT HỢP CÁC PHÁP

(00:00) **Trưởng lão:** Nó muốn nằm coi chừng nó ngủ đó! Mình tỉnh giác nó.

Tu sinh Nguyệt Thảo: Dạ, bình thường con ngủ con còn biết, giờ nó bảo nằm chút rồi nó ngủ...

Trưởng lão: Đó, nó dụ mà. Thành ra cảnh giác, đức Phật bảo khi một cái oai nghi nào thay đổi đó, thì đều là cảnh giác hết, cảnh giác. Tỉnh thức ở trên cái hành động đó để coi thử cái tâm mình nó có thể nó hướng ra nó dụ mình vào cái chỗ nào, đúng hay sai?

Chứ không phải gì, nhưng mà mình vẫn ở trên đó mình tu tập chứ không phải là vì vậy mà mình bắt buộc mình phải cứ ức chế, mình muốn ngồi hoà, không phải. Hoặc là cứ đi hoà, cũng không phải.

Tu sinh Nguyệt Thảo: Dạ con thấy nó làm chủ con, con đâu có làm chủ nó được cái gì đâu.

Trưởng lão: Vậy thì con phải tập làm chủ đó.

Tu sinh Nguyệt Thảo: Con hồi sáng con thích ngồi, nó không chịu ngồi, nó phải đi kinh hành.

Trưởng lão: Ủ, coi như là mình tìm mọi cách để mình làm chủ nó, mục đích của đạo Phật là vậy.

Tu sinh Nguyệt Thảo: Mà những lúc nó làm con người nó lười, ngồi xếp bằng nó không chịu, nó ngồi thẳng chân ra vậy, con thẳng chân ra thì nó sẽ hết. Tác ý đuổi luôn, con đuổi luôn nó mới lấy lại bình thường được.

Trưởng lão: Ủ, nó cũng có khi nó sai con đủ thứ, ngồi vô vậy cái nó thôi, đứng dậy đi. Cho nên đức Phật cảnh giác, xem thử coi cái đứng đó nó như thế nào? Coi nó nhiếp tâm được ở trong cái thanh thân, an lạc, vô sự không? Nó bảo vệ cái chân lý đó được không khi nó đi?

Mà thấy nó có cái vẻ mà đứng dậy là nó theo cái dục của nó, là nó muốn làm cái gì đây? Cho nên cảnh giác lắm, khi mà con thay đổi oai nghi là cảnh giác. Còn không, phải ngồi.

Tu sinh Nguyệt Thảo: Trạng thái khi, như

con thấy nó như ngồi bình thường vậy đó, con vừa phải đặt chân là có vẻ khó chịu hay sao, nó cứ đau rồi con tác ý nó lại hết. Con đi nhiều, nó lấy lại cái sức của bình thường thưa Thầy.

Trưởng lão: Ủ, với khi mà con thấy rằng, khi nó có khởi một cái ý bây giờ nó mỗi mệt trong thân con, thì con có nghĩ là bây giờ mình đứng dậy mình thay đổi, mình đi kinh hành đi cho dừng mỗi mệt. Nhưng mà mình thấy khi mà đi kinh hành thì nó lại có cái hướng khác nó dẫn mình đi. Cho nên sau khi đó, con biết cái thời con công phu kế tới mà con ngồi con tu mà nó mỗi mệt nữa, cũng đánh cái kiểu đó nữa, thì con nhất định chết bỏ chứ nhất định không đứng dậy, con phải làm chủ nó.

(02:15) Cũng như bây giờ, con thấy xuôi cái tay vậy là có ý nó sai con rồi, bây giờ đó con thấy nhiều lần như vậy mà trong khi xuôi đó nó có nhiếp tâm được hay không? Mà không nhiếp tâm được rồi nó đi qua chuyện này đến chuyện khác. Thì nhất định là bây giờ ngồi cứ để vậy chứ còn nhất định không xuôi xuống nữa.

Tu sinh Nguyệt Thảo: Tại đang nhiếp tâm mà giờ nó đến cái trạng thái ngồi con ngồi chứ còn bình thường con cũng...

Trưởng lão: Vậy đó, Thầy ví dụ đó. Thầy lấy ví dụ như nó có những cái trạng thái đó thì con phải chiến đấu khắc phục nó, không có được đầu hàng nó, như vậy mình mới thắng nó mới được.

Giặc nó khôn lắm nó đánh mọi tâm lý tình cảm của con đến mọi thứ ở trong cái thọ hết. Nên nó lừa lẹo lắm! Nó ở trong con nè, gián điệp nó ở trong con, nó biết con hết mọi cái. Cái gì ở trong con, con vừa khởi nó cũng biết. Nên nó khéo lắm, nó biết, giặc nó biết con hết.

Cho nên vì vậy mà con không khéo con nói ra với người nào cái, bắt đầu con sẽ tu không được đó. Nói: *“Bữa nay tui tu tốt lắm!”* À, bắt đầu tới giờ con ngồi tu không tốt. Nó biết, biết là con khoe rồi, tức là nó biết được cái chuyện này rồi, con chạy theo nó rồi. Cho nên bây giờ nó ngồi tu không được cho nó ớn, để nó khoe. Nó khôn lắm, cái tâm của mình nó khôn lắm!

Cho nên trong khi tu ngậm miệng im lặng không nói gì hết, chớ mà nói ra thì tiêu. Vì vậy mà chỉ có trình là bây giờ con tu, con gặp trường hợp vậy, vậy có phải đúng pháp hay không? Rồi Thầy dạy điều đó đúng, cứ ôm pháp.

Tu sinh Nguyệt Thảo: Mai Thầy cho con đi

mấy ngày (...) con đi mười ngày, con đi có việc Thầy.

Trưởng lão: Ủ, vậy hả con?

Tu sinh Nguyệt Thảo: Dạ, mai con về rồi (..)

Trưởng lão: Rồi, được rồi con. Máy con hộ trì chân lý coi bộ dở quá! Hộ trì nó chạy, chạy hoài, chạy trốn hoài! Không có nằm yên được. Phải bảo vệ nó mấy con, cố gắng để giữ gìn cái chân lý cho nó chặt chĩa. Mỗi lần khi mà nó bị chướng ngại thì mình cố gắng mình đẩy lui cho được chướng ngại để cho cái trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự nó hiện tiền hoài, mới được. Trong khi bị một chướng ngại gì đó thì mấy con sẽ đuổi làm sao bất kỳ, đuổi cho được, chứ đừng có để cái chướng ngại đó mà nó làm cho cái trạng thái của con, bởi vậy có chướng ngại là cái thanh thân, an lạc, vô sự bị mất à!

Tu sinh Nguyệt Thảo: Con thì nó trở ngại trên thân vậy thôi, chứ còn trạng thái an lạc con cũng, là nó có nhiều cái trạng thái...

(04:42) **Trưởng lão:** Nó có những cái gì mà lạ đó thì coi như bị chướng ngại hết đó. Cho nên nó thanh thân, an lạc, vô sự. Những cái danh từ mà Thầy ghép lại để cho chúng ta biết đó là cái

trạng thái ly tham, sân, si đó. Thì lúc bấy giờ đó mình thấy cái trạng thái của mình như vậy nó là đúng rồi. Rồi do đó thì coi thử coi, mình quan sát coi thử coi nó bốn chỗ: thân, thọ, tâm, pháp của mình coi có chướng ngại gì không? Nếu mà không có chướng ngại thì thôi, mà có chướng ngại thì đuổi bằng mọi cách và an trú trong hơi thở, để mà dựa lưng vào hơi thở mà đuổi. Đó là cái phương pháp tu Tứ Niệm Xứ chứ không phải là cái gì. Nhớ như vậy mấy con mới hộ trì được cái chân lý của mình chứ còn không khéo mấy con không hộ trì được chân lý.

Rồi! Con Nguyệt Thảo có hỏi gì không con?

Tu sinh 1: Thầy con mới hai ngày nay con ngủ có tiếng rười là con cứ bị mộng tưởng, ác mộng làm con giật mình hoài Thầy, giật mình xong cái con biết rồi, cái con thay đổi cái con không nằm bên đây nữa, con nằm bên khác con sẽ không bị nữa. Nhưng mà mấy ngày nó bị giật mình nữa chừng như vậy hoài. Có khi con thấy bạn con chết, có khi con thấy cái cảnh gì không hà.

Trưởng lão: À, ác mộng, nó chết, chết thì đem chôn có gì đâu!

Tu sinh 1: Cái lúc đầu thì con thức một giờ

mấy chuyện thường. Cái sau khi đi xuống dưới hết nguyên dây thắt có mình con, thành một rưỡi con tụt xuống hai giờ, hai rưỡi con tụt xuống hai rưỡi cho tới ba giờ. Nên, tại vì con xung quanh mình không có thấy ai, có mình mình thức đó, cái con lui lui xuống. Thế là sáng ra như là dẫn dụ con làm cho con ngủ té đất. Sau đó thôi cố ngồi nghỉ chứ con ra khỏi cái thắt đó con không dám ngồi trong cốc, con ra ngoài luôn, thì con xả hôn trầm được chứ trong trống con xả không được.

(06:17) **Trưởng lão:** Ủ, tìm cách phải phá những cái trạng thái hôn trầm, thùy miên, lười biếng.

Tu sinh 1: Nhưng mà sao mà khi mà có cái tâm lúc đầu thì có cái tâm giải đãi chút xíu, con thấy dường như là nó đi, đi được nó đi luôn đó Thầy. Lúc đầu con nói thay vì thức một trở thành thức hai giờ, sau nó dẫn tới ba giờ luôn. Con hết hôn, con sợ quá!

Trưởng lão: Bao giờ nó cũng vậy à! Nó hễ dẫn mình được thì nó dẫn mình đi lui.

Tu sinh 1: Con thấy dẫn luôn đó Thầy.

Trưởng lão: Mình phải thẳng lại chứ còn không khéo nó sẽ dẫn mình, nó lui mất. Khó lắm

mấy con, coi vậy chứ cái tâm mình khó lắm! Tu là một cuộc chiến đấu rất là gay gắt, mà nếu mình lơ mơ là mình thất bại, thua trận!

Tu sinh 1: Dạ, với xung quanh con không có ai tu, không thấy thất nào hết trơn, dễ giải đãi lắm Thầy!

Trưởng lão: Càng không có là mình tu càng tốt chứ con!

Cho nên ráng cố gắng mình cứ mình thấy mỗi chút mà mình thấy nó không đúng giờ giấc là mình đã giải đãi rồi. Phải đúng giờ giấc, thời khóa cho nghiêm chỉnh rồi cái pháp tu nó khéo léo thiện xảo. Khi cái thời đó mình tu cái pháp đó mà thấy nó bất an hoặc là bị hôn trầm, thùy miên gì là mình thay đổi pháp liền để mà phá chướng ngại đó.

Nghĩa là cái thiện xảo của đạo Phật là mục đích là nhằm đẩy lui những chướng ngại ở trên thân, thọ, tâm của mình thôi. Cho nên không phải cố chấp mà tột vào giờ này tột tu pháp này tột phải tu chết pháp này, không phải. Giờ này thấy cái trạng thái đó thì cần phải ôm cái pháp nào để diệt nó, thì mình ôm pháp đó mình tập. Vừa tập mà vừa đánh cho cái chướng ngại đó nó ra khỏi

thân tâm của con. Thì như vậy thì nó mới thiện xảo, chứ đừng có cố chấp một cái pháp nào không thì không có được.

Cho nên tất cả những cái pháp của Phật đều nhằm vào để đẩy lui chướng ngại pháp chứ không có mà cho chúng ta gọi là chuyên một cái pháp nào hết.

Nhưng mà khi mà tập chuyên, là tại vì mục đích của chúng ta là phải cho nhuần nhuyễn cái pháp đó, để khi mà gặp đối tượng của nó thì chúng ta nhờ nhuần nhuyễn nó mà chúng ta ôm cái pháp đó chặt thì nó mới đẩy lui được nó.

Coi như mục đích là phải đuổi giặc ra khỏi cái tâm thanh thân, an lạc, vô sự của chúng ta để đem lại cái sự thanh bình cho nó. Đó là cái bảo vệ cho một cái đất nước, tâm hồn của chúng ta nó an ổn, nó không có bị giặc, không bị chướng ngại.

(08:28) Thì lúc nào chúng ta tu tập là coi như là khi mà cái người tu tập mà sống độc cư. Cho nên Thầy trả lời ở trong những cái câu hỏi của Nguyệt Thảo hỏi Thầy đó, thì coi như là Thầy trả lời mấy con rất là rõ ràng, mấy con hiểu.

Mình có độc cư mình mới ngồi lại một mình mình đâu cần phải ngồi kiết già hoặc là phải buộc

mình phải tư thế này tư thế khác, ngồi chơi hoặc là với cái sự sống bình thường nhưng mà đều là mình lưu ý tất cả những cái chướng ngại nó xảy đến ở trong tâm mình, cái phóng dật từng tâm niệm của mình. Mình xét từng nét, ngồi không mà làm việc rất nhiều, không có một cái tâm niệm nào mà qua khỏi cái sự quan sát của mình. Nghĩa là không có một cái niệm nào mà mình không biết, cho nên mình không có bỏ lọt cái nào hết. Mà ngày này qua ngày khác tỉnh giác như vậy đó thì Thầy tin rằng người đó sẽ chứng đạo rất là nhanh. Bởi vì mình cảnh giác như vậy thì mình thấy rất rõ, và như vậy là mình hộ trì được cái chân lý rất là cụ thể, không còn mất nó chút nào nữa hết.

Cho nên vì vậy mà những cái câu trả lời đó nó có thiết thực ở trong cái sự tu tập. Nó làm cho mấy con đọc thấy hiểu biết được cái cách thức độ cư của mình, chứ không khéo mình ngồi đó mà mình độ cư theo kiểu bắt buộc rồi mình đâm ra mình buồn chán hoặc là mình thấy nó cô đơn.

Cũng như bây giờ con thấy trong cái dây thắt của con ở, con thấy thức dậy có mình mình không ai nữa.

Tu sinh 1: Có một mình con Thầy.

Trưởng lão: Chính một mình mình, chính một mình mình tu, mà ở như vậy là mình mới thấy hạnh phúc. Nó từng nó lặng lẽ, nó yên lặng rồi bắt đầu đó từng cái tâm niệm của mình, coi thử coi nó sợ cái gì nó? Nó thấy sao mà vắng vẻ quá, rồi nghe cái sột soạt kia nó cũng giật mình. Từng cái tâm niệm đó để cho mình dùng những cái phương pháp mình khắc phục nó từng đó mình sẽ chiến thắng được.

2- THINH TƯỚNG, HƯƠNG TƯỚNG, MỘNG TƯỚNG

(10:15) **Tu sinh 1:** Dạ, Thầy như sao mà thậm chí có khi mình nghe như là có ai gọi mình, mà thật sự không có Thầy.

Trưởng lão: Đó là bị, Thầy nói đó là thính tướng con, thật sự cái tiếng gọi rất rõ ràng, rất rõ ràng nhưng mà không có người gọi, nhưng mà mình nghe rất rõ ràng và nghe cái người gọi cái giọng âm thanh của người đó cũng gọi rõ ràng nữa. Chứ không phải nghe, nó nghe cái tiếng gọi không phải đâu, nghe chứ ví dụ bây giờ cô Út gọi, thì nghe rõ ràng là tiếng cô Út. Hoặc là nghe một cái người nào đó, cái tiếng của người đó nó rõ ràng vậy, nhưng mà thật cái người đó không gọi, đó là cái thính tướng của con nó gọi.

Người nào cũng bị hết, người bây giờ không tu họ cũng có nữa. Trường hợp ví dụ như họ đang làm gì, bỗng nhiên họ nghe tiếng gọi, họ hỏi cái người mà hỏi, con hỏi cô là gì, hay hoặc là con hỏi chú là gì đó, nhưng mà biết được tiếng hỏi đó là của cháu mình rồi, nhưng mà quay qua thì không thấy ai hết. Mình tưởng thật có nó gọi, nhưng mà sự thật ra thỉnh tưởng của mình nó gọi. Nó sống với cái tình của nó đối với đứa đó. Hoặc là nó sợ hãi mà nó bị gọi, nó cũng có những cái điều đó.

Tu sinh 1: Mà Thầy ơi, lúc mà con đi Thân Hành Niệm thì sao mà con cứ ngửi được hết cái mùi này đến cái mùi nọ hoài Thầy?

Trưởng lão: À, cái đó là cái hương tưởng nữa, nó xuất phát từ ở trong tưởng con.

Tu sinh 1: Con thấy đủ cái mùi hết trơn, con sợ quá cái con ra khỏi cái chỗ kinh hành đó con ra ngoài thì nó đỡ.

Trưởng lão: Cái đó là cái hương tưởng.

Tu sinh 1: Hương tưởng hả Thầy?

Trưởng lão: Hương tưởng, hoặc mùi thơm hoặc là mùi thối.

Tu sinh 1: Dạ đủ thứ mùi hết đó.

Trưởng lão: Điều là nó là hương tưởng. Tự mình tu tập mình nhiếp tâm mình thì bắt đầu cái tưởng nó phải xuất hiện, cái tưởng nó phải xuất hiện.

Cái người mà không tu Thầy nói cái thỉnh tưởng nó cũng xuất hiện nữa. Bình thường, nghe tiếng gọi hoặc tiếng nói gì đó nhưng mà nó bình thường thôi, tại vì cái tâm của mình lúc bấy giờ nó có cái tình cảm hoặc là cái ác cảm gì đó thì trong khi đó dẫn nó phát ra cái âm thanh đó để nó thực hiện qua cái tưởng của nó chứ không có gì hết.

(12:11) Còn cái người tu thì coi như là mình, mình tu sai một chút nào, mình ức chế nó đó thì nó đó thì nó lại phát ra dễ dàng hơn, nó nhiều hơn. Mà nếu nó không phát ra thì nó phải đi qua cái giấc mộng, hoặc ác mộng hoặc thiện mộng. Tức là mình có cái phần ức mà chế nó, cho nên vì vậy nó phải đi qua cái ngõ đó, nó đi qua cái ngõ mộng.

Cho nên khi mình tu tập, mình thấy hồi đó mình ít mộng mà giờ vừa chợp mắt là nằm chiêm bao, vừa chợp mắt là chiêm bao thì mình biết là cái tu của mình đây có sai rồi, sai là bị ức chế.

Mục đích của đạo Phật nó rất dễ, là vì mình xả

tâm chứ không phải ức chế tâm. Cho nên: “Ngăn ác diệt ác, sanh thiện tăng trưởng thiện.” Mà khi mà nó có dạng mà mộng tưởng đó, thì biết rằng tu ức chế. Nó thấy được cái sai của mình, nó nhìn ra thấy được cái sai.

Cho nên biết được cái sai mình sửa, sửa lại cái đó, mình đừng có ức chế nữa. Hay hoặc là mình nhiếp tâm mình chế ngự tâm mình trong một khoảng thời gian ngắn, mình lui lại thì nó sẽ mất đi. Ví dụ như bây giờ mình tu 30 phút mà mình thấy trường hợp bị chiêm bao, mình lui lại 20 phút thì nó hết chiêm bao.

Coi như mình nhiếp vừa phải, để cho mình tựa đó mình xả tâm. Cho nên con thấy thí dụ như mười mấy cái đề mục của Định Niệm Hơi Thở thì con thấy, đầu tiên thì nhiếp tâm coi như ức chế đó.

Nhưng mà sau đó thì: “*Quán ly tham, quán ly sân, quán đoạn diệt tâm tham, tâm sân, tâm si.*” Nó quán không, nó ly không, nó nương tựa vào đó để mà ly chứ không phải nó nương tựa vào đó để ức chế để hết vọng tưởng, nó không phải.

Đạo Phật nó có cái khác cái nó xa cái các tôn giáo khác là nó, cách thức tu nó không có giống.

Vì nó nương tựa để mà nó đẩy, nó đẩy cái tham, sân, si nó thôi. Mục đích của nó là hết tham, sân, si là thành Phật, là giải thoát thôi, chứ nó không phải là làm cái gì khác hơn hết.

Cho nên ở đây thanh thân, an lạc, vô sự là cái chân lý không có tham, sân, si. Cho nên mình hộ trì nó, vì vậy mà có những cái tham, sân, si là chướng ngại pháp, là tham, sân, si chứ không có gì. Đau nhức cũng do tham, sân, si mà có hoặc là tâm mình phóng giạt, phiền não gì đó là cũng do tham, sân, si hết. Cho nên chướng ngại pháp trên bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp mà đẩy lui thì tức là nó hết tham, sân, si chứ. Mục đích là làm cho hết tham, sân, si. Mà hết tham, sân, si thì coi như là xong.

Còn câu khấn thêm cái gì đó thì không cần, chỉ cần hết tham, sân, si thôi. Mà hết tham, sân, si thì nó có đủ cái đạo lực, nó có Tứ Thần Túc. Do đó mình sử dụng Tứ Thần Túc để cho mình làm chủ bốn sự đau khổ của kiếp người của mình như bệnh, chết.

Bệnh thì mình chưa có Tứ Thần Túc nhưng mình vẫn tựa vào hơi thở mình đẩy lui được, nhưng mà chết thì mình chưa làm được. Vì vậy mà đợi phải có đủ Tứ Thần Túc để cho mình làm

chủ được cái chết.

Có gì không con?

Tu sinh 2: Thưa Thầy trong đó có cô Diệu Thanh đang...

Trưởng lão: Vậy hả con? Rồi một chút xíu Thầy vô con.

Tu sinh 2: Vô nhà khách.

Trưởng lão: Vô nhà khách hả con? Rồi chờ Thầy chút.

3- QUYẾT ĐỊNH ĐỘC CƯ

(15:00) **Trưởng lão:** Như vậy mấy con về mấy con cứ nhớ rằng cái gì chướng ngại, và giờ giấc thì nghiêm chỉnh, sống độc cư trọn vẹn thì mấy con sẽ tu tiến bộ, mà hễ nếu mấy con phá độc cư thì mấy con tu nó dậm chân tại chỗ hoặc có khi nó lùi.

Thì trường hợp mà hôn trầm, thù miên nó cũng phát hiện, nó cũng theo cái chỗ mà phá độc cư mà nó hiện ra, nó làm cho mình lui sụt trở lại, nó không tiến. Còn mình giữ trọn vẹn độc cư thì càng ngày nó càng thẳng tiến, tức là tu nó càng tiến tới, tiến tới. Sống một mình, trong cái thời gian sống một mình đó thì càng ngày càng tiến

tới, mà lỡ mình thấy mình có gì mình đi ra nói cái là mình bị xuống, lui xuống hết.

Cho nên khi mà tu hành là đi tới chứ không có đi lui, sống độc cư trọn vẹn cho tới khi tu chứng rồi, đủ Tứ Thần Túc rồi thì mới nghỉ. Còn chưa có đủ thì khoan đã, thôi mình giải quyết gì đó để cho nó xong rồi, mà vô tu là tu cho tới nơi tới chốn.

Cũng như sư Pháp Ngộ chẳng hạn, bây giờ vô tu phải tu cho tới, chứ vô ít bữa còn đi về Nghệ An, Hà Tĩnh thì không tới. Bởi vì nó, cái hạnh như vậy là nó không bao giờ nó tới đâu.

(16:03) Mà mình vô đây mình tu quyết là, quyết định là ở bên ngoài mình không cần biết nữa, ở bên ngoài ai làm gì làm, không biết. Nhưng mà nhất định là mình phải tu cho tới Tứ Thần Túc, có đủ Bốn Thần Túc. Thì bây giờ đó, bắt đầu bây giờ mình tính, mình không có tính tu một năm, hai năm, ba năm gì hết, nghĩa là tu tới đó thôi. Nhưng mà cái quyết định cái thời gian như vậy thì nó lại ngăn lắm, nó tu trong vòng một năm hay nửa năm cái rồi. Còn mình tính, ở bây giờ ráng tu ba năm cho nó xong, nhưng mà ba năm không xong, tại vì có cái thời gian định nó không xong.

Còn mình không có định, nhất định là tôi

phải đi tới, tới nơi tới chốn thôi. Vì pháp là mình đã biết rằng chánh pháp của Phật rồi, con đường này phải đi tới nơi, tới đó thôi. Vì nó có từng thứ lớp của pháp. À, tu cái này sung mãn thì cái này nó phải có cái pháp này, cái pháp này có thì cái pháp này nó có, nó là thực phẩm của cái pháp khác mà.

Cho nên mình cứ ôm pháp mình đi dần tới, dần tới. Thì bất kỳ mười năm tôi cũng nhất định là tôi cũng trì chí tôi tu tới, không đi ra mà, nhất định là sống độc cư trọn vẹn. Bây giờ hai chục năm cũng vậy mà tới khi mà bây giờ tôi mới hai mươi tuổi mà tới tôi già chết, tám mươi tuổi tôi cũng nhất định là tôi không ra. Tôi ôm chừng nào mà tôi đạt được thôi. Thì cái quyết tâm mà như vậy đó, thì không ngờ là có mấy tháng, có năm cái xong à!

Mà mình tính là tôi tu ba năm, tôi nhập thất ba năm hay sáu năm, mấy cái này không bao giờ tới. Có thời gian mà định trước là không tới. Còn mình tu quyết định là tới làm chủ được đạt được kết quả đó, nghĩa là làm tới cuối cùng thôi thì nó sẽ tới, mà tới nhanh. Còn mình tính mà có thời gian đó thì thôi còn ba năm lâu lâu mình tu ít ít thôi, đợi tới chừng đó tiếp. Còn cái này không, tôi đâu có thời gian đâu, nghĩa là sớm chừng nào

tốt chừng nấy. Mà không thì tôi kéo dài hết đời tôi, tôi không sợ, tôi không lui, tôi không ra nữa. Thành ra nó, cái tâm của mình, cái tâm lý đó nó biết là cái người này hướng tới chứ không có lui được, nó không có đánh mình được. Còn nó biết cái ông này còn có lui, thành ra nó biết, thành ra nó vô đó mình tu mà tốt tốt được cái nó dụ ra, nó lôi mình ra.

4- TRI KIẾN GIẢI THOÁT HƯƠNG

(17:58) **Tu sinh 1:** Dạ Thầy ơi! Lúc mà con có thể đi kinh hành mấy tiếng mấy nó không có mỏi, nhưng có điều là vọng niệm trong tâm con nó cứ khởi liên tục, liên tục. Thí dụ như cho con, con viết một bài gì đó cho Thầy hay là cho người nào đó hoặc là con đọc một bài gì đó thì trong quá trình con đi kinh hành là từng chữ, từng lời nó nổi lên, nó hiện lên hết cho con có thể đọc luôn cả trọn bài đó, mà con không hề có học thuộc bài đó.

Trưởng lão: Cũng được đâu có sao đâu, cái đó tốt chứ sao, tại vì nó tuôn trào mà.

Tu sinh 1: Nó liên tục làm con khó, con không có thể nào mà tỉnh táo...

Trưởng lão: Không, Thầy thấy cái đó là một cái tốt là như thế này, bây giờ ví dụ như bây giờ

con đi kinh hành mà nó hiện ra, thì trong khi biết rằng con trong một cái giai đoạn đó con sẽ biết con tu cái gì chưa? Con phải biết pháp mình tu, mình đang ở trong Tứ Chánh Cần, cái tâm mà nó như vậy là mình biết đang ở pháp Tứ Chánh Cần.

Vậy thì pháp Tứ Chánh Cần là luôn luôn câu hữu với các pháp khác. Đang đi kinh hành mà có cái mặt mày ra, tao câu hữu với định vô lậu tao đưa cái đề tài này tao quán. À nó bây giờ nó không có đưa cái, ví dụ như con đọc cái bài kinh nào đó mà nó hiện ra. Ủ, được rồi tao đưa cái đề tài này ra tao tư duy thêm cho mày, mày động tao cho động lung. Thì tức là không có cần nhiếp tâm yên tịnh không có niệm, mà cần phải khai triển cái tri kiến, mà cái tri kiến này tốt chứ đâu có sao đâu. Cứ đọc đi, thấm nhuần.

Tu sinh 1: Mà con đâu có học thuộc lòng đâu, tại sao tự nhiên nó hiện ra con có thể đọc từng chữ trong lời đó luôn.

Trưởng lão: Được rồi! Thì vậy càng tốt chứ vậy nó mới thấm nhuần con, con lại đưa cái đề tài đó ra con quán, con tư duy nó từng chữ, từng nghĩa. Con đọc coi nó hiểu, từng chút, từng cái từ của nó ở trong đó để thấm nhuần được cái lý của nó. Bây giờ nó hiện ra để làm cho con thấm nhuần

được cái Định Vô Lậu đó. Nó mới biết được cái sai, cái đúng của mình mới cụ thể. Không đem đẹp nó, trời đất ơi, cái này là uổng, quá uổng! Như vậy bỏ ra ...

Tu sinh 1: Con đẹp, con nói, trời sao mà khởi vọng niệm liên tục, con sợ quá con ngưng luôn.

Trưởng lão: Không phải, đừng có cho nó là vọng niệm.

Tu sinh 1: Tâm niệm của con khởi ra thì con biết nó thiện chứ không có ác, con điếm nó từng cái, từng cái thiện.

Trưởng lão: À thì nó thiện, thì tức là con phải biến nó trở thành một cái đề tài của Định Vô Lậu. Đã là thiện thì phải biến nó thành đề tài.

Tu sinh 1: Thưa Thầy, chỉ có đọc mấy bài văn hay viết bài văn mà nó cứ khởi vào lòng, con hết hồn, con nói trời mình đâu có học thuộc đâu mà sao tự nhiên khởi lên liên tục từng chữ, từng lời nhớ hết trơn, con hết hồn vậy.

(20:01) **Trưởng lão:** Cái đó là cái nguồn tâm của mình, mà cái nguồn tâm khi mà những cái này nó đều trở thành một cái, vì thí dụ như con hỏi một câu hỏi đi, Thầy trả lời. Thì bắt đầu bây

giờ nó muốn thấm nhuần được cái lý mà hiểu biết của nó đó, nó mới sống động vậy. Mà trong khi đó con gạt ngang thì con lại lơ mờ, con không rõ. Bây giờ từng chữ, từng chữ, từng cái câu mà Thầy trả lời bắt đầu sống lại đó, nó không học mà nó thuộc lòng những cái lời Thầy trả lời. Đó là nó làm cho con thấm nhuần được cái pháp vô lậu, con hiểu không? Vậy mà con đâu có diệt nó đâu, đó là Định Vô Lậu.

Tu sinh 1: Con ngừng ngang, con sợ muốn chết.

Trưởng lão: Nó đâu phải, con ngừng ngang tức là con ức chế nó, con làm cho cái tri kiến của con nó lụn bại, nó cùn nhụt, nó không có sáng suốt nữa.

Cho nên nó thông suốt, nhiều khi cái từ mà Thầy dùng để trả lời đó, con đọc con hiểu có một phần à, còn mười phần chưa hiểu. Mà khi mà nó sống dậy, nó tỉnh dậy con sẽ lần lượt con sẽ hiểu hết mười phần. Nó nhờ cái đó mà thông suốt. Ôi thôi! Thầy nói hay quá mà mình hồi đó hiểu có chút. Nó như vậy!

Cho nên bây giờ Thầy nói như thế này, sách của Thầy mấy con đọc một lần mấy con hiểu, mấy

con cũng thấy hay đó, nhưng cái hiểu mấy con chưa sâu đâu. Nhưng mà đọc lần thứ hai, các con đọc kỹ lại lần thứ hai, các con nghiệm thấy nó còn hay hơn nữa. Nó cứ như vậy mà các con lần lượt triển khai được cái tri kiến của mình càng lúc nó càng sáng suốt hơn, trên con đường tu tập, không thể nào mà Thầy viết một cái danh từ đó mà Thầy nói hết cái ý của Thầy ra được, nhưng mà ngầm ở trong cái danh từ đó nó có hàm chứa nhiều cái nghĩa của nó, nó sâu sắc. Khi mà mấy con tu rồi nó mới lòi ra được cái nghĩa này, chứ không phải khi không mà nó hiện cái nghĩa.

Cho nên Thầy thấy Phật, ông Phật ông hay là ông dùng những cái từ nó bình dân, nó đơn giản. Mà mình hiểu cái nghĩa, đầu tiên cái người mới hiểu thì nó cái nghĩa nó rất là đơn sơ. Nhưng mà khi tu rồi mới thấy sâu sắc, tu nữa mới thấy nó sâu nữa, nó càng làm cho chúng ta thấy tuyệt vời. Ông nói có một từ đó mà lại có nhiều cái điều làm cho chúng ta thấy nó cởi mở hết cái sự hiểu biết trong tâm hồn của mình thấy đúng, đúng là cái chân lý.

(22:08) Con hiểu, trong cái sự tu tập nó lúc nào mà chúng ta cần phải dùng cái tri kiến chúng ta để chúng ta hiểu thì chúng ta phải tập trung

về cái phần đó. Bởi vì đức Phật nói, các con thấy: Giới, Định, Tuệ phải không? Rồi tri kiến, rồi tri kiến giải thoát, tại sao tri kiến giải thoát sau cùng? Nghĩa là cái tri kiến giải thoát sau cùng là cái đời sống của một người đó như bình thường như mọi người, nhưng mà người đó luôn luôn có một cái tri kiến, tri kiến thấy biết đều là làm cho họ bình an không có gì đau khổ, gọi là tri kiến.

Con thấy khi mà niệm hương đó: *“Giới hương. Định hương. Dữ huệ hương. Giải thoát hương. Giải thoát tri kiến hương.”* Phải không? Con thấy đức Phật dạy cho chúng ta năm cái hương mà tại sao *“Tri kiến giải thoát hương”* là sau cùng? Tu cuối cùng rồi chúng ta trở về đời sống bình thường mà không ai động đến chúng ta được hết, do cái tri kiến của chúng ta, chứ đâu phải mà chúng ta định hương, giới hương đầu tiên. Bây giờ chúng ta vô chúng ta tu thì cái Giới trước, rồi Định rồi Tuệ phải không? Nhưng mà giải thoát tri kiến rồi tri kiến giải thoát thì con thấy cái tri kiến giải thoát này rất quan trọng, nó là cái hương thứ năm của đạo Phật mà.

Cho nên chúng ta trở về đời sống bình thường, hồi đầu thì chúng ta nhờ trong giới luật mà chúng ta ly dục, ly ác pháp. Kế đó chúng ta nhờ Định

mà chúng ta ly ác pháp, rồi chúng ta nhờ Tuệ mà chúng ta ly ác pháp. Bây giờ chúng ta nhờ tri kiến giải thoát, trở về với cái ý thức của chúng ta bình thường chứ không phải Tuệ nữa.

Các con thấy, tại vì sao mà như Thầy, Thầy không sống trong Tuệ? Nếu mà Thầy sống ở trong Tuệ ai nói gì đó Thầy cũng nghe hết, người ta chửi Thầy cũng nghe hết, chắc có lẽ ngồi đây Thầy chịu không nổi đâu.

Còn Thầy sống ở trong tri kiến giải thoát là cái gì đặng Thầy, Thầy cũng giải thoát hết, Thầy đâu có động. Chứ bây giờ ở xứ nào họ chửi Thầy đây, Thầy cũng nghe làm sao? Thì như vậy Thầy bị động hết làm sao? Cho nên vì vậy đâu ở trong cái Tuệ đặng, đó là Tuệ Tam Minh. Thầy muốn nói Tuệ là phải Tuệ Tam Minh chứ làm sao mà nói Tuệ đặng. Nhưng mà ở trong cái tri kiến giải thoát này bình an vô cùng! Người ta chửi không giận, bệnh đau thì cũng không lo gì nó hết bởi vì tri kiến giải thoát mà nó thấy vô thường rồi nó đâu có còn lo gì nữa.

(24:12) Cho nên cuối cùng chúng ta cũng trở về cái ý thức của chúng ta sống, chứ không phải là ở trong những cái ...

Có nhiều người hiểu lầm, hiểu lầm không ngờ mục đích chúng ta ở chỗ bất động tâm này là cái chính của nó là cái chơn lý “*thanh thân, an lạc, vô sự*”, đó cái chỗ mà tri kiến giải thoát đó.

Mà có cái tri kiến hiện ra lại diệt nó, trời đất ơi! Các con thấy cái tri kiến giải thoát nó hiện ra, mà bây giờ mình lo mình diệt nó rồi còn cái gì mà còn cái gì của nó nữa.

Tu sinh 1: Mà Thầy ơi! Như là mình lệnh đó là mình giờ này mình đi kinh hành, cái câu: “*Ta đang đi kinh hành ...*” thì lúc đó xung quanh đâu có còn ai đâu, nó có mình con, thì nó lại khởi nghĩ: “*Thầy cứ nhắc mình hoài, giữ độc cư mà không biết giữ độc cư làm gì?*” Cái nó bắt con phải ngồi lại quán sao phải giữ độc cư? Rồi trong khi nói là con đi kinh hành giờ này, con mới thấy sao ngộ vậy. Nó bắt con phải ngồi xếp lại tại sao phải giữ độc cư? Giữ độc cư có lợi ích gì?

Trưởng lão: Đó thì vậy nó mới thấm nhuần được, bây giờ mới quan sát lại cái hạnh độc cư.

Tu sinh 1: Lúc đó thì con, giờ con giữ con đi kinh hành hay là con phải trở lại Định Vô Lậu Thầy?

Trưởng lão: Ờ, Thầy đã nói mình xét, à bây

giờ đó là mình đang tu Tứ Chánh Cần rồi, bởi vì nó có những cái điều kiện đó là mình đang tu Tứ Chánh Cần. Mà Tứ Chánh Cần là những cái pháp câu hữu, vừa đi kinh hành nhưng mà có điều kiện xảy ra kết hợp lại cái pháp khác liền, đẹp qua liền. Tức là bây giờ ví dụ như bây giờ nó có cái dòng tư tưởng vậy đó, dòng niệm vậy đó, thì con đưa cái đề tài đó ra con trở thành Định Vô lậu rồi, chứ không phải ở chỗ Chánh Niệm Tỉnh Giác đi kinh hành nữa. Nó thay đổi pháp liền tức khắc, nó không để mà ôm nó.

Cũng như bây giờ con đang hít thở để mà ngăn các pháp ác là nó không cho vô nè, mà giờ có cái pháp nó lọt vô rồi, tôi đưa cái đề tài của cái pháp đó ra thành một cái pháp khác chứ tôi không còn ở đây tôi tu hơi thở nữa. Bởi vì Tứ Chánh Cần là nó hay lắm: “*Ngăn ác, diệt ác, sanh thiện...*” Mà bây giờ ác pháp nó lọt vô rồi thì hoàn toàn là phải đưa cái pháp khác để diệt. Làm cho cái tâm, cái tri kiến giải thoát vô lậu lớn lên để nó dẹp những cái lậu hoặc này, cho nên nó câu hữu. Còn bây giờ đương ngồi hít thở, hít thở mà nghe nó buồn ngủ. Đứng dậy đi kinh hành liền, kết hợp liền, đánh liền chứ, nó không phải là còn ngồi đó được nữa. Nó hay là cái chỗ Tứ Chánh Cần phải biết thiện

xảo để áp dụng.

(26:11) Còn Tứ Niệm Xứ thì nó khác rồi, nó tới cái giai đoạn khác rồi, nó ngồi lại một chỗ mà nó bảo vệ, nó bảo vệ không có cho cái gì mà đụng vô cái thanh thân, an lạc, vô sự nó được. Mà hễ đụng vô được thì nó trở về ngay Tứ Chánh Cần liền tức khắc, đem những cái pháp khác của Tứ Chánh Cần vô quét, quét xong rồi cái trở về Tứ Niệm Xứ nữa.

Chứ không phải nó ở trên Tứ Niệm Xứ mà quét đầu, nó trở về Tứ Chánh Cần- ngăn ác, diệt ác- nó quét. Bởi vì Tứ Chánh Cần nó mới có pháp ngăn ác, diệt ác. Còn Tứ Niệm Xứ nó không có, nó thanh thân, an lạc, vô sự thôi. Nhưng mà vì, vì chướng ngại pháp đó nó tác động nó làm cho mất thanh thân, an lạc, vô sự, buộc lòng chúng ta phải trở về Tứ Chánh Cần, sử dụng bốn pháp của Tứ Chánh Cần quét ra, các con hiểu không? Cái đó là cái chiến thuật, chiến lược đánh ra, chứ không có thể nào mà ở trên Tứ Niệm Xứ được.

Tu sinh 1: Trước con có làm như thế, nhưng mà khi mà làm vậy thì coi như là con đi kinh hành con không còn biết là bước chân mình đi nữa, mà nó chỉ sống trên mọi trong suy nghĩ tư tưởng con thưa Thầy.

Trưởng lão: À lẽ đương nhiên, thì điều đó điều tốt con chứ, đâu có còn thiết nó. Chính con đang tư duy từng niệm ở trong đầu là Chánh Niệm Tỉnh Giác, còn cái kia là chỉ con đi con biết bước đi con là chỉ tập trung để tỉnh giác trên thân hành mà thôi, con hiểu không?

Mà mục đích tỉnh giác trên thân hành để Chánh Niệm Tỉnh Giác trên những từng tâm niệm, lậu hoặc của con. Thì cái mục đích đi đây để áp dụng vô đây, chứ đâu phải là đi đây để mà biết đi không có nghĩa lý gì?!

Cho nên vì vậy mà trên Tứ Chánh Cần người ta đi vậy chứ mà người ta như giặc coi mà y lột vô là chết đó. Chứ đâu phải mà đi mà vậy, ví dụ như bây giờ đó thấy nó, ví dụ như giặc nó đóng ở đây, nó đóng ở đây. Thì muốn, nó đóng ở trong cái đồn nó thì mình cũng khó thắng lắm. Nhưng mà mình làm bộ mình dụ dụ nó ra ngoài đặng đánh nó chứ, thì đi Chánh Niệm Tỉnh Giác là dụ cho nó ra, có phải không? Chứ đâu phải mà con đi để mà để con biết Chánh Niệm Tỉnh Giác mà duy nhất có bước đi đâu, nó không phải đâu.

(28:00) Nhưng mà khi mà tập luyện một cái pháp nào đó, bây giờ đó thì mình nhiếp phục, bởi vì con không thấy, khi chúng ta đi mà quyết định

nhiếp phục để ở trên bước thân hành của mình, nhiếp phục không có vọng tưởng. Người ta đi, Thấy từng nói tập từng hơi thở, tập từng bước đi thì làm sao có vọng tưởng được.

Còn cái này đi thư giãn đi, coi như là đi thường thường thôi, không có tập trung nhiều để dụ cho ba cái vọng tưởng này, ba cái niệm này nó xen vô đây dạng đem Định Vô Lậu mà quét, dạng xả.

Còn khi mà nhiếp thì con thấy Thầy bảo nhiếp từng hơi thở, nhiếp từng bước đi, mỗi bước đi phải bước tập trung rất là kỹ lưỡng cái đó là khác rồi mấy con. Cái này là cái rồi, nhưng mà muốn tập trung tu tập được mà nhiếp được như vậy nó không phải là cái giai đoạn của Tứ Chánh Cần, mà cái giai đoạn để đi vào cái nhiếp tâm và an trú tâm cho được đó, là cái giai đoạn sắp sửa chúng ta qua Tứ Niệm Xứ rồi mới tập cái này. Còn đầu tiên là chúng ta tập xả thôi, tập xả trên Tứ Chánh Cần thôi.

À, sau khi cuối những năm mà tu tập Tứ Chánh Cần thì chúng ta mới tập chuyên. Bây giờ hơi thở, tập năm hơi thở: *“Hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra.”* Hít vô rất kỹ, mà thở ra rất kỹ. Sau đó người ta mới dạy cho con các cái đề mục vận dụng hơi thở đó, hơi thở dài hoặc hơi thở ngắn

đó để cho mình vận dụng, có sự vận dụng nó mới tập trung kỹ. Còn không có vận dụng không có tập trung kỹ.

Cho nên vì vậy mà người ta khi mà dạy các con những năm mà những cái cuối cùng của pháp Tứ Chánh Cần đó. Nghĩa là sau khi mà tốt nghiệp Tứ Chánh Cần xong rồi đó, thì người ta dạy cho mình cẩn thận là như là thân hành đó. Thì khi đưa cánh tay ra thì mình tác ý: “Đưa cánh tay ra!” Thì mình sẽ đưa ra, mình đưa ra sao mà đưa ra tập trung rất kỹ. Nhiều khi người ta tu pháp Thân Hành Niệm người ta tu không có kỹ cho nên nó có niệm khởi vô. Còn này không, tu rất kỹ. Người ta tu một hành động, hai hành động hay năm, mười hành động mà rất kỹ không có một niệm nào vô được. Cho nên người ta bảo: “Đưa tay ra!” Thì người ta lần lượt người ta chú ý cánh tay người ta đưa ra rất kỹ. “Đưa tay vô!” Thì người ta lần lượt người ta đưa rất kỹ, người ta làm công việc rất là kỹ lưỡng, cẩn thận không có được một kẽ hở nào mà cho niệm gì xen vô.

(30:19) Thì như vậy là lúc bấy giờ chúng ta chuẩn bị để qua Tứ Niệm Xứ, để mà chúng ta có cái phương pháp, cũng như là chúng ta chuẩn bị có những cây đội. Cái phương pháp đó là tập có những cây đội, để khi mà chúng ta lăn cái cây đây,

thì cây đội đó chúng ta kê vô, rồi chịu cây lại rồi chúng ta đẩy tới nữa thì chúng ta kê nó vô cho nên cái cây nó không tụt. Do đó chúng ta biết chướng ngại pháp nó có cái lực rất lớn mà chúng ta không có cái đội như vậy đó, thì nó sẽ đẩy chúng ta tụt mất cái pháp đi, con hiểu không?

Cho nên vì vậy mà sao những khi mà, đầu tiên thì con tu con để ba vọng tưởng vô dặng con tu Định Vô Lậu, dặng con xả tâm. Còn sau này khi mà sắp sửa mà đi vào Tứ Niệm Xứ, thì người ta sử dụng cho các con để mà đẩy lui các chướng ngại pháp.

Cho nên dù là bây giờ các cụ già lớn tuổi, thì biết họ không thể tu Tứ Chánh Cần được, rất là khó! Bởi vì nó bốn cái pháp Tứ Chánh Cần lận mà. Do buộc lòng họ phải giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự ngay liền. Mà bây giờ muốn cho họ đẩy lui được những chướng ngại pháp. Buộc lòng họ phải nhiếp tâm từng hơi thở hoặc là từng bước đi rất kỹ để khi thân họ bị đau đó, họ nương vào hơi thở họ đẩy cái bệnh đi. Rồi họ tiếp tục họ tác ý, họ nương vào hơi thở họ đẩy đi, cứ như vậy mãi riết cái bệnh họ mới hết. Đó thì như vậy chứ không cách nào khác hết.

Bây giờ ví dụ như trong các con nè, cái người

nào mà có cái bệnh, bất kỳ bệnh gì ngặt nghèo. Thì ngay chỗ tâm thanh thân đó Thầy dạy tâm thanh thân như vậy, như vậy rồi, nhận ra được rồi thì bắt đầu Thầy dạy cho cách thức nung vào cánh tay hoặc là nung vào hơi thở. Đó là cái chỗ khi mà tác ý đuổi nó thì phải trụ vào trong cái hơi thở hoặc trụ vào cánh tay thì cứ đẩy dần dần thì cái bệnh đó nó sẽ đi ra khỏi thân. Đó là cách thức để đối trị những chướng ngại khó của người khác, của cái người già yếu, bệnh tật để cho họ còn được cái thanh thân mà thôi.

(32:05) Còn như con bây giờ là phải ngăn ác, diệt ác, thì chờ cho có những cái niệm đến để mà quán xét tư duy, nó làm cho cái tri kiến mình càng ngày nó càng rộng lớn, nó càng sâu sắc, nó hiểu biết và đồng thời nó trở về với cái trạng thái bất động tâm của nó. Các pháp không tác động được mình, mình hoàn toàn giải thoát, là nhờ cái tri kiến của mình chứ gì.

Cho nên tại sao Thầy nhắc, con thấy: “*Giới hương, định hương, dũ huệ hương, giải thoát, giải thoát tri kiến hương.*” Tại sao Thầy nhắc cái hương cuối cùng là tri kiến giải thoát hương? Đó là cách thức của đạo Phật chúng ta trở về với cái sự sống mà không có cái sự tác động nào được với cái tri kiến của chúng ta chứ không phải là cái Tuệ. Cái

tri kiến giải thoát, mà bây triển khai tri kiến mà không chịu triển khai thì Thầy làm sao? Tu mà cứ triển khai như cái cục gỗ cây vậy đó, cứ đi biết đi, đứng biết đứng làm như con cù lẩn vậy thôi rồi. Bước lần lần, lần lần thôi rồi, đâu có giải thoát đâu được, phải không?

Đó thì hôm nay Thầy nói mấy con thấy rõ chưa? Bởi vì tu phải nhắm triển khai được cái nào cho nó tốt chứ, chứ không khéo mình cứ ức chế riết rồi bắt đầu mình ngu si không có còn sáng suốt gì hết. Tri kiến giải thoát không có, hỏi giờ quán thân bất tịnh cũng không biết, quán thân vô thường, quán nhân quả, quán có chút hết không biết đâu nữa hết. Trời đất ơi! Cả một trời vô thường, cả một trời nhân quả mà nói không ra, không ai ra hết. Có phải không? Bây giờ mấy con quán có chút hết trơn à, không biết đâu mà quán nữa.

Tu sinh Pháp Ngộ: Bạch Thầy, con gửi Thầy xin mấy quyển sách đó cho cha, với con gửi tấm hình với tên tuổi con.

Kính bạch Thầy, mấy ngày nay, con tu thì tương đối là có tiến bộ đôi chút rồi, con nhìn thấy được cái tâm mình nó quán chiếu được cái bốn nơi thân, thọ, tâm, pháp. Và nó có vẻ tâm nó định

tĩnh sáng suốt, bớt cái vọng niệm cho nên nhìn thấy tốt hơn. Thời khóa mà khoảng hai giờ sáng, thì do cái sự nó không khởi niệm nhiều, cho nên ngồi vào buổi sáng mà nó yên lặng mà nó vẫn cứ phát triển tốt ra, cho nên bởi vậy thành ra thì con vẫn đang nỗ lực tu. Hôm nay con đến Thầy để con trình mục đích như vậy.

(34:24) **Trưởng lão:** Ừm, vậy tốt quá con ráng tu con! Cái đó là nhận được bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp là tu tốt rồi. Quan sát được bốn chỗ.

Con có trình gì không con? Con tập coi mấy bữa rày con sao con?

Tu sinh 3: Bạch Thầy, thì mấy hôm nay con đã tiếp tục tu thì có tiến bộ hơn, và nói chung lại là trong 45 phút với 40 phút và 35 phút là con ngồi bình thường. Cái sự hôn trầm thì không có, nhưng mà thỉnh thoảng có những cái với vọng tưởng nó đến, nhưng con có theo dõi cái vọng tưởng thì xem thử cái lành hay cái ác, nhưng mà hoàn toàn là thấy điều lành, không có cái gì điều ác nó đến.

Nhưng mà khi có những lúc có những khi con không nhắm mắt mà tự nó, nó bắt phải nhắm mắt lại thì con nhắm mắt lại. Nhưng mà con thấy

những cái sự nó xuất hiện đến, thì con cố giữ tâm và giữ hơi thở và giữ đôi cánh tay thật chặt và đôi mắt để con nhìn theo cái sự nó đến xem như thế nào, nhưng mà qua cái nó đến con thấy là cái điều lành. Không thấy cái gì điều ác nó đến với mình, nhưng mà cứ đến một lúc là nó mất luôn. Thì trong một tý là nó mất thì cái đó là phải là thỉnh thoảng nó còn có đôi tý.

Trong cái sự đó con ngồi, trong cái hơi thở định niệm là con có đôi lúc là nó bị như kiểu vô ký Thầy. Nó tự nhiên nó mất, con đang cái hơi thở hít vào, thở ra năm hơi bình thường thì không mất, nhưng mà cái năm hơi nhỏ sau ngắn thì thỉnh thoảng nó bị mất, nó bị mất thì con lại phải tư tâm trở lại thì coi như thấy nó cũng, nó cũng lạ. Thế con lại phải quay trở lại coi như là Định Niệm Hơi Thở tiếp.

Đó là coi như con bạch Thầy như vậy, thì cái pháp đó là coi như là con tu tập cho đến hôm nay. Nếu như ngồi một tiếng thì con vẫn ngồi được, nhưng mà vì sợ sai phạm với lời của Thầy dạy cho nên con không dám ngồi. Mà con chỉ ngồi vượt quá cái lời Thầy dạy là mười đến năm phút trở lại con không dám ngồi hơn. Thế còn thì sức của con vẫn ngồi được cái mức độ như vậy. Con bạch Thầy, có gì Thầy chỉ dạy thêm.

(36:51) **Trưởng lão:** Cái phần mà nhiếp tâm được vậy đó, khi đó con sẽ dẫn cho nó “*An tịnh thân hành...*” để cho nó nhiếp được cái thân của con cho nó an trú. An trú, con tiếp tục cái đề mục thứ tư “*An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra.*” Con tiếp tục cái đề mục đó. Khi mà thấy nó nhiếp tâm được trong cái khoảng thời gian mà tuy rằng nó năm phút hay là mười phút, nhưng mà con thấy con nhiếp vô được rồi, thì lúc bây giờ con dẫn cho nó an vô trong năm, mười phút đó thôi. Khi mà nó an được đó thì mình mới tăng dài lên mới được, còn nó chưa an con tăng dài nó bị vọng tưởng.

Nhớ về tập cái đề mục thứ tư: “*An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra.*” Con cứ dắt cái tâm riết nó sẽ an. Nó mới thì nó không an nhưng mà mình bền chí mình tập thời gian sau nó an hết.

5- BÀY TỎ SỰ BIẾT ƠN VỚI THẦY

(37:46) **Tu sinh 3:** Dạ bạch Thầy, con cũng có duyên thì con mới được gặp Thầy, và con cũng không có cái gì để mà đền đáp công ơn của Thầy. Thì qua một tháng, cũng gần bằng một tháng nhưng chưa được một tháng, nhưng mà con đến với Thầy không có cái gì để kính tặng Thầy. Con

chỉ lấy cái tâm của con, và con cũng không phải là nhà thơ và cũng không chuyên làm thơ. Nhưng mà con thấy cái sự tình thương của Thầy đối với con, cũng như Thầy truyền lại pháp, thì con có làm một bài thơ theo cái tâm của con. Thì con làm bài thơ này để làm cái bài lưu niệm, con kỷ niệm mãi những ngày gặp gỡ đối với Thầy trong cái giờ phút học Phật và cũng giờ phút sắp con xa Thầy. Thì con để lại cái bài thơ này, xin Thầy cho con từ bi và nhận để làm cái ngày kỷ niệm ngày gặp gỡ, con xin đọc cái bài thơ ‘Con đến với Thầy’. Bài thơ mang tựa đề là con đã nói như vậy.

*“Con đến với Thầy giữa chiều nay
Bầu trời lộng gió áng mây bay
Trời không có nắng chỉ với gió
Khí hậu miền Tây khác biệt thay.
Con đến với Thầy một tháng nay
Thấy Thầy vất vả suốt đêm ngày
Sáng lên giảng đạo, đồng tiếp khách
Chiều lại vào am viết sách dạy.
Hàng vạn tu sinh khắp nước này
Đến, đi hay ngủ lại nơi đây*

Thầy cùng cô Út lo chu tất
Phòng ngủ, cơm ăn đủ tháng ngày
Thầy là viên ngọc đất Việt đây
Có một không hai thế giới này
Tu sinh vấn hỏi chơn lý đạo
Thầy thuyết, Thầy giảng quá mê say.
Tiếng đạo âm vang của đức Thầy
Trong Nam, ngoài Bắc tụ về đây
Xin Thầy học đạo chơn nguyên thủy
Giải thoát cuộc đời nổi đảng cay!
Có đến với Thầy mới thấy hay
Trăm ngàn vạn pháp nắm trong tay
Hỏi đâu Thầy chỉ chơn rành rọi
Luyện tất đêm ngày giải thoát ngay.
Thương Thầy con biết nói gì đây
Dòng lệ ứa chan nước mắt đây
Nghẹn ngào không nói trong giây phút
Con lạy Thầy ơi! Mấy lạy này.
Con lạy cầu xin đức Thích Ca

Độ cho Thầy khỏe trẻ thêm ra
 Cứu sinh ra khỏi màn u ám
 Bởi vì Đại thừa để pháp ra.
 Thầy còn ngự trụ cõi Ta Bà
 Hoảng dương chánh pháp đạo Thích Ca
 Chúng con xin nguyện gieo thêm phước.
 Ôm pháp của Thầy khắp nẻo xa!”
 Con làm bài thơ kính tặng Thầy!

(40:54) **Trưởng lão:** Thầy cảm ơn mấy con! Ráng mà tu tập mấy con để cứu mình thoát ra khỏi sự đau khổ của cuộc đời. Thầy biết trao pháp cho mấy con mà mấy con phải nỗ lực tu tập, chứ Thầy không có tu giúp được mấy con. Mấy con phải ráng cố gắng mà đi trên con đường đạo, đời khổ lắm không có gì mà vui, tất cả đều vô thường, sự vô thường làm cho chúng ta khổ lắm! Cho nên phải ráng tu mấy con. Nay thì nó mạnh chứ mai đau, nay thì thấy nó sống mai nó chết, nó chết thành linh lắm, phải ráng cố gắng! Nay vui lát nữa khổ, đời có gì mà làm cho chúng ta đăm đuổi nữa hết. Buông xuống hết!

Cố gắng, bởi vì mấy con tu được Thầy mừng, mà tu không được Thầy lo lắng, Thầy sợ mấy con

tu không được rồi mấy con thối chuyển, mấy con bỏ. Thầy rất tiếc cho đời của mấy con, bởi vì Thầy biết trên hành tinh này duy nhất chỉ có đạo Phật mới dẫn dắt chúng ta đi vào con đường giải thoát. Không có một tôn giáo nào mà dẫn dắt, và pháp Bát Chánh Đạo đó là con đường duy nhất để chúng ta đi vào sự giải thoát đó mà thôi, không còn có pháp nào đâu.

Toàn là sống mơ tưởng không thực tế nhưng chúng ta không đủ trí tuệ, chúng ta bị rơi vào sự lạc. Chính vì Thầy dạy chúng ta, họ cũng chẳng biết đường, họ cũng đang lầm lạc như mọi người khác, cho nên chúng ta đâu có trách họ. Chỉ có giáo pháp của đức Phật quá thực, chân lý mà! Làm sao sai cho được mấy con, bởi vì chân lý. Khi đọc cuốn IV rồi thì mấy con mới thấy thật sự là chân lý không còn cái hai chân lý nữa, chỉ có duy nhất mà thôi.

Cho nên mấy con phải ráng cố gắng mấy con, đức Phật đến với con người và hôm nay giáo pháp của đức Phật sống lại làm cho mấy con biết đường đi, mà mấy con không đi tức là biết mấy con nhỏ quá, phải ráng cố gắng! Đừng vì một lý do gì mà mấy con bỏ Phật pháp, quá uổng! Uổng cho đời của mấy con, sanh làm người mấy con biết đó là nhân quả nghiệp báo. Nếu chúng ta không nhờ

pháp Phật làm sao chuyển đổi nhân quả nghiệp báo này, muôn đời vẫn trôi lăn trong lục đạo. Vậy mấy con phải ráng!

Trưởng lão: Bây giờ tới phần con con, con trình cho Thầy nghe coi, con viết trong này phải không con?

Tu sinh 4: Mô Phật! Con bạch Thầy, tình hình của con trong tu tập của con trong tuần thì con thấy nó tăng lên mười phút, bệnh tình nó không thối chuyển, tức đại bộ phận đa số là sau khi trong giờ thỉnh thoảng thì tăng thêm. Sau cuối giờ nghỉ thì nó có giảm xuống, thế còn cái việc mà giảm được rồi còn theo một chiều giảm được thì... không. Đa số thì con bị giờ ngồi chơi khoảng chừng chiều hôm trước khoảng mười, mười lăm phút để vào tu tập thì nó xuất hiện tăng, xong rồi giờ chính khóa của ba tiếng tu tập thì nó tăng, rồi sau đó giờ nghỉ thì nó có thể hạ xuống. Tình hình tu là như thế chứ còn thì giảm được xuống thì con thấy nó chưa có mấy... Ngoài cái việc nghiệp trước con nặng, cho nên hẳn chưa, nghiệp hẳn chưa chịu tha cái thân xác này (...)

(44:49) **Trưởng lão:** Ừm, con tu, khi mà tuổi lớn bệnh đau mà con ôm chặt pháp thì trong khi đó con chưa có cái nội lực, ôm chặt pháp thì cái

cơ thể con nó bị hao cái năng lượng nhiều do đó cái bệnh nó gia tăng mà nó không giảm, tức là hơi sai pháp của tuổi già, nó không có đúng.

Bây giờ tu như thế này, khi con thấy con nghĩ là nó giảm phải không, con xả nghĩ ra, cuối giờ con xả nghĩ ra con thấy cái bệnh con nó giảm xuống, mà con ôm pháp vô tu thì nó tăng theo. À! Như vậy rõ ràng là trong cái phương pháp mà tu để đối trị bệnh, thì nó không phải ôm pháp, mà nó giữ cái tâm bất động của nó thanh thản, an lạc, vô sự tức là cái Định Thư Giãn đó con, con nghe cái Định Sáng Suốt đó, Định Thư Giãn ra đó. Thì ôm cái pháp đó mà tu, chỉ còn dùng có pháp như lý tác ý mà thôi.

Thí dụ như con bệnh gì là con sẽ tác ý thôi. Rồi con, cũng như là mình cái người vô sự, không có cái nghĩ ngợi gì, không có lo gì hết. Sống tự nhiên bất động tâm thôi- thanh thản, an lạc, vô sự- coi như là con bình thường con không có tu cái gì hết. Nhưng mà có cái tác ý thôi, tác ý cái bệnh đẩy lui thôi, con hiểu chỗ Thầy muốn nói không? Mà nó có cái gì, thí dụ như bây giờ nó tăng lên thì con bình thường thôi, con chỉ nghĩ ngợi bình thường...

13-SỨC MẠNH TƯ TƯỞNG VÀ HIỆN TƯỢNG BÙA CHÚ

1- CHÂN LÝ CỦA CON NGƯỜI

(00:00) **Tu sinh 1:** Con thưa Thầy, vị thầy dạy con môn Lịch Sử triết học Phật Giáo, thì thầy nói rằng, thầy bảo là thầy có nghiên cứu về triết học Mác - Lê Nin, rồi cũng nghiên cứu nhiều cái trường phái triết học, nhưng mà đến lúc mà thầy nghiên cứu về Phật giáo đó, rồi thầy đọc sách, thì thầy bảo: “*Thầy không có hiểu.*” Như thế, vậy thì theo ý của Thầy, con hỏi ý của Thầy, chẳng hạn như bây giờ, con là một học trò của thầy ấy và con cũng muốn cho thầy ấy hiểu biết về giả dụ như chánh Pháp của Phật, thì con đưa sách cho thầy ấy, con lấy sách của Thầy, con về con đưa cho thầy con đọc có được không ạ?

Trưởng lão: Được chứ. Bởi vì thầy muốn nghiên cứu về Phật giáo nhưng mà thầy bây giờ thầy không có biết, cho nên con mới đưa những cái sách nào mà để thầy nghiên cứu, thầy biết Phật giáo cho dễ. Đó thí dụ như bây giờ cái cuốn mà ‘*Những Lời Phật Dạy tập IV*’ này con đưa, thì ông

này ông nhận ra được cái triết lý Phật giáo liên, cái chân lý của Phật giáo liên. Trong cái triết lý, thì nó có cái chân lý. Mà trong cái triết lý, mà nó thực hiện không đúng của cái loài người, thì nó là cái triết lý, là triết lý, không thể là chân lý.

Còn trái lại, cái triết lý của Đạo Phật, đó là cái chân lý của loài người. Cho nên nói đâu nó đúng vô đó, nó đúng như vậy, nó không sai. Cho nên nó thành ra cái chân lý, gọi là '*Bốn Cái chân lý, Bốn Cái Sự Thật*', đó là cái chân lý của Đạo Phật. Cho nên bây giờ nội cuốn này, con đưa về cho ông thầy con, ông đọc: "*Trời đất ơi Phật giáo như thế này.*" Chứ con đưa một đồng kinh mà Đại Thừa, ông thầy ông nghiên cứu, ông không biết gì đâu.

Tu sinh 1: Bạch Thầy, tại vì ngày xưa thầy có học, thầy có đọc, rồi thầy nghiên cứu nhưng mà chắc là ngày xưa là thầy nghiên cứu bên Đại thừa ấy thầy.

Trưởng lão: Đại thừa.

Tu sinh 1: Thành ra thầy không có hiểu. Lăm lúc thầy có lên lớp, thầy nói là: "*Thầy có nghiên cứu nhiều năm. Rồi Thầy đọc đi, đọc lại. Thầy đọc triết học Phật giáo nhưng mà Thầy vẫn không có hiểu.*" Con thì con muốn giúp thầy, bởi vì con là

học trò của thầy, mà thầy con cũng lớn tuổi rồi Thầy, thì con muốn giúp thầy, thế thì liệu con hỏi ý của Thầy, như vậy thì liệu có được không ạ?

Trưởng lão: Được chứ con, được chứ sao không! Có gì đâu không được? Thầy nói thật sự những cái người mà muốn nghiên cứu mà về những cái triết học này, những cái triết học kia, người ta có cái tâm tìm hiểu và người ta có cái tâm muốn biết được những cái tư tưởng của con người trên hành tinh. Mấy người mà nghiên cứu, nhất là mấy nhà trí thức, họ đều có cái tâm muốn biết. Muốn biết cái triết học này, muốn biết cái triết học kia, muốn biết cái tư tưởng của cái loài người từ xưa đến giờ như thế nào, có hợp, có đúng hay không?

(02:12) Nhiều khi, nếu mà không có cái người hướng dẫn thì họ, cái biết của họ nó mờ mịt. Cho nên vì vậy mà trong lời của Phật dạy, muốn tìm hiểu thì cần phải có một người tu chứng. Tức là chứng đạt được cái chân lý đó, thì cái người đó sẽ dạy cho chúng ta biết được cái chân lý. Làm cho chúng ta ngộ được cái chân lý, làm cho chúng ta biết cách để hộ trì, bảo vệ cái chân lý đó để mà chúng đạt cái chân lý.

Chỉ có cái người tu chứng là cái người đó sẽ

hướng dẫn cho mình nghiên cứu. Còn mình cứ lấy kinh sách mà mình nghiên cứu là mình bị lạc lầm hết, lạc đường hết, không có làm sao mình hiểu được. Bởi vì danh từ không thể nào trả lời cho mình được cái nghĩa của nó sát thực mình muốn biết. Mình đọc, rồi mình tự mình nói, cái kiến thức của mình, mình sẽ hiểu, nhưng mình lầm, những cái danh từ đó mình lầm.

Con đọc trong cái cuốn sách này, con sẽ biết có những cái danh từ mà người xưa đến giờ, các nhà học giả đều là giải thích lầm. Chỉ có Thầy vạch ra được là tại vì Thầy là người tu, Thầy mới hiểu. Thầy là người chứng, Thầy mới hiểu. Còn nếu mà không chứng Thầy cũng hiểu cỡ họ mà thôi.

Các con cứ thấy những cái từ ở trong đó nó đơn giản lầm chứ nó không. Nhưng mà cái người chứng, người ta mới vạch ra được còn người không chứng thì người ta hiểu nghĩa như vậy đó.

Thì cho nên vì vậy đó, thí dụ con biết, con thương thầy con. Ông muốn tìm hiểu mà bây giờ ông đâu có biết sách nào đâu, ông đâu phải là ông đệ tử của Phật hoặc ông xuất gia, ông tu đâu. Nhưng mà Thầy nói thật sự, bây giờ ông có xuất gia, ông tu đi nữa thì ông cũng không biết cách nghiên cứu. Phải đi truy tìm được một người.

Mấy con là những người may mắn lắm, gặp Thầy, Thầy mới vạch ra đó. Chứ nếu mà, cỡ mà mấy con không gặp Thầy, mấy con cũng chẳng biết đường đâu mà Phật giáo đúng hay sai nữa. Mấy con cũng sẽ bị lạc lăm trên con đường nghiên cứu về tôn giáo. Và cái chân lý nào mà đúng, chân lý nào sai. Bây giờ mấy con nghe nói chân lý, thì mấy con nghe những cái danh từ đó. Người ta có triết học đó, người ta nói cái chân lý mấy con cũng tin nó là chân lý. Chứ nó chưa biết làm sao mà mấy con nói cái này không phải chân lý. Mấy con chưa biết luận như thế nào để nói nó là không phải.

(4:05) Cũng như bây giờ người ta đưa triết học lên, người ta nói đây là cái chân lý mấy con cũng phải tin thôi. Đây là vật chất rõ ràng, người ta nói quá cụ thể, mấy con làm sao biết được. Nhưng bên trong nó có những cái phần người ta không giải thích được. Các con hiểu chưa? Cho nên trừ ra có những người mà người ta tu rồi, người ta chứng rồi thì không có cái gì giấu người ta được hết, không có triết học nào giấu được hết. À, bây giờ mà nói cái đó đúng, thì vạch ra cái thấy sai liền. Bởi vì bây giờ cái triết học nào mà nó: “*Cái triết học này đúng.*” Nhưng mà Thầy không vạch thôi, mà Thầy vạch ra, người ta sẽ thấy cái

triết học đó còn sai.

Con thấy kinh Thủ Lăng Nghiêm từ lâu tới giờ, người ta nói đúng chứ gì? Người ta nói tánh thấy, tánh nghe chứ gì? Nhưng mà Thầy vạch ra cái thì bắt đầu người ta thấy kinh Thủ Lăng Nghiêm sai. Có phải không? Mấy con thấy, ai cũng thấy là đúng rồi! Nhưng mà tới chùng mà Thầy vạch ra thì bắt đầu người ta: “Ồ, như vậy thì rõ ràng là cái này cũng có sai, chứ chưa đúng.”

Bởi vì Thầy nói trên đời, chỉ có cái người mà người ta đã thực hiện được sự giải thoát, người ta đã có đủ cái trí tuệ đó bằng cách người ta phải có Tam Minh. Không có Tam Minh là không thể nào hiểu được. Bởi vì có Tam Minh như thế nào? Là tại vì người ta muốn biết ở sau cái thời gian và cái không gian xa như vậy, người ta muốn biết, người ta biết.

Còn mấy con muốn biết cái không gian mênh mông như thế nào? Vô cực như thế nào? Mấy con làm sao đủ khả năng mà biết ở trong không gian vô cùng, vô tận này, mấy con làm sao biết? Làm sao mấy con xác định được? Còn cái thời gian từ quá khứ mà cho đến cái tương lai về sau, hàng triệu, triệu năm về sau, mấy con làm sao biết.

Nhưng mà người ta có đủ cái khả năng đó. Người ta biết hàng triệu, triệu về tương lai và sau này quá khứ, hàng triệu, triệu về quá khứ, người ta biết được. Người ta có trí như vậy.

Cho nên vì vậy mà cái nhà triết học đó đưa ra cái triết học đó, ông ta cũng là người thông minh. Nhưng mà ông thông minh, ông cũng còn ở trong cái tướng của ông thôi, chứ ông làm sao ông biết được, ông đâu có đủ Tam Minh mà ông nói là đúng

Cho nên, chỉ có Đức Phật nói đúng là tại vì Đức Phật có Tam Minh. Nếu Đức Phật không có Tam Minh, không có chứng Tam Minh, Đức Phật chưa có đem ra được cái chân lý Khổ, Tập, Diệt, Đạo này. Cho nên Thầy xác định là trước Đức Phật chưa có Đức Phật.

(06:01) Có Đức Phật sao không nói, không nói là Bát Chánh Đạo, không nói Tứ Diệu Đế? Đợi cho Đức Phật Thích Ca giảng cái bài pháp đầu tiên nói Tứ Diệu Đế, tức là nói Bốn Cái Sự Thật, tức là chân lý? Thì các con thấy ai nói cái này? Chỉ có một, duy nhất có Đức Phật Thích Ca mà thôi. Có ông Phật nào nói đâu?

Vậy mà nói có bảy đời đức Phật quá khứ. Rồi

tương lai, cái ông Phật nào nói cái chân lý nào khác đi? Ông Phật Di Lặc có nói cái chân lý khác không? Hay là cũng nhầm lại của ông Phật Thích Ca, mà dám gọi là giáo chủ tương lai hạ sanh Di Lặc? Người ta dựng lên một cái rất là sai lệch. Không đúng.

Thì con người chỉ còn có cái chân lý này thôi chứ không còn cái chân lý nào khác hết. Không có còn khác. Bốn Cái Sự Thật này là của con người. Trừ ra chúng ta không làm con người nữa thì nó không phải là cái chân lý của chúng ta. Có vậy thôi. Cho nên Thầy nói: *“Chân lý này là của loài người.”* Còn cái khác, là của ở xứ khác, ở đâu đem về đó chứ, ở đây không có chứa.

Tu sinh Ngọc Bình: Dạ, thưa Thầy, con bạch Thầy con xin hỏi. Cái, cái đạo mà Phật giáo Hòa Hảo thưa Thầy, nói là có đức thầy Tây An.

Trưởng lão: Ủ?

Tu sinh Ngọc Bình: Nói là có đức thầy Tây An gì đó thưa Thầy? Mà người ta nói có người nói là do Phật Bồ Tát chuyển kiếp thành đức thầy Tây An ấy thưa Thầy?

Trưởng lão: Đức Phật nào mà chuyển kiếp đâu?

Tu sinh Ngọc Bình: Dạ. Mà có người nói như vậy ấy thưa Thầy?

Trưởng lão: Thì mấy người tưởng ra, mấy người viết ra. Còn bây giờ mấy người biết cái ông Phật nào mà chuyển kiếp ông thầy Tây An đâu? Mấy ông, mấy người chỉ đi. Mấy người đến đi, gặp đi, rồi mấy người về nói? Hay là cái ông đó ông nói, ông đặt điều ông nói rồi con cũng bắt chước, rồi người khác cũng bắt chước? Bao nhiêu người mù mà nối đuôi nhau mà nói cái chuyện mà mơ hồ vậy. Con thấy ở trong cuốn này nó có nói chưa? Có phải không?

Tu sinh Ngọc Bình: Dạ thưa Thầy. Như vậy chỉ, chỉ có duy nhất là Đức Phật Thích Ca, chứ không có ai nữa?

Trưởng lão: Không có ai, không có người nào hết. Bởi vì cái ông đó là nói Bốn Cái Sự Thật của con người rồi. Chứ còn không có người khác nói được nữa.

Tu sinh Pháp Ngộ: Bạch Thầy. Trong những đoạn kinh nói mỗi lần hình thành một quả đất thì lại có bốn vị Phật. Hoặc là hình thành quả đất có hai hay là có một vị Phật ra đời bạch Thầy? Rồi họ nói trên cái quả đất này có tới bốn vị Phật ra đời.

Trưởng lão: Bốn vị Phật ra đời, chứ Thầy thấy có một ông thôi. Tại vì cái ông đó, ông nói cái chân lý. Còn bốn vị Phật kia chắc chưa biết chân lý thì làm sao gọi là Phật? Cái người mà nói ra cái sự thật của con người thì cái đó mới gọi là Phật. Mà bây giờ ở trên hành tinh này nó có bốn vị Phật, mà cái vị Phật đó đã nói rồi thì Ông Phật Thích Ca cần gì phải nói?

(08:18) Thì như vậy cái vị Phật nào là vị Phật nói trước nè? Bây giờ tìm ra coi thử coi? Mà bây giờ trên cái hành tinh của chúng ta thì bây giờ chúng ta biết là cái lịch sử rõ ràng là có ông Phật Thích Ca thôi, không có ai hết. Mà ông Phật Thích Ca là, tại sao Thầy dám nói ông Phật Thích Ca là chuyển Pháp luân, lần đầu tiên nói Tứ Diệu Đế? Con nghe cái bài ‘*Tứ Diệu Đế*’ là chuyển pháp luân lần đầu tiên chưa?

Tu sinh Pháp Ngộ: Dạ. Bạch Thầy.

Trưởng lão: Nghĩa là từ khi tu chúng mới nói Pháp lần đầu tiên. Cái bài Pháp đó đem cái sự thật ra nói. Thầy nói đúng là ông Phật Thích Ca mới dám nói cái điều này. Đập thiên hạ tan nát hết là ba cái bài Pháp này.

Tu sinh Pháp Ngộ: Tứ Diệu Đế?

Trưởng lão: Tứ Diệu Đế, nó là Bốn Cái Sự Thật của con người. Mà năm anh em Kiều Trần Như không phải là những cái tay thường, cái tay thường đâu. Năm cái người này cũng là những cái người cũng đều là học giả, cũng đều là kiến thức sâu rộng lắm. Bỏ, cũng bỏ cuộc đời đi tu. Vừa là ủng hộ Phật mà cũng là vừa theo dõi từng chút, chứ không phải không đâu. Nhưng mà khi Đức Phật mà nói thuyết giảng Tứ Diệu Đế rồi, năm anh em Kiều Trần Như này không có còn mở cửa miệng nào mà nói sai được. Chứ mà nếu nói sai họ đập liền, chứ đừng nói chuyện mà họ thua đức Phật đâu.

Tu sinh Pháp Ngộ: Chống lại liền.

Trưởng lão: Có phải không? Chống lại liền đó. Nói sự thật đàng hoàng, không chống cãi được. Còn bây giờ, mình giải thích như thế nào? Nói *Khổ Đế*: nói *Biệt ly khổ*, nói cái nhánh nhóc chứ nói cái gì đâu.

Một đứa bé mới sanh ra nó có *Biệt ly* không, mà nó có biết khổ chỗ đó không? Nói như vậy là có chân lý không? Có phải không? Mấy con nghe ở trong đó nói *Biệt ly khổ* chứ gì? Rồi *Oán tăng hội khổ*. Con nít mới sinh ra nó *Oán* ai mà nó khổ? Mấy người nói cái chuyện. Có không? Mình

ở đời, mình sống với nhau mình mới giận hờn, tức giận, mình oán thù nhau, mới có khổ đó chứ? Còn con nít nó mới sanh ra làm sao nó khổ? Nó mới sanh ra.

(10:01) Cho nên Khổng Tử cũng lầm, cũng lầm mới nói: “*Nhân Chi Sơ, Tánh Bốn Thiện*”. Con người mới sanh ra là thiện chứ gì? Thiện ở đâu mà khát sữa mà la um sùm, mà khóc um sùm vậy mà thiện? Phải không? Thiện thì nằm yên đó chứ. Tới giờ người ta cho ăn, cho uống, chứ tại sao mà đòi dữ vậy? Nó thiện ở chỗ nào? Cho nên Lão Tử, à Khổng Tử vẫn còn lầm, không đúng. Mà ai cũng coi là ông Khổng Tử là thánh chứ gì? Nhưng mà vẫn sai chứ đâu phải đúng. Là con người mà làm sao không sai?

Nhưng mà đến Bốn chân lý của đạo Phật dám nói sai không? Mà Thầy giải thích ai dám nói sai không? Còn các Thầy Đại Thừa giải thích nào là *Biệt ly khổ, Oán tăng hội khổ*. Thầy nói sai: “*Tui hồi nào tới giờ tui có oán thù ai đâu mà nói khổ, tui đâu có khổ đó đâu, mà nói tui chân lý đó của tui?*” Có phải không mấy con? Như vậy sai.

Cho nên vì vậy Thầy nói... nhưng mà Thầy nói tham, sân, si là khổ. Bây giờ Thầy bây giờ có gì đi nữa, Thầy cũng biết Thầy còn tham chứ chưa

hết. Mà ai cũng có tham, sân, si hết. Đừng nói là không, người nào nói: “*Tui không có tham, sân, si*”? Còn trừ ra một người tu hết tham, sân, si nó mới hết, chứ còn hễ nói con người thì người nào cũng có. Đó là cái chân lý rồi, không có còn chối cãi. Một đứa bé, nhỏ, Thầy xác định, để Thầy chỉ cho tham, sân, si. Rồi tới ông già gần chết, Thầy cũng chỉ cho tham, sân, si. Phải không? Mấy con thấy đấy là chân lý rồi, thành ra không ai chối cãi được, không có người nào nói: “*Ờ cái này sai*” được.

Mà nếu mà xác định có cái sai, cũng như nói: “*Tánh thấy, tánh biết, tánh nghe*” là cái chân lý, “*Phật tánh*” rồi... Thầy nói ngu sao nó không biết? Thành ra, Thầy lật ra cái rồi bắt đầu người ta chán ngán: “*Ôi, trời đất ơi! Không lẽ Phật mà ngu vậy, nó còn ngu sao nó không biết? Mà sao ngu ăn trộm vô lấy đồ không biết gì hết? Phật cũng ngu theo à?*”

Tu sinh 2: (...).

Trưởng lão: Mấy con thấy không? Cái luận của người xưa thì người ta luận thì một chiều. Nhưng mình không đủ cái trí tuệ để mình vén mở cái sai của họ ra, cho nên mình thấy đúng. Người ta coi trọng cái kinh Thủ Lăng Nghiêm ghê gớm lắm. Rồi người ta còn huyền thoại cái ‘quý báu’ đó

nữa. Thậm chí như cái nhà vua không có cho mà lưu hành cái ‘quý báu’ này ra. Cho nên cái ông sư này, mà muốn đem cái kinh này ra, ông ấy phải xẻ cái bắp đùi nè, nhét cái cuốn kinh trong đó nè, vá lại nè, rồi ông đi qua cái nước đó mới được cái bộ kinh. Trời ơi! Ông dám hy sinh cái kiêu này, làm sao mà cái vật quý báu này không quý?

(12:17) Con nghe câu chuyện kinh Thủ Lăng Nghiêm chưa? Trời đất ơi! Nó huyền thoại những câu chuyện ghê gớm. Mà nói Phật tánh, Phật này kia, trời nó nghe đúng lắm. Cái lý luận như thế này, mấy con thấy nó lý luận, không người ta chê được:

Ông Phật bảo ông A Nan đánh tiếng chuông, hỏi: “Ông có nghe không?” Ông nói: “Có nghe.” Khi không đánh, hỏi ông: “Có nghe không?” Nói: “Không có nghe.” Ông Phật mới nói: “Ông điên đảo làm sao!” Phải không? Điên đảo làm sao. Khi không đánh cái nghe ông cũng vẫn nghe chớ. Còn cái tiếng chuông nó có kêu, nó không kêu là do đánh nó có thôi. Chứ còn cái nghe ông luôn luôn chớ.

Trời ơi! Nghe như vậy là thường hằng quá rồi. Hay quá! Hay quá! Thế rồi cái Phật tánh nó phải thường hằng chớ, nó bất biến chớ.

Nhưng mà không ngờ Thầy vạch ra: “Ngủ mê rồi cái nó không biết đâu mất hết?” Tới chừng đó nó đổ vỡ ông liền. Chớ phải mà nếu mà không có kẽ hở đó chắc chắn là làm sao Thầy vạch ra được. Đó thì mấy con thấy Thầy nói cái triết học nào đi nữa, đó là cũng là cái triết học đó mấy con, chứ không phải không đâu. Ừm, cái triết học ‘*Tánh Không*’ mà, để chỉ cho cái ‘*tánh thấy, tánh biết, tánh nghe*’ đó, chứ không có gì. Nhưng mà Thầy vạch ra một cái là đổ vỡ hết, kinh sách đó hết.

Tu sinh Ngọc Bình: Thưa Thầy, con cũng thắc mắc lắm Thưa Thầy. Con đọc sách của Thầy, con thấy mấy phần vậy này, Mục Liên Thanh Đề cứu mẹ đó thưa Thầy, Thầy nói như vậy là không có. Rồi Thầy nói luôn cái mà Quan Âm Thị Kính thưa Thầy, cũng không có. Mà hai cái vấn đề này nó giả hết, thưa Thầy?

Trưởng lão: Ừ. Thì lẽ đương nhiên là cái sự mà tranh luận ở trên mạng về Mục Liên Thanh Đề cũng nhiều lắm. Nhưng mà vẫn bị đập thối, không có gì đâu. Tại vì sai.

Tu sinh Pháp Ngộ: Dựng chuyện lên hết phải không Thầy?

Trưởng lão: Dựng chuyện.

Tu sinh Liễu Huệ: Cái vấn đề cúng dường chư tăng ấy, là trái cây năm món, à thức ăn trăm món, mà trái cây năm màu, như thế chắc Phật dùng không hết phải không Thầy?

(14:07) **Trưởng lão:** Bởi vậy, ông Phật cái bụng lớn lắm à, như ông Phật Di Lặc, mới cúng vậy.

Tu sinh Liễu Huệ: Khi mà trai tăng, thấy cứ dọn quá chừng món, nhiều.

Trưởng lão: Nhiều.

Tu sinh Liễu Huệ: Con nghĩ nếu mà như vậy thì những người nghèo lấy đâu ra để mà cúng trái cây trăm món hả Thầy?

Trưởng lão: Bởi vậy. Trăm món trái cây. Trời đất ơi! Thầy kiếm hết cái nước Việt Nam này, có một trăm thứ trái cây mà một lượt, chắc chắn không có đâu.

Tu sinh Liễu Huệ: Trái cây mà trăm món.

Trưởng lão: Nói làm sao mà nói tưởng tượng không à. Vậy mà tin chứ, xúm nhau mà tin chứ. Làm gì mà có trái cây năm món, một trăm món trái cây? Các con thấy không? Đi chạy khắp rừng, chắc chắn là kiếm trái điên, trái khùng thì nó mới

có, chứ còn một loại trái cây ăn được thì chắc không có đâu.

Tu sinh Ngọc Bình: Tại vì con vô minh quá thưa Thầy. Nó ngu.

Trưởng lão: Cái gì con?

Tu sinh Nguyễn Thanh: Bạch Thầy bây giờ là mười giờ kém rồi, con xin cho con gặp Thầy, để một giờ con lên phòng?

Trưởng lão: Rồi, một giờ con lên gặp. Thôi bây giờ mấy con xong hết rồi, mấy con ráng về tu mấy con. Rồi! Lâu lâu gặp Thầy nói chuyện tào lao. Vậy ấy chứ làm mấy con có minh lắm đó, chớ không phải vô minh đâu nha. Thầy không bao giờ mà nói chuyện không ích lợi đâu.

Con thu cuộn băng.

2- SỨC MẠNH TƯ TƯỞNG VÀ HIỆN TƯỢNG BÙA CHÚ

(15:20) **Trưởng lão:** Nói chuyện mình bị tưởng, nó sợ, ông làm quá, nó ngán quá đi, cái tưởng nó hoảng sợ, chứ ông này không có giỏi tài gì đâu. Bởi vì.

Tu sinh 3: Ông đánh người ta máu be bét hết (...)

Trưởng lão: Thầy ở nơi đây, cái chỗ này, ở đây có cái chùa cổ, có những ông thầy về đây. Thầy nói như thế này, có một cái người đó, cái ông đó, ông có đứa con trai bệnh. Ông đến đây. Rồi có một cái ông thầy đó, ông thầy đó cũng là thầy bùa đó, ông đi trị bệnh đó, bệnh tà, bệnh ma đó. Ông cho cái cậu đó là bị tà ma. Cho nên cái ông thầy kia ông trị, ông bắt cái chú đó ông treo lên, ông đánh. Ông đánh đến cái nổi mà cái ông cha đó, ông cha của cái chú đó nóng ruột quá, ông ấy vác dao ông chém ông này.

Con biết ghê gớm lắm con. Mà những cái điều kiện mà họ trị, Thầy thấy thật ra tội. Nhưng mà họ không biết ảnh hưởng của những cái con người đó, sau này cái cơ thể họ bị gì. Nhưng tinh thần của họ trong lúc đó nó hết, trong lúc đó nó hết. Nhưng mà sau này cơ thể của những người đó bị bệnh.

(16:32) Họ trị kiểu đó là trị phản khoa học đó, không có đúng. Họ đánh lúc bấy giờ là cái tinh thần, cái tư tưởng của họ bị tưởng. Tưởng cái ma ám ảnh hoặc là ma nhập hay hoặc là quỷ nhập gì đó. Họ bị cái ảnh hưởng đó hay hoặc là bị bùa chú gì đó.

Cái người bệnh đó, họ bị gieo, bị những cái tà

pháp nó gieo vào cái tư tưởng của họ. Có cái tưởng là mình bị bùa chú, hoặc là bị tà ma gì. Thành ra cái tư tưởng của người bệnh bị ảnh hưởng đó đó, do đó mới rước cái ông thầy này.

Ông nói: “*Con ma này, con quỷ kia.*” Họ đọc thần chú, hay hoặc là tụng kinh gì đó. Họ: “*Đây, đây! Cái con quỷ này, con quỷ kia.*” Rồi họ nói đúng lắm, họ nói đúng cái chứng bệnh lắm. Nó làm cho người ta thấy đúng lắm, chứ không có sai chút nào hết. Cho nên họ quá tin tưởng. Do đó họ mới trị bệnh bằng bùa chú.

Thầy nói như thế này, họ cắt cái miếng giấy dài như thế này, rồi họ vẽ cái chữ lằng quằng, cái chữ bùa, họ dán trong lưỡi. Họ bảo há miệng ra, họ để cái miếng giấy trong lưỡi, cái họ đọc thần chú. Cái tờ giấy nó chạy sâu vô riết vô trong bụng của mình. Không có cần phải nuốt, mà nó chạy vô trong bụng mình, hết cái tờ giấy dài.

Người ta làm, người ta thấy ghê lắm mấy con. Chứ không phải không đâu. Mấy ông thầy bùa ghê gớm lắm. Mà làm những cái điều mà người ta như vậy, người ta mới rước mấy ông đi làm thầy chú. Ông, mấy ông mới ăn tiền người ta được. Mà con biết khi mà ông đến, phải gà, phải heo, phải làm thịt, cúng bái, chứ đâu phải. Tàn nhẫn lắm,

chứ đâu phải mà ông thầy đó hiển đâu. Toàn bộ là phải cúng cái thứ mà sát sanh, hại mạng chúng sanh không à. Nói thầy bùa là phải biết, chứ nó không có...

Tu sinh 3: Bạch Thầy, bây giờ chúng con biết làm sao hả Thầy?

(18:01) **Trưởng lão:** Con biết, nó có những cái sách vở, nó học, nó luyện, chứ không phải là không có đâu. Bởi vì, ví dụ như bây giờ, Thầy học cái sách đó, nó có những cái bùa chú đó, phải đi vào mấy ngày luyện tập ở trong cái khu rừng nào hay hoặc cái núi nào, phải ở trong đó, cũng khổ hạnh lắm chứ đâu phải không. Rồi đọc cái thân chú, rồi vẽ bùa, rồi bắt ấn, nó có những cái ấn. Tạo chừng nào mà nó linh hiển rồi, thì họ mới có về, họ đi trị bệnh người ta.

Chứ đâu phải muốn vẽ bùa, cái mình vẽ được sao? Phải đi luyện bùa. Luyện nó bốn mươi chín ngày hoặc là bảy ngày hay hoặc là hai mốt ngày. Nó có những cái bùa chú đó, phải luyện bao nhiêu ngày. Trong khi đó, họ phải ăn, giới hạnh của họ đó, giới luật của họ, phải khổ hạnh như thế nào. Họ phải sống như thế nào, họ mới luyện nó linh, chứ không phải là... Ở trong những cái sách vở đó, nó dạy tất cả những cái điều đó. Chính Thầy

là con người đã từng học những cái đó.

Nghĩa là bây giờ ở đây, ở Tây Ninh này có cái núi Cậu. Núi Bà thì bị vì người ta lên, xuống người ta cúng bái nó không thanh tịnh. Chỉ có núi Cậu nó mới yên tịnh thôi. Hầu hết là các ông thầy bùa cứ lên núi Cậu mà luyện. Luyện bùa đó, để đi về đây mà làm những cái chuyện mà trị bệnh, trừ tà hoặc là làm những cái chuyện mà để mà làm tiền thiên hạ.

Thầy nói ba cái thứ này là cái thứ nguy hiểm. Thầy nói làm sao mà dẹp mấy ông thầy bùa, mấy ông thầy ngải này hết thì nó đỡ thiên hạ. Mà Thầy thấy ở đâu bây giờ cũng có mấy ông hết. Cho nên nó khổ lắm. Mà hễ hở ra chút là ma bắt, quỷ bắt, nào là đủ loại.

Tu sinh 3: Những cái đấy gieo vào lòng người, từ lâu đến giờ người ta cứ tin là có ma ấy Thầy (..)

Trưởng lão: Bởi vì cái niềm tin của họ đó. Cái niềm tin của họ cứ nói là ma bắt, cho nên vì vậy mà họ bị đó con, rất là khổ.

Mà Thầy không biết cách nào để mà trị tư tưởng này. Nhưng mà Thầy nghĩ rằng Thầy sẽ dựng lại Chánh Pháp của Phật, Thầy dựng lại những cái nền đạo đức, Thầy quét hết ba cái thứ

này ra, để giúp cho con người thoát khổ. Ba cái ông thầy bùa, thầy chú này dẹp xuống, dẹp sạch xuống hết, đừng có để nữa.

(20:01) Cứ ở chỗ này mai mốt có ông này xì ra, nói cái chuyện quá khứ, vị lai, gạt một số người. Họ đi hái cây, hái lá tầm bậy, tầm bạ cho người ta uống, bảo hết bệnh.

Mà thiệt, cái lòng tin của người ta đưa cái ly nước lạnh như vậy, bảo uống, uống cái hết. Họ đốt một cái lá bùa vậy, họ bỏ trong này. Họ đốt cháy gần hết, họ bỏ vào, họ quậy, kêu là mình uống tro tàn.

Không biết cái giấy đó nó dơ, sạch không biết, nuốt trong bụng mình, mai mốt nó không có vệ sinh, nó bệnh ung thư mà chết hết cả đám.

Mà nghe ông thầy bùa đốt bùa, uống, nghe nó khỏe quá. Trời đất ơi! Cái nước như vậy mà uống khỏe, làm như là thuốc bổ ở trong. Thầy nói thật sự ông thầy bùa ông đốt bùa, ông bỏ vô, cái người bệnh uống vô, cái nghe nó khỏe, mà nó mát mẻ trong người họ, làm như là nó muốn hết bệnh.

Cái tư tưởng nó mạnh lắm mà con. Cái tư tưởng.

Tu sinh 3: Dạ, nhưng mà con thấy có cái trường hợp như thế này. Có một cái người ấy bị lên cái bấp chuối ở chân. Cái ông này thì ông không có tin cái thầy tà lao vậy. Cái người vợ mới đi cúng cho, đi cúng trộm cho, đem về. Là bảo ông uống thì ông ấy uống thôi, chứ ông không biết là uống đâu. Thế là đem cái nước uống vô thì cái bấp chuối ở đùi hết khó chịu (...)

Trưởng lão: Thật sự ra ông ta không biết, nhưng mà nhờ cái tướng của bà vợ. Chứ nó không phải là mình. Thầy nói như thế này nè, nó có những cái nó đặc biệt lắm.

Khi mà hồi mà giải phóng xong đất nước rồi, thì nhà nước cấm không có cho cái chuyện mê tín. Cho nên nghe cái ông thầy nào, ở chỗ đó mà lên đồng nhập cốt này kia. Thì thường là cán bộ, cán bộ của nhà nước, ấp, xã, nó đến đó, mà nó dẹp, dẹp bàn thờ của mấy ông đó đi. Họ không có chấp nhận. Hồi đó nó, hồi mà giải phóng nó mạnh lắm, nó phá mê tín dữ lắm.

Cho nên đến đó, thì cái bữa đó, thì cái ông chủ tịch ấp đi với ông chủ tịch xã, với vài người cán bộ nữa, đến cái nhà của ông thầy bùa đó. Thì bữa đó cái ông học trò thì mặc đi cày ruộng, còn ông thầy thì ở nhà. Thì nói, vô cũng nói: “*Tôi không có tin*

ông tà, ông tướng của mấy ông đầu. Mấy ông đẹp hết đi, mấy ông đừng có làm chuyện mê tín.”

(22:07) Nói, cái ông thầy ông nói: “Mấy ông không tin, thì tôi đưa ông tướng, ông tà tui đây này.” Tức là cái cốt như con búp bê vậy đó. “Ông cầm cái này đi, ông đưa thẳng tay đi. Tôi đọc thần chú một lúc mà cái tay ông nó rung, thì ông nói không linh thì sao cái tay không rung. Mà hễ rung thì ông cũng, ông để cho tôi hành nghề.”

Cái người cách mạng họ không có tin đầu. Cái ông chủ tịch xã đó, ông bảo ông chủ tịch ấp: “Anh cứ cầm đi, anh đừng có sợ.” Thì ông kia cũng làm gan. Bởi vì ông này thúc ông này phải làm. Ông này cầm ông tà, cầm đưa tay. Mà ông ấy bảo phải đưa tay thẳng, chứ đừng có đưa dòn, dòn vậy, thẳng ra đi. Ông đọc, ông đọc thần chú, ông đọc kệ riết mà cái tay ông này cũng cứng ngắt. Không có rung. Phải không?

Nhưng mà cái ông học trò ông đi cày về. Ông cày về, cái ông thấy ông thầy mình có một mình, đọc không có rung cái tay ông này. Cái ông rửa chân, rửa tay vô. Cái ông vô, cái thầy trò bắt đầu kệ riết. Hai thầy trò đọc, đọc riết.

Ông thấy cái tay mình nó muốn rung, muốn

giật rồi. Cái ông chủ tịch ấp, ông thấy cái tay nó rung, muốn giật rồi. Mà nếu mà để mà nó rung, nó giật, thì họ cười mình, nói: “*Thôi, thôi, tôi trả ông. Tôi đâu hàng ông rồi.*”

Con thấy không? Một người chưa đủ cái nội lực của tướng đầu. Cho nên mà khi ông học trò về rồi, cái hai thầy trò người ta đọc, nó ru, nó ru cái tâm của mình, cái tướng của mình bắt đầu nó yếu đi. Và đồng thời con biết khi mà đưa cánh tay thẳng là cái sức nó yếu đi.

Tu sinh 3: Dạ, nó mới cái tay của mình.

Trưởng lão: Nó khôn, nó mới đó, nó mới. Thành ra, ông khôn lắm mấy con, người ta tâm lý lắm, con hiểu chưa, mấy ông thầy bùa?! Bởi vậy khi đó, cái người đó là cái người anh của Thầy. Anh con người bác của Thầy, mới về thuật lại: “*Làm sao mà tôi không tin được. Trời đất ơi. Nó bắt cánh tay rung muốn chết.*” Thầy nói, Thầy nói như thế này: “*Tại vì ông mở cái lỗ tai ra, anh mở cái lỗ tai ra, anh ngồi anh nghe nó kể. Anh hãy đóng cái lỗ tai lại đi, thì làm sao nó giật anh.*” Có phải không?

(24:11) Cho nên vì vậy đó, cho nên Phật pháp nó hay lắm. Khi mà cái tâm của mình mà chú ý người ta, nó theo cái những cái tướng của người

ta thì bị cái tướng người ta dẫn. Còn khi đó mình bảo: “*Hai cái tai mình quay vô, tắt cả sáu căn phòng hộ lại, đừng có nghe, đừng có tiếp nhận, đừng có sợ hãi.*” Thì lúc bấy giờ không có cái lực nào mà lôi mấy con đờc, phải không? Nó thuộc về tướng mà. Nếu mình cứ dỏng cái tai mình nghe nó, thì tướng mình nó theo chứ sao.

Vì vậy mà các con biết, khi cô Út đi lên Đà Lạt, có cái ghế, cái bàn nó xoay đó mấy con. Cái người đó bảo: “*Cái bàn xoay!*” Thì mình cứ để tay vô vậy, bắt đầu nó xoay, phải không? Thì trong lúc đó, cô Út về nói Thầy, nói: “*Cái bàn không có xoay!*” Ở ngoài kia nó nói: “*Cái bàn xoay!*” Thì ở trong này mình nói thầm: “*Bàn không xoay.*” Cuối cùng nó nói: “*Sao mấy người này bảo là nó xoay vòng tròn mà mấy người kia sao lại không xoay?*”

Tại vì mình tác ý ngược lại cái đó đi. Cho nên cái tướng của họ quay không có đờc. Con thấy không? Nó có cái cách thức, mình mới biết đờc đó là cái tướng thật sự.

Tu sinh 3: Thưa Thầy, vậy còn như trường hợp mà bùa yêu thì nó ra làm sao hả Thầy? Thí dụ như giờ con không có muốn yêu người tí nào nhưng mà tại bùa nên con quay ra mới mới yêu họ?

Trưởng lão: Cái gì nó cũng, Thầy nói bởi vì, cái đó con biết không, cái bùa yêu? Bây giờ Thầy nói như thế này nè, ông thân Thầy hỏi đó, ông có cái bùa đó, ông hay lắm con. Ông vẽ một cái hình người nam và cái người nữ. Có hai vợ chồng đó ly dị, mà hai vợ chồng ly dị đó là không ai khác hơn là cậu với mợ của Thầy hỏi đó, chứ không có gì. Họ ly dị, một người thì ở Trảng Bàng, một người ở Hóc Môn. Rồi khi mà ly dị thì họ đi, về, đi...

Cho nên mẹ Thầy mới nói, nói với ba Thầy: *"Biết cách thức nào mà giúp cho hai người này người ta sống lại?"* Ba Thầy nói: *"Thôi chuyện đó để thôi, có gì đâu."* Ông mới vẽ cái hình hai người nắm tay nhau, rồi ông vẽ cái bùa giữa. Mà cứ chiều, tối năm giờ là ông đọc thần chú gì thì không ai biết. Nhưng mà mỗi lần đọc thần chú thì ông bắt ấn, ông vỗ, vỗ tay như vậy. Làm cho bà trên này nhớ ông, ông ở dưới kia nhớ bà. Rồi hai người về gặp nhau, sống với nhau, sanh ra một bầy con, mười mấy đứa con. Hết rồi, bây giờ hết bỏ rồi. Con thấy không, bùa linh thiệt.

(26:29) Các con thấy không? Cái đó là cái chuyện của cái người ta làm, nhưng mà cái người mà người ta, mặc dù là ông thân Thầy ở Trảng Bàng làm chuyện đó, còn cậu Thầy thì ở thành

phố Hồ Chí Minh, còn bà vợ của ông thì ở Trảng Bàng, ở đây, mà đâu có, đâu có đến đây. Chỉ có mẹ Thầy thương cậu mình, thương anh của mình mà nói thôi, ông thân Thầy giúp thôi. Thì ông cứ ông làm, không ngờ vài hôm hai người lại gặp nhau, mà lại thương nhau, nhớ nhau dữ tợn. Con thấy không? Bùa yêu, bùa thương ghê gớm lắm chứ đâu phải.

Cho nên cái sự thật ra đối với cái người mà tu thì không ai làm được. Nhưng mà mấy con là luôn luôn, cái tướng của mấy con luôn luôn nó ban ra, nó rải ra, gặp những cái bùa đó nó thu hút, nó lôi mấy con hết đó.

Cho nên bây giờ cái cậu này thương cái cô kia, mà cô kia cô không có thương, hay hoặc là cô thương cái người nào đó không biết. Nhưng mà cái cậu này thương quá, cho nên lại muốn ông thầy bùa: *“Làm sao cho cô kia thương tôi.”*

Thiệt ra thì cái bùa này, nó làm cho cô này thương cái ông này. Nhưng mà khi mà cái bùa này nó hết linh rồi, cái cô này, cô tức giận, cô chửi cái ông này tan nát hết.

Đó, đó là cái lực của tướng mà, cái lực của tướng nó thu hút. Thay vì cái hồi đó mình thấy cái

mặt cái ông đó thấy ghét à, nhưng mà bị bùa rồi bắt đầu thấy thương, kỳ cục vậy đó. Nó nguy hiểm lắm. Nó, nó bùa thương.

Thầy biết hết mấy con, cái này Thầy biết hết. Thầy biết cái này là thiệt là độc đáo đó con, nó không có tốt lành gì đâu.

Tu sinh Ngọc Bình: Dạ thưa Thầy, cho con hỏi Thầy. Vậy làm sao mà phá hủ Thầy?

(28:01) **Trưởng lão:** Cái đó dễ thôi con. Con, nếu mà con muốn phá đâu có gì, con lại ông thầy bùa đó con nói. Cái ông kia, ông mượn con lại mà: “*Ông làm sao ông xả cái bùa này ra chứ không ấy chết.*” Thì ông về, ông cũng ếm nữa thì hết. Thì con cho ông tiền, rồi người kia cho ông tiền, ông ăn. Thì cái đó dễ rồi, còn bây giờ đó.

Tu sinh 3: (...)

Trưởng lão: Còn bây giờ đó, thí dụ như bây giờ con thấy sao lạ: “*Hồi đó mình không thương, mà tại sao mình thấy mình thương người này?*” Con đi tìm cái ông thầy bùa cao hơn.

Ông ấy nhìn con, ông biết là con bị bùa rồi. Cái mặt con mà bị ám ảnh, bị bùa chú người ta, cái tướng của con nó lưu xuất ra, nó tiếp nhận cái

dòng tường của người khác. Bị bùa đó, thì nó có cái từ trường nó phóng ra, thì cái người thầy bùa đó, họ nhận qua cái gương mặt con họ biết. Nó làm con mắt con lơ đờ. Phải không? Họ nhận ra, họ biết là bị bùa rồi. Thường thường là người bị bùa là con mắt lơ đờ, không có sáng đâu, họ nhận ra.

Thì bắt đầu đó, cái người mà thầy đó, họ lại giỏi bùa hơn, họ phá cái bùa kia liền. Họ ếm cái bùa, họ diệt cái bùa kia liền. Cái bùa kia ếm hoài không linh nữa, thành ra bỏ. Thì con lại mắc vào cái bùa của ông này, ít ra con cũng phải đưa tiền cho ông ấy ăn hoài, toàn là khổ nữa. Mấy ông thầy bùa khôn lắm, diệt ông thầy bùa này thì dính cái ông thầy bùa khác.

Khó lắm. Chỉ có riêng có Phật Pháp là mới phá sạch mà không bị, không bị cái gì hết. Cho nên khổ lắm mấy con. Bởi vì cái thứ thầy bùa này độc đáo vô cùng. Mình cứ chạy theo nó. Nay bị ông này trị bệnh mình vậy hết, cứ đem tiền, đem cơm, đem tiền cho ông đó ăn. Ít hôm đem tiền cho ông xài. Cứ đem tiền cho xài hoài à. Cứ phải đến cúng giỗ, cúng chạp gì ông, cúng tổ, cúng tiên gì ông, không biết, cứ cúng hoài.

Có gì không con?

Tu sinh 3: (...)

Trưởng lão: Được rồi con

(30:01) Cho nên cái vấn đề mà mấy con đi theo thầy bùa, thầy chú trị bệnh là mấy con bị đánh hết, coi như mấy con bị đánh hết. Cứ ít hôm mấy con không đến thì mấy con bị bệnh. Rồi mấy con đến, rồi mấy con hết. Hết, rồi về ít bữa, cái bệnh nữa, cũng đến nữa. Không có bao giờ mấy con hết bệnh. Cái đôi mắt của mấy con mà theo thầy bùa, thầy chú nó lờ đờ, không có người nào mà lanh đầu, không có người nào mà sáng suốt con mắt. Cái gương mặt của mấy con bị u ám hết.

Tu sinh 3: Nhưng mà nó cho rằng (...)

Trưởng lão: Cái đó thì lẽ đương nhiên, bùa ở trong, bùa chú nó làm cho con luôn luôn lúc nào... Hễ nó muốn kiếm tiền là nó ở nhà, nó vẽ cái bùa, nó đọc, dậm chân cái là con phải xách tiền chạy tới nhà nó. Ác lắm!

Tu sinh Ngọc Bình: Dạ thưa Thầy, cho con hỏi, vậy mình ôm pháp mình tu tập, mình phá có được không Thầy?

Trưởng lão: Thì nhờ mình ôm pháp này nó không vô đó.

Tu sinh Ngọc Bình: Dạ.

Trưởng lão: Cho nên con thấy nó vô như thế nào? Nó nói chuyện, nó nói chuyện, như ví dụ, nói chuyện hồi sự kiện nó xảy ra như thế nào, nó nói đúng quá: *“Hồi nãy anh cỡi xe đạp anh đi, hồi đó anh té xuống gần chết.”* Nó nói cái mình mê quá rồi, cái bắt đầu đó mình theo liền.

Còn bây giờ vì pháp mình, nó nói: *“Anh có thần thông thì thần thông, tôi thấy anh nhậu nhẹt quá tôi không, tôi không phục anh đâu.”* Thì như vậy là nó nhả ra rồi, nó không có dính vô đâu. Con thấy không?

Cho nên ôm pháp là nó nhả ra liền. Bởi vì cái chánh kiến của mình nó diệt cái tà kiến liền. Cái đó là cái tà kiến, nó lừa đảo.

Tu sinh Ngọc Bình: Thưa Thầy vậy mình căn theo Giới Luật là biết liền ấy Thầy?

Trưởng lão: Ừ, mình căn vô Giới kể như là không có ai lừa đảo con được. Cái ông này mà nói ma tà bắt: *“Không có ma, tà nào hết. Thế giới siêu hình không có, ông đừng có nói bậy. Ông hù người ta, ông làm cho người ta bệnh tưởng không.”* Thì coi như là ảnh làm gì cũng không được hết. Chỉ còn có nước vù chạy thôi, chứ không có làm gì, không

có gây gì mê tín hết. Thí dụ như là nói cái ông thầy đó, ông vẽ bùa hay hoặc là ông đắp lá cây, rồi cái chân mình trật này kia hết. Mấy người tin rồi mấy người theo rồi mấy người bị đó.

(31:56) Còn đối với Thầy, cứ hễ mà trật giò, trật cẳng thì cứ đem, cứ xuống dưới bệnh viện, chỉnh hình, nó băng bột, nó bó lại. Y khoa người ta học bao lâu.

Còn mấy ông này là mấy ông lừa đảo. Nó làm cho mình hết đó, đặng nó kiếm tiền mình hoài. Ít bữa nó cho mình một thúng thuốc nam về uống. Thầy nói đừng có thèm nghe mấy cái người đó. Họ có ở trường, lớp nào. Họ chỉ học ba cái làm nhảm nào đó của cái ông thầy bùa, thầy chú nào truyền lại họ đó, để làm tiền thiên hạ chứ làm cái gì. Tại sao không cày ruộng sống, đi làm cái chuyện giả dối.

Thầy nói thật sự mấy con, tới chừng mà Thầy nói về đạo đức nghề nghiệp, mà đạo đức làm người, mà nghề nghiệp, mà mấy cái này là Thầy vạch mặt ra hết. Đồng bóng mà lên đồng nhập cốt, nói cái chuyện bậy bạ, ông lên, bà xuống mà nói, Thầy đập đầu hết, Thầy không có để mấy cái thứ này mà gạt người ta.

Con biết ví dụ như, như núi Sam, như ở Châu Đốc có cái đền Bà Chúa Sứ chứ gì. Nó tập trung ba cái người nói tâm bậy, tâm bạ ở đó. Vậy chứ mà họ vẫn nghe rầm rầm. Chứ đâu phải dễ đâu. Nó có nhiều cái, bởi vì Thầy thấy như thế này, nó tổ chức, có cái người cò mối trong đó con, nói: “*Bà này siêu lắm, ông này hay lắm. Trời ơi. Thánh nhập vô linh lắm, nói gì trúng đấy, trị bệnh đâu hết đó.*” Nó mối, rồi mình vô đó, cái bắt đầu nó làm thế này, thế kia. Mình thấy đúng quá, rồi cái bắt đầu mình tin theo, bỏ tiền cho nó ăn. Đúng là ngu si thiệt. Đúng là bị lừa đảo! Cứ đến ba cái đền đó, mà coi ba cái thứ đó quá trời.

Nó lừa đảo mình. Tại sao họ không làm ăn lương thiện mà họ đi làm cái chuyện đó? Ngồi đó làm, mà mỗi cái mùa mà trái hội, mình về, bao nhiêu cái ông thầy mà làm bậy bạ, họ ngồi, họ dựng am, dựng thất lên họ ngồi, họ ngồi như là thần thánh nhập. Ờ, mình đi, mấy người mà trái hội, đi ngang thấy, tưởng là thần thánh nhập, vô đó mà lạy lia lịa, ai dè bị lừa đảo hết ráo. Mấy ông đó mà nghe Thầy nói là ghét Thầy lắm!

Tu sinh 1: Dạ bạch Thầy cho con hỏi Thầy ơi, nhưng mà có một số người ấy Thầy, trị bệnh bằng phương pháp gì mà họ cầm cái quả hay là cái vật

gì đó. Rồi họ biểu người bệnh ngoài đó đi, rồi ông nói cái bệnh ra, bây giờ tui ở đây trị. Làm sao đó mà họ trị bệnh không có đụng chạm, không có đụng gập nhau thưa Thầy? Nhưng mà cái người ở ngoài đó, ông ở ngoài này là ông cầm cái cục gì đó ông điều khiển, cái tháp hay cái ống bìa gì đó. Mà cái người này, nó hết bệnh. Là làm sao hả Thầy?

(34:32) **Trưởng lão:** Bây giờ Thầy nói, bây giờ đó, nó có những cái, cái điều kiện như thế này, cái người đó làm không có lấy tiền.

Tu sinh 1: Dạ.

Trưởng lão: Nhưng mà cái lúc bây giờ, cái ông đó đó, ông có một cái lúc, gọi là cái tướng của ông ấy hoạt động. Cái tướng, là cái đời trước ông đã có luyện tập cái đó, bây giờ nó sống lại. Do đó coi như ai nhập ông ta. Cho nên vì vậy ông ta mới nói: *“Bây giờ cô hay hoặc là chú bệnh đau đó, bây giờ bệnh gì cứ nói đi, rồi tôi ở đây, tôi làm cái này thì nó sẽ hết.”* Bởi vì cái này, khi mà nó thay đổi, cái tướng, ông này có làm cái điều này, và đồng thời trong tâm ông, ông cũng không biết. Nhưng mà điều kiện có cái người nào nói trong đầu của ông, cái tướng, thỉnh thoảng nó nói: *“Cứ làm cái này đi mà cứu dân độ thế. Để làm phước đừng có lấy tiền.”* Thì ông này cứ làm thôi. Mà thấy bao nhiêu người

hết bệnh. Người ta tập trung đến đông, thiệt đông, thì làm cũng hết. Do đó là cứu dân độ thế.

Nhưng mà thời gian sau thì ông ta bị sa ngã. Bởi vì người ta đến, không lẽ mà người ta đến trị bệnh không đâu. Người ta đem bánh, trái, chuối, này kia, rồi đủ thứ hết. Rồi bắt đầu đó, người ta mới thấy nhà ông nghèo, người ta mới gửi ông chút ít tiền này kia. Bắt đầu ông sa ngã, cái ông hết linh. Hễ ông sa ngã trong danh, trong lợi, thì nó hết, không còn nữa. Ông cứu bệnh người ta không được nữa, chỉ có một thời gian à.

Đó là cái trạng thái tướng nó xuất lưu ra để nó giao cảm với các cái tướng có tương ứng trong một cái thời của nó, tức là nhân quả. Để cứu bao nhiêu những người mà có tương ứng trong cái đời trước, nó có cái nhân duyên vay nợ nhau. Cho nên cái ông này, ông thể hiện qua cái tướng, không phải là ông muốn mà được, tự nó thay đổi ông. Ông làm người cày ruộng hay hoặc là cái ông thợ mộc nào đó. Mà bỗng dưng nó thay đổi, ông đi làm thầy vậy thôi, chứ ông không có biết gì hết. Nhưng mà ông làm đâu cũng hết bệnh đó. Đó là cái tướng nó giao cảm, để cái nhân quả của nó, để nó trả một cái số người đang có nhân duyên với nó.

Cho nên số người này mà sau khi số người này hết rồi, thì nó khiến, nó khiến cho ông bị lầm lạc ở trên tiền, bạc hay danh, lợi gì đó. Hoặc là vợ ông thì có thể thu tiền, thu bạc người ta bằng cách như thế nào đó. Còn ông, khi ông làm thì ông không hiểu đầu. Nhưng mà khi mà bị đó thì bắt đầu ông hết linh, tức là hết cái duyên rồi, hết duyên.

(36:40) Cho nên có nhiều cái chuyện mà xảy ra nó siêu hình mà như thật, như thật. Cho nên người ta thấy là cái ông đó đương như vậy, mà sao lại ông đứng ra ông trị bệnh thời gian rồi lại hết. Con thấy nó có nhiều cái trường hợp xảy ra mà người ta cho đó là thế giới siêu hình. Nhưng mà cái người mà để giải thích cái này ra, thì không có người giải thích được. Thầy nói chỉ có mình Thầy giải thích mà thôi, chứ không ai mà giải thích được. Thầy biết đó là cái trạng thái tưởng.

Bây giờ trong một cái khu đất của Thầy, cái khu đất của Thầy như thế này mà Thầy muốn cho người ta kéo về đây với một số lượng người, hàng ngàn người, Thầy làm được. Thầy bắt đầu bây giờ Thầy dùng cái lực tưởng của Thầy, Thầy trải ở trong cái khu đất này. Cái lực tưởng để trị bệnh. Phải không? Thầy dùng cái lực tưởng của Thầy. Thì do đó hàng ngày, thì Thầy phải dụng

đúng cách. Thì trong khu đất của Thầy người ta đến đây, người ta sẽ hết bệnh đó.

Thì vừa rồi thì có một cái tôn giáo nào đó đã làm cái khu đất ở Long An. Thầy không vạch ra, chứ Thầy vạch ra cách thức họ làm như thế nào. Đầu tiên, cái người mà đến đây muốn hết bệnh, là phải niệm cái gì? Phải cầu cái gì? Chứ không phải là không vô đó ngồi mà hết. Rồi bắt đầu từ chỗ đó, nó ảnh hưởng mê tín. Cho nên vì vậy mà nó lạ lùng. Cho nên nhà nước cấm, không có cho đến đó cầu khẩn, mà đến đó trị bệnh là ngồi im đó trị bệnh. Nhưng mà không ngờ rằng người ta rỉ tai người ta bảo. Vì vậy mà có một số người đến mà trị bệnh không thì không bao giờ hết. Nhưng mà cái người mà niệm đúng cái kiểu đó thì người đó hết bệnh đó.

(38:11) Bởi vậy Thầy biết rõ cái mảnh khóc của cái những người mà dùng tưởng, cho nên không có gạt được Thầy đâu. Nhưng mà cái hình ảnh này là cái hình ảnh, lưu xuất từ, ở trong cái tà giáo, cái giáo phái nào đó, nó làm ra như vậy. Để nó lừa đảo những cái người mà không biết đó, và đồng thời nó làm cho nhà nước cũng kinh. Nó cũng kinh lắm chứ, nhà nước không có dám cấm đoán đâu.

Tu sinh 3: (...)

Trưởng lão: Bởi vậy nó thấy lạ lùng. Người ta, không có làm sao mà người ta ... Rồi các nhà khoa học họ đâu có biết sao đâu. Họ đến đó họ cũng thử, họ dùng máy móc họ đo, họ đạc, họ nói khu đất này có những cái. Thì cái khu nào lại nó không có cái khí này, khí kia, nó không có chất này, chất kia? Thì như vậy cái chất này nó cũng trị bệnh chứ sao? Thì họ cũng nói suông suông vậy thôi.

Ờ, rồi bắt đầu báo chí đăng: “*Nhà khoa học đến khám nghiệm khu đất đó trị bệnh được.*” Thôi bắt đầu thổi phồng nhau lên thôi: “*Khoa học mà.*”

Nhưng mà không ngờ cái lực tưởng người ta, mấy người biết sao? Khoa học làm sao chứng minh được cái lực tưởng mấy con? Làm sao chứng minh được?

Khi mà Thầy rải cái lực tưởng của Thầy ra ở cái vùng này, mà Thầy có đủ khả năng, Thầy có đủ bùa chú, Thầy có sức mà Thầy làm cho nó trở thành cái đó thì có ai biết được đâu? Làm sao mà truy tìm nó? Thầy đâu có rải thuốc độc đây đâu. Thầy đâu có đem thuốc bổ, Thầy đổ xuống đây cho họ uống, họ hết bệnh đâu. Nhưng mà họ

ngồi đây họ hết bệnh. Bởi vì cái lực tưởng mà.

Con thấy, nghe người ta trị bệnh nhân điện không?

Tu sinh 3: Dạ, có.

Trưởng lão: Người ta trị bệnh nhân điện, người ta ở xa, người ta có thể dùng cái sức nhân điện, người ta trị bệnh người khác mà. Đó là lực tưởng người ta mà, chứ đâu phải là thật sao, đâu phải có nhân điện. Phải không? Mấy con cũng bị.

Tu sinh 3: Dạ con thưa mà Thầy, con có người bà con ở làng bên chữa rắn cắn, chó dại rất là... Nhưng con nhớ lời Thầy dạy là nhân quả. Con cứ nghĩ là bà này, bà ấy là bà dì của con thưa Thầy. Nhưng vừa rồi, bữa trước con có xin ít hôm về thưa Thầy. Con có bảo với dì con là làm như vậy thì con sợ người dì can thiệp vào nhân quả. Con xin Thầy dạy con để con về nói lại với dì. Hàng ngày dì con cứ chữa, có người chết rồi đấy mà đến dì vẫn chữa sống lại được.

(40:24) **Trưởng lão:** Cái đó là cái nhân quả. Nhưng mà cái duyên nhân quả của dì con, có cái nhân quả với mấy người đó cho nên vì vậy mà, coi như là gần chết rồi mà dì con đến cứu. Là đó là cái nhân quả chứ thật ra dì con cũng không phải cái

chuyên môn làm cái chuyện đó đâu, mà tự trong cái thân nó, lưu xuất thôi, thì cái đó là có.

Tu sinh 3: Dì chữa rắn cắn, chó dại cắn Thầy ạ, dì chữa hàng ngày. Hàng ngày, ngày nào cũng có người đến chữa. Có ngày thì một, hai, ba, bốn người. Mà phải mùa mưa thì rắn cắn nhiều lắm. Chó dại, rắn cắn.

Trưởng lão: Rắn cắn, chó dại. Cho nên hầu hết là ở nông thôn thì hay bị những cái trường hợp đó. Nhất là mùa nắng thì chó dại cắn dữ lắm. Do đó nó cũng là có một cái nội lực của tướng bằng cách hoặc là có một cái loại cây thuốc có thể trị được những cái nọc độc đó. Có một cái loại bùa mà trị về nọc độc rắn con. Cái loại bùa mà trị về nọc độc rắn nữa.

Tu sinh 3: Dạ vâng.

Trưởng lão: Còn cái nọc mà chó dại thì nó cũng có những cái loại thần chú, bùa, nó cũng có trị được nữa. Thầy cũng biết, nhưng mà điều kiện cái nhân quả của thiên hạ rồi, mình không có gánh vác. Mình gánh vác mai mốt chó dại cắn mình.

Tu sinh 3: Thừa Thầy. Con thấy dì con chữa bằng thuốc bột, cứ đắp vào.

Trưởng lão: Nó là cái loại thuốc.

Tu sinh 3: Rắn cắn, chó dại, cứ lấy cái dao lam ấy, khởi khởi ra tí cứ đập vào. Vậy thôi.

Trưởng lão: Như vậy là có loại thuốc.

Tu sinh 3: Vâng bằng thuốc, con thưa Thầy, chữa bằng thuốc Thầy ạ.

Trưởng lão: Như vậy là làm được. Không, cái đó là cái thuốc gia truyền con. Có thể nó là thuốc gia truyền, của từ ông bà, cha mẹ để lại những cái loại thuốc đó. Nó đã qua những cái kinh nghiệm để trị rồi, cho nên cái đó là một cái tốt, chứ không phải xấu.

Tu sinh 3: Nhưng mà con nghĩ Thầy dạy là nhân quả của người ta cho nên con nói với dì con là: “*Người ta sống chết hoặc là làm sao là do nhân quả người ta phải trả.*” Con sợ dì làm lại can thiệp nhân quả?

(42:05) **Trưởng lão:** Không phải con. Nếu mà bây giờ đặt vấn đề, như bây giờ, dì con ở ngoài kia, mà Thầy ở đây chó dại cắn, chắc dì con không có tới cứu được đâu. Tại vì dì con ở cái vùng đó là có cái nhân duyên với nhân quả với người, những người đó. Cho nên nó xảy ra, mà dì con có cái này,

mà đi con mà không cứu người ta thì đi con mới tội.

Cũng như Thầy nói bây giờ Thầy không có đi vào chợ đi kiếm rùa, đi kiếm cá, Thầy mua Thầy phóng sanh. Nhưng mà trên đường đi như vậy, mà Thầy thấy ai bắt cá là Thầy mua hết, Thầy thả. Tại vì những cái loài cá, loài rùa đó nó có nhân duyên với Thầy, nó gặp Thầy. Thầy là một con người có cái tâm thương yêu, có cái lòng hiếu sinh. Thấy trước cái cảnh khổ của chúng sanh mà bị bắt ở trong cái rổ như vậy, sắp sửa người ta giết. Tại vì mình đâu có tiền.

Nhưng mình gặp là tại vì cái loài đó nó có cái duyên nhân quả với mình: *“Thôi mua thả nó xuống sông, thả nó đi. Rồi nó còn duyên, nó hết duyên, thì không ai bắt nó nữa. Mà nó còn duyên nợ họ, thì họ bắt nó nữa.”*

Chứ không mình đừng có nghĩ rằng: *“Tôi mua nó rồi đây, rồi mai một người ta bắt, người ta cũng bán vậy nữa.”* Mai một có tôi đâu đi đây nữa mà bán? Phải không?

Còn mấy con cứ ra chợ mà tìm mua để phóng sanh, thì người ta bắt, người ta nhốt chờ con đó, con làm tội lỗi thêm. Con hiểu không?

Còn bây giờ, dì con ở cái khu này, nó có nhân duyên với những người ở đó. Cho nên những người đó mà xảy ra chó điên cắn, rắn cắn là dì con làm, bởi vì dì con có loại thuốc. Chứ nói bây giờ con về, khuyên dì đừng có làm. Như vậy là trước mắt của mình người ta sắp chết rồi, mà giờ mình có cái thuốc trị người ta, cho người ta hết chết. Tại có cái duyên nhân quả gặp người ta khổ vậy, mà mình làm ngơ được sao? Con hiểu không? Tại có nhân quả.

Chứ còn Thầy đặt thành vấn đề, như Thầy ở trong này bị rắn cắn, dì con ở ngoài kia làm sao cứu, có phải không? Thầy phải chịu thôi, nhân quả đó phải chịu thôi chứ sao. Con hiểu chưa? Cho nên nhân quả là nó phải có cái duyên, nó gặp nhau, nó phối hợp nhau trong cái môi trường đúng. Chứ không phải mình đến mình gánh vác họ đâu. Cho nên do cái chỗ duyên nhân quả. Còn mình có duyên với bùa chú thì mới gặp mấy ông thầy bùa chú, chứ còn ...

Tu sinh 3: Con thấy có người đã chuẩn bị chết rồi Thầy ạ, người ta đến tìm dì hỏi xem có chữa được không. Mà dì ấy, có người chữa mà khỏi, dì chỉ lấy có hai, ba chục nghìn, rắn cắn, chó dại cắn.

(44:16) **Trưởng lão:** Ủ. Đâu có sao con. Đó

là với một cái số tiền như vậy mà cứu cái mạng người, con thấy đâu có bao nhiêu, thấy cái đó là điều tốt. Mà cứu được cái mạng người tại vì là cái nhân quả. Bởi di con ở tại đây, mà di con có cái bài thuốc đó, có cái khả năng đó thì di con làm cái điều đó. Đó là cái nhân quả. Cũng như cái vùng nào mà con thấy, cái vùng nào mà có cái sự mê tín, có cái sự mà bùa chú, lên đồng nhập cốt, cái vùng đó là cái tướng của cái người ở đó nó có cái sự đó.

Con thấy từ cái ngày, hồi đó ở đây là cái vùng là mê tín lắm. Nào là mắc ma, mắc tà, nào là ông tà này, ông tà kia. Ở đây mọi cái, cái cây cao, bóng mát nào, cây da, đều là có ông tà hết. Bởi vì xứ này là xứ Miên rồi. Ở, mà ai hờ hờ là tà bắt. Do đó mà từ khi mà Thầy đẹp, Thầy không cúng bái cô hồn các đảng, thì bắt đầu cuốn gói đi hết. Cho nên giờ không ai bệnh đau nữa.

Con thấy không, từ một cái tín lực nó mạnh, nó dẹp hết những cái tà lực, cái tướng. Bởi vì mọi người cứ tướng nó, thành ra nó gom lại nó thành cái lực siêu hình, nó linh vậy đó. Cho nên ai rở tới là bị tà bắt hết. Còn tới chừng mà Thầy về đây, Thầy dẹp riết.

Người ta nói như thế này: *“Ở trong chùa mà không có thí thực, tức là không có gạo, muối mà cúng*

cô hồn các đảng, quý chùa nó sẽ phá, nó rung chuông, nó đánh mõ, không có ai mà ở được.” Nhưng mà tới khi Thầy về cái chùa này rồi, bắt đầu Thầy dẹp, không có cô hồn các đảng nào hết, ở đây không có ai mà cúng bái gì hết. Các con thấy Thầy có hốt muối Thầy rải đâu, nhưng mà ở đây không có rung chuông, không có lắc chuông bao giờ. Thầy có chuông, có mõ đâu mà lắc. Thành ra, cuối cùng cái chùa Thầy im re.

(45:53) Nói như thế này nữa, người ta nói ở trong chùa, mấy cái người mà họ ở chùa họ nói: *“Nếu mà cái chùa mà không cúng cô hồn các đảng, không cúng Mông Sơn thí thực đó, thì mình ở, mình ở đây, thì nó ở sau nó khua chén, khua bát, nó khua, nó đập nhà, đập cửa mình dữ lắm. Nó đói, vì vậy nó phá lắm. Mà mình chạy ra đằng trước thì không thấy ai hết. Thì ở sau này không có ai thì nó khua, nó đập dữ lắm.”*

Họ nói quý chùa nó dữ vậy. Thật sự đâu quý chùa gì. Thầy nói không có quý gì hết. Tại mình tưởng tượng ra, cái tưởng của mình nó làm ra. Chứ đâu có cái gì.

Tu sinh 4: Cái tưởng.

Trưởng lão: Cái tưởng, cái tưởng nó làm.

Tu sinh 4: Sư cô biểu con cúng, con cũng cúng, con cũng không hiểu cái gì hết. Không biết làm sao giờ. Cái chùa đó, Thầy có nghe, nói bữa đó mà không cúng là nó kêu. Con mới nói là em không muốn cúng, không muốn kêu nữa.

Trưởng lão: Bởi vậy, cho nên mình phá đi, phá đi những cái mê tín, thành ra một cái truyền thống đó. Chùa nào cũng có cái

Tu sinh 4: Cúng nó quen.

Trưởng lão: Cúng riết nó quen, cái tướng của mình. Trời đất ơi! Con biết không, khi mà hồi mà Thầy còn nhỏ, Thầy vô chùa Thầy ở, Thầy tu cứ muối với gạo, cứ bữa chút, bữa chút vậy mà gom lại coi, nó cả thùng gạo, một năm một thùng gạo, một thùng nó dư.

Rồi cứ ba cái, để trước cái bàn cô hồn các đảng, ba cái chum: một cái chum nước, một cái chum muối, một cái chum gạo. Phải cúng gạo, muối, nước, cứ để đó cúng. Mà ngày nào, mà ngày nào cũng phải thay, chứ không phải là cúng lì, để hoài vậy đâu, thay cái mới...

14-CHUYỂN ÁI KIẾT SỬ THÀNH TÌNH THƯƠNG RỘNG LỚN

1- TÌNH THƯƠNG RỘNG LỚN

(00:00) **Tu sinh 1:** Khi con mà chưa gặp được Thầy, con chưa biết được đạo thì con cứ thương các con. Cái lòng thương của con thì cứ lúc nào con cũng cứ nghĩ đến con, cứ nghĩ nó là con của mình, là của mình. Nhưng mà từ khi con được Thầy dạy cho con pháp và đạo thì con thấy là cái tình thương đó bây giờ con... nó giảm, nó không còn nữa.

Nhưng mà con cứ thỉnh thoảng, khi con ngồi tu theo các pháp môn thì nó cứ hiện lên là cứ muốn cho cháu về đây để tu. Hoặc là ngày nghỉ hè thì muốn là các con, các cháu nó về đây ba tháng hè, nó về đây để nó học đạo đức của Thầy. Con cũng muốn là các con con ở đây, con cũng muốn là các con nó về đây nó thăm con để nó học đạo.

Thì những cái sự muốn, sự nghĩ, cái sự nó khởi lên như vậy có phải là ái kiết sử không ạ?

Trưởng lão: Cũng kiết sử đó con. Nhưng mà

từ cái chỗ kia nó làm cho con thương ở trong cái thất tình lục dục, bây giờ thương cho nó đi vào thiện pháp.

Cũng như bây giờ, hồi trước khi con chưa tu, thì con thương cha mẹ, mình về mình thăm hay gì đó, mình mua sắm cái này kia cho cha mẹ mình, còn bây giờ thì mình muốn cho cha mẹ mình đi tu. Cũng từ cái thương đó, cái thương từ chỗ đó, nó hồi đó thì nó phục vụ bằng vật chất, còn bây giờ, cái thương của nó bây giờ, nó phục vụ bằng tinh thần. Mình tu được giải thoát, mình mong cha mẹ mình cũng được giải thoát. Cái này nó đều là phần tốt đó. Cái tình thương nó chuyển thành cái lòng đại bi con, cái tình thương lớn hơn.

Cho nên từ chỗ mình thương ở trong những cái chùm nhân quả của mình thì mình thương những người khác nữa: *“Tội nghiệp người ta quá, người ta không biết pháp, người ta tu được giải thoát như mình. Cho nên mình ước muốn mọi người cũng mình như mình”*. Từ cái chỗ gia đình của mình rồi nó đi ra xã hội, nó thương mọi người. Con thấy cái tình thương đó gọi là cái tình thương tâm đại bi, tâm từ bi đó.

Còn mới đầu thì nó thương ở trong cá nhân của nội gia đình của mình. Nó nhớ con, xa nó

thấy nhớ hoặc là mấy cái đứa cháu, nó nhớ.

Đây Thầy nói, như Thanh Quang, khi mấy đứa con của ông về rồi đem mấy cái đứa cháu. Con nó lớn rồi thì ông không có nhớ nhưng bằng mấy đứa cháu đâu. Thấy mấy đứa cháu nhỏ nhỏ vậy... Đi tu rồi mà ông còn ôm cháu ông thì trời đất ơi, hết chỗ nói. Cái kiết sử nó cũng trói buộc ông ấy ghê chứ không phải không đâu. Xong mấy đứa con ông ấy về rồi nó đem cháu nó về đó, thì mấy cái đứa lớn thì thấy ông ấy cũng thương nhưng mà không có bằng mấy cái đứa nhỏ. Cho nên chính nó chạy đến ông, ông ấy còn ôm nó thì thử hỏi làm sao? Cái ái kiết sử, cái tình cảm sâu đậm lắm, mấy con.

(02:31) Rồi nó chen vô cái lòng thương của cái, cái tâm từ của nó nữa. Tức là muốn cho mấy con, mấy cháu của mình nó tu tập, nó được tốt. Đó là nó xen vô đó. Từ từ nó giảm cái tình thương ở ái kiết sử, của cái thất tình lục dục đó, cái tình riêng tư, thương yêu con cháu mình nhiều đó, mới chuyển dần qua cái tình thương bằng cách là muốn con cháu của mình phải biết tu tập.

Nó chuyển qua cái tâm đại bi đó rồi, nó chuyển đó, bắt đầu nó chuyển cái tình thương nó qua... Vì vậy mà nó dần dần thì nó không còn

ôm cháu nó nữa mà nó muốn cho cháu nó học tu giải thoát.

Từ đó nó đi dần đó, cái lòng thương từ cái này nó chuyển dần, chứ không phải là cái lòng đại bi của mình nó khác, nó không phải đâu. Từ cái thất tình lục dục mà nó chuyển, từ cái ích kỷ cá nhân của nó, nó chuyển qua cái lớn, rộng lớn của nó, là nó là thành tâm đại bi, tâm từ bi của nó. Chứ nó không phải là cái khác rồi, cái đó, mà nó chuyển qua rộng lớn.

Cũng như từ cái tình thương của Thầy đối với cha mẹ mình thì nó chuyển dần cái tình thương của Thầy đối với nhân loại. Từ cái chỗ mà nó ích kỷ, nhỏ mọn, mình chỉ biết thương cha mẹ mình thôi, ai mà động đến thì chết... thì mình đánh chết họ, phải không? Cái cá nhân của mình vậy. Còn bây giờ nó chuyển lớn rồi thì ai mình cũng thương yêu hết. Nó khác rồi, thay đổi rồi, thành ra nó không còn bỉ thử, nó không còn cái của mình, cái của người, nó khác. Cũng là cái tình thương đó...

Cho nên bốn cái pháp mà giải thoát đó là Tứ Vô Lượng Tâm đó mấy con. Bốn cái pháp độc nhất để mà giải thoát: tâm Từ, tâm Bi, tâm Hỷ, tâm Xả. Nó là cái pháp giải thoát độc nhất. Cho

nên từ cái lòng thương yêu của mình rồi thì cái người khác mà người ta chửi, mình không giận là do cái lòng thương nó rộng lớn.

(04:14) Còn cái thương của mình nó còn nhỏ đó, ai động tới thì biết. Con cháu mình mà ai chửi nó thì biết, mình ăn thua đủ. Đó là nó còn thất tình lục dục, nó hạn hẹp, nó ích kỷ.

Từ con so sánh với con, con thấy rõ ràng, trước kia con thường hay nhớ con, nhớ cháu của mình nhưng bây giờ mình lại không nhớ như vậy nữa mà mình lại muốn cho con cháu mình biết pháp tu giải thoát. Đó là bắt đầu nó chuyển rồi. Rồi tu riết rồi nó không còn lo nghĩ cho con cháu như vậy nữa mà trong đó có con cháu, muốn mọi người cũng được giải thoát, vậy là nó rộng lớn rồi. Cho nên vì vậy mà khi cái tình thương nó rộng lớn rồi, họ làm tất cả mọi chuyện họ không có thấy khổ. Bởi vì họ thương người, thật sự họ thương.

Như Thầy, bây giờ Thầy làm tất cả những cái đó Thầy biết... Người ở ngoài thì thấy Thầy khổ quá. Nhưng mà cái tình thương, thấy người khác một... Thầy khổ, tuy có mình Thầy, còn cái đau khổ của mọi người mà nó gom lại, thì Thầy thấy nói như là núi Thái Sơn. Cái khổ của người ta nó chồng chất như núi, như non, còn đối với Thầy

bây giờ, cái khổ của Thầy nó chỉ như chỉ hạt cát đối với họ.

Cho nên cái lòng thương, bắt đầu nó nghĩ đến cái khổ của người khác, còn cái sự cực khổ của mình có chút, nó không có nhằm nhò gì. Cho nên làm nó thấy vui vẻ, hân hoan vì đem lại cái sự lợi ích.

Đó ví dụ như bây giờ mấy con nói những cái điều mà đã xảy ra, cả làng mà đọc sách Thầy, đạo đức mà ăn chay hết. Thầy hạnh phúc lắm mấy con. Không có gì hơn là khi thấy người ta đi vào con đường thiện. Mà không có gì hơn là thấy người ta không lừa đảo mấy con được.

Như vừa rồi con thuật lại người ta không lừa đảo được con và chú Hòa, phải không? Con thấy không? Người ta đến đây người ta đem những cái đó để người ta lừa đảo mấy con chứ gì? Để mấy con ham, mấy con theo chứ gì? Nhưng mà mấy con trả lời cái rồi ông ta cụt hứng liền à, phải không? Ông ta rút lui chứ ông ta còn làm gì được. Những cái đó đem lại cái hạnh phúc cho Thầy rất lớn. Thầy cứu mấy con, Thầy biết mấy con đi lầm vào chỗ đó là mấy con khổ. Còn bây giờ mấy con thấy rồi thì mấy con không có khổ nữa.

Tu sinh 1: Dạ con kính bạch Thầy, cho con hỏi Thầy việc nữa. Tức là như ngày trước con chưa học được pháp của Thầy dạy thì con cứ khi con ra đi một cái, bất cứ đi đâu, xa con, rồi thấy xa cháu là con cứ khóc. Cứ tự nhiên không có cái chuyện gì cũng khóc, nước mắt nó cứ chảy, nó cứ vậy nó tuôn ra, đi đâu cũng vậy. Hoặc là con về đây con tu, mới bắt đầu thì các con nó lên nó thăm, nhìn nó cũng khóc, cái nó ra về cũng khóc, khi bắt đầu đi ngủ, nghĩ đến các con một cái thì cũng khóc. Nhưng mà đến hôm nay thì con thấy cái đó là con đã khắc phục được rồi thưa Thầy.

Trưởng lão: Đó là con ly đó con.

Tu sinh 1: Vâng!

(06:51) **Trưởng lão:** Thấy cái chỗ đó mà con mới biết là cái sự tu tập con nó đem lại sự bình an cho con hơn. Trước kia mỗi lần xa, nó đau khổ con.

Tu sinh 1: Vâng! Nhưng mà khi mà con lại thấy Thầy, chẳng hạn ví dụ như Thầy đổ ra biết bao nhiêu là công sức cho các con. Rồi Thầy dùng tất cả, tìm hết tất cả mọi pháp, rồi Thầy dạy, Thầy viết, rồi Thầy làm đủ thứ để cho các con tu tập thì các con lại tu tập chưa đến đâu hết cả, lại đang

còn nói chuyện. Thì những cái lúc mà con thấy Thầy hết lòng, hết sức với con thì con lại tự nhiên nước mắt nó cứ trào ra, nước mắt nó cứ trào thì nó có phải là con đang bị ái kiết sử không?

Trưởng lão: Không phải. Nghĩ đến cái sự nhọc nhằn của Thầy lo cho mấy con hoặc là nghe cái lời nói của Thầy mà mấy con xúc động. Là vì mấy con nghĩ là: *“Trên đời này chỉ có một người mà thương yêu con nhất, đem lại cái đời sống giải thoát cho con.”* Cho nên con xúc động. Điều đó là nhắc nhở cho mấy con, sách tấn tu hành hơn. Cái lòng đó là cái lòng tốt. Bởi vì cái đó là cái lòng thương đối với Thầy để rồi mấy con phải sách tấn, mấy con nghĩ: *“Minh thương Thầy mình phải làm gì đây? Minh phải tu tập.”* Do đó cái này cái tốt chứ không phải cái xấu.

Cho nên biết phân biệt, cái tình cảm này là cái lòng thương yêu chân thật từ tấm lòng mình biết ơn cái người đó, nó mới xuất phát ra những cái giọt nước mắt đó, nó không phải là giọt nước mắt đau khổ đau mà giọt nước mắt có cái sự hân diện: *“Minh đã được Pháp.”* Cái giọt nước mắt thương, thương xót mình, thương Thầy mà xót xa cho mình phải làm gì. Cái giọt nước mắt của mấy con là cái giọt nước mắt... Cho nên khi Thầy nói

ra, Thầy thường sách tấn mấy con bằng cái tình cảm đó để cho mấy con cố gắng nỗ lực, biết ơn Thầy.

(08:34) Cho nên mấy con thấy thường thường là khi Thầy nói, lúc nào mà Thầy thuyết giảng, Thầy thấy khi mà Thầy thuyết ở ngoài, khi mà Thầy về Linh Sơn mà Thầy thuyết cho các bác, các chú mà thọ Bát Quan Trai, Thầy sử dụng cái tâm lý đó để mà Thầy sách tấn họ nỗ lực, họ tu. Người nào Thầy thấy cũng quệt nước mắt hết thì đủ biết là Thầy khéo léo đến cái mức độ nào.

Thầy giúp cho đệ tử Thầy phải sống trong cái tình chân thật của nó mà biết ơn Thầy vì Thầy đem lại hạnh phúc cho họ. Cho nên thậm chí như bên nam, các con biết cũng có vài người cũng phải quệt nước mắt hết. Chứ đừng nói bên nữ, bên nữ mấy con là mít ướt, dễ khóc. Còn bên nam là cứng rắn lắm đó mà gặp Thầy mà nói là phải khóc đó chứ đừng nói.

2- TỰ THẤP ĐUỐC LÊN MÀ ĐI

Tu sinh 2: Dạ, kính bạch Thầy là cái nhân duyên cái chú mà buổi chiều mà chở nước tới, thưa Thầy là con với lại cô con, cái đêm đó chú Hòa nói là: *“Thôi bây giờ mình nấu nước sôi mình*

đổ, bây giờ nấu nước sôi nó không tốn tiền.” Con với cô Ngọc nói là: “Nội mà một ngày mấy thùng thì cũng chết, thôi thì có mấy chục để mình đi mua.”

Thì cô Sáu với cô Ngọc nói thôi để cô mua. Thì con với cô đi xuống đó thì gặp chú đó. Chú hỏi chúng con ở chỗ nào, chúng con nói ở chỗ đó, ông biết chỗ đó nhưng mà chưa biết chúng con. Tức là thật ra là ông cũng đến đó rồi, ông biết về chú Hòa và rồi cũng biết về Thầy nữa. Xong tự nhiên đến đó, cái lúc ông ấy chở lên, chở lên thì các cô nói mới nói: “Trời cái chỗ ông già này bán đủ thứ hết trơn à” (...)

Xong đợt đó thì Thầy có về đây nhưng mà Thầy bận dữ lắm, thì không có gặp được, thì biểu dịp khác từ từ Thầy về. Với Thầy có dặn, lời Thầy có dạy là: “*Những người mà đã thân thuộc quen biết rồi, thân mà đã biết Pháp rồi, bây giờ Thầy chỉ về có một hai ngày ngắn là không có thời gian gặp những người đó*” (...)

Rồi chiều đó, thì sao không biết là lúc đó Thầy vừa ra, ông chở vô đó, Thầy vừa ra thì ông gặp, ông nói có gặp Thầy?

(10:33) **Trưởng lão:** Àh Có! Có nói chuyện.

Tu sinh 2: Sau ông tới nữa đó Thầy, ông có đi

thọ Bát Quan Trai mà ông đi tới trễ, ông cũng đi tìm đạo dữ lắm mà sao tự nhiên cái duyên ông... Sau ông có gặp Thầy không?

Trưởng lão: Có, có gặp Thầy, cái duyên Thầy biết, cho nên Thầy đi ra cho ông gặp, gặp ông cái Thầy nói chuyện...

Tu sinh 2: Dạ. Gặp ông cái ông chấp tay chào lại liền.

Dạ thưa Thầy, con xin bạch Thầy điều này nữa Thầy, con có bà thân thưa Thầy, bà thân con thì già yếu như vậy nhưng mà nếu con ở nhà thì bà ăn chay trường. Mà tới lúc con đi rồi thì mấy đứa em dâu, nó thấy bà già yếu quá nó cho bà ăn mặn. Con về rồi thì con ép. Con thấy bà cũng tội. Mà có lúc con thấy cũng thích ăn mặn mà con vẫn ép. Mà trong lương tâm con nghĩ là: *“Nếu mà ăn chay mà nó già yếu, mà để ăn chay mà năm mươi ngày mà mất thì còn hơn là để ăn mặn để sống lâu!”* Trong lương tâm con nghĩ vậy thì con ép.

Trưởng lão: Con ép vào cái điều thiện là tốt, nhưng mà có cái điều thiện mình giải thích cho mẹ mình hiểu được cái ăn chay nó lợi ích như thế nào Đồng thời cố gắng mình thuyết phục bà. Ép có nghĩa là con thuyết phục bà ăn chay, chứ không

phải ép.

Tu sinh 2: Dạ thì con thuyết phục.

Trưởng lão: Đó, tức là thuyết phục!

Tu sinh 2: Nếu con ở đó thì bà ăn chay được.

(12:01) **Trưởng lão:** Ủ, Mấy người kia ấy thì lén lén đưa đồ mặn vô?

Tu sinh 2: Dạ!

Trưởng lão: Còn con ở đó thì không dám đưa. Cho nên vì vậy mà ăn chay. Nhưng mình...

Tu sinh 2: Bà cũng không dám ăn luôn nếu có con ở đó. Con đi thì khác mà con mà về đó thì bà cũng không dám ăn, không dám ăn mặn.

Trưởng lão: Như vậy là cái duyên để mà mình độ cho mẹ mình. Bởi vì cái ăn mặn, nó đem lại cái tà nghiệp, cái tà mạng của mình. Mình nuôi cái thân mạng của mình, nó tà mạng, mình đem cái sự đau khổ của chúng sanh vào thân mình thì mình không tránh khỏi cái nghiệp ác này đâu. Bởi vì cái thân này nó huân bao nhiêu cái sự đau khổ của chúng sanh trong cái thân để nuôi nó, con.

Thành ra từng cái thớ thịt, từng cái mạch máu, từng cái tế bào của trong thân, toàn là cái sự đau

khổ. Cho nên từ khi mình ăn chay, từng cái tế bào, từng cái mạch máu của mình nó không còn đau khổ. Cho nên làm sao mình ăn chay cho được, đó là cái đầu tiên. Mà ăn chay với cái ý nghĩa của nó, ý nghĩa của nó là lòng thương yêu của mình đối với cái sự sống thì nó mới có ý nghĩa.

Chứ mình ăn chay mà: “*Thôi bây giờ tôi nghe ăn mặn tôi ớn quá tôi ăn chay.*” Thì: “*Tại vì tôi ớn mặn, tôi ăn không được, bây giờ tôi phải ăn chay.*” Thì cái này không có ý nghĩa gì. Nó phải mang đầy cái ý nghĩa của nó là cái lòng thương yêu sự sống. Cho nên cái ăn chay mà mình bắt buộc, mình ép buộc để mà ăn chay mà không có ý nghĩa trong tâm của mình là thương cái sự sống của chúng sanh, thương cái sự đau khổ của chúng sanh, thì cái ăn chay đó nó chỉ có một phần lợi ích nhỏ, chứ nó không có lớn.

Trái lại đó, khi mà giải thích làm sao cho mình, cho cái người ăn chay mà người ta hiểu biết: “*Mình sợ khổ, mà nỡ nào mình lại ăn cái cái khổ của chúng sinh vào lòng của mình được.*” Thì người ta ý thức được thì người ta lần lượt người ta tự tâm người ta.

Bởi vì cuộc đời của đạo Phật là dạy chúng ta phải tự giác. Ai ép buộc mình, mình làm thì nó

không có lợi ích bằng tự giác mình làm thì nó tốt nhất. Cho nên làm sao cho người ta tự giác.

(13:57) Cũng như Thầy dạy mấy con, làm sao cho mấy con tự giác. Những cái đức hạnh của giới luật mà lần lượt mấy con tự giác hiểu biết nó là cái lợi ích lớn của cái đức hạnh của cái giới này cho nên mấy con áp dụng vào. Mấy con sẽ thực hiện bằng cái sức tự giác của mình. Cho nên cái sức tự giác đó gọi là: *“Tự thấp đước lên mà đi.”* Đó mục đích là như vậy, nó lợi ích cho mấy con thực sự.

Còn bây giờ, Thầy ép buộc mà mấy con phải sống như vậy. Cho nên vì vậy mà Thầy ép buộc mấy con độc cư là: *“Mấy con đừng có nói chuyện nha!”* Như cô Út ép buộc mấy con độc cư chứ nó không có lợi ích đâu.

Mấy con thấy ý nghĩa của sự độc cư là phòng hộ sáu căn, giữ gìn mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý để cho hàng ngày mình kiểm nghiệm lại thân tâm của mình để mình quét đi những cái lỗi lầm, cái ác pháp ở trong đó, thì cái độc cư nó mới có ý nghĩa.

Còn cái này: *“Trời ơi tôi cơ đơn quá, tôi nhàm chán quá, tôi buồn quá mà cứ bắt tôi ngồi trong thất thì tôi chịu không có nổi. Thôi tôi đi nói chuyện một*

chút cho nó khỏe một chút. Chứ còn bây giờ khổ tui như thế này!” Thì như vậy là dù có ép con đọc cư thì con cũng làm cho con khổ thêm chứ còn không có lợi ích gì.

Mà chính độc cư mình phải hiểu đó là một cái giới luật phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý của mình. Nó giúp cho mình ngồi một mình mà xét lại mình, để ngăn diệt những cái điều mà không phải, sửa lại mình cho càng ngày càng tốt hơn thì cái đó độc cư mới có ích lợi.

Cho nên Thầy cứ nhắc nhở mấy con độc cư là Thầy phải nhắc nhở phòng hộ mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý. Chứ không có gì hơn là khi nào mà mấy con thấm nhuần được cái lời dạy này nó là cái lợi ích thiết thực thì chừng đó cái hạnh độc cư nó mới trọn vẹn.

Chứ còn bây giờ mà bắt ép mấy con có làm đi nữa, bây giờ nhốt mấy con, đóng cửa không cho ra. Thì mấy con đi ra ngoài, tâm của mấy con cũng đi nói chuyện tùm lum hết cũng như không. Hỏi thì mấy con không ra nói chuyện ai đâu. Nhưng mà sự thật mấy con ngồi đây mấy con cũng nói chuyện. Thấy người ta đi mấy con búng thơ ra như vậy là nói chuyện rồi chứ gì. Ông kia ở ngoài búng vô, ông này búng ra thì hai người nói chuyện...

Cũng như mất công chứ làm gì.

Tu sinh 3: Nói chuyện đó còn phức tạp hơn đó. Bình thường nói mấy câu là thôi, con bây giờ búng qua, búng lại ...

(16:00) **Trưởng lão:** Búng qua, búng lại, mất công lại phải đọc, mất nhiều thời gian.

Tu sinh 1: Thưa Thầy là nếu mà đi ra nói chuyện thì con thấy nó uống lắm. Vì nói một vài ba câu chuyện như vậy thì con cảm thấy thời gian nó không ...

Trưởng lão: Thì nó phí cái thời gian. Nó thêm cái chuyện. Để rồi ra cái người đó nói: “*Cái người đó vậy... kia... đó...*” Bắt đầu nó mới đâm ra mình tức giận, nó làm khổ mình thêm.

3- ĐỜI SỐNG XUẤT GIA

Tu sinh 4: Bạch Thầy, Cô Liễu Châu có nhã ý cũng muốn xin xuất gia thưa Thầy, con nói: “*Thôi bạch thẳng với Thầy chứ lâu nay tu với Thầy rồi bạch thẳng luôn đi!*” Cái cô Liễu Châu nói: “*Thôi thì xin phép giúp, bạch với Thầy trước, chứ con sang năm xin.*” Con nói, “*Nếu sang năm thì để sang năm.*” Con nói thôi thì bây giờ nhân duyên con có ở đây, không biết sang năm có duyên khác làm

sao, thôi con cũng bạch với Thầy trước. Chứ con mắc nợ cô, mà bây giờ vẫn còn nợ nữa.

Trưởng lão: Bạch rồi là hết rồi.

Tu sinh 4: Nay mai mà sang năm mà cô giải quyết gia đình xong, thì cô ấy xin Thầy thì Thầy cũng cho cô xuất gia.

Trưởng lão: Rồi thì Thầy đã lo cái Ni bộ cho mấy con, chỗ ở cho mấy con. Ni bộ là cái chỗ ở của bên nữ chứ không có gì hết. Mà đã lo cái chỗ đó thì Thầy biết rằng mấy con đã có duyên xuất gia với Thầy không phải là một người, con hiểu không? Chứ không lẽ Ni bộ có người ở mà gọi là Ni bộ, có phải không? Cho nên Thầy đã nhắm rồi, Thầy đã lo rồi.

Vì vậy mà Thầy biết rằng sẽ có một số người, nhiều người nữ xuất gia theo Thầy tu hành. Thì đây là cái duyên nó sắp sửa mà mấy con trở thành một cái giáo đoàn Ni. Như trong thời đức Phật khi mà về thăm thì năm trăm cung nữ và những người thân mà phụ nữ ở trong cái gia đình của vua chúa đó, gia đình vua chúa đó đều xin Phật xuất gia để tu theo Phật thì cái giáo đoàn Ni nó mới ra đời.

Còn từ lâu tới giờ thật sự ra cũng có nhiều

người xin xuất gia mà Thầy thấy bây giờ Thầy làm sao có cái Ni bộ được. Sư bà Huyền Học mất rồi thì cái cánh tay của Thầy mà bên nữ nó không còn. Hồi sư bà Huyền Học còn thì Thầy đưa sư bà ra ngoài khu Long Hải, ở ngoài đó thì nó có cái xã Phước Hải và cái xã Long Hải, thì ở bên Long Hải, ở bên Phước Hải thì Thầy cất cái tu viện cho nam và bên Long Hải thì làm cái tu viện cho nữ.

(18:25) Thì sư bà Huyền Học mới ra ngoài nằm ở trong cái khu rừng đó, ở trên núi đó mà lo lắng mà khai mở giùm Thầy cái bên nữ. Thì Thầy thấy thành lập cái Ni bộ được rồi chứ gì, phải không? Nhưng mà sư bà đã mất rồi cho nên không có gì nữa. Cho nên cái cơ sở đó thì bây giờ nó cũng còn nhưng mà không có người. Đất đai đó bây giờ thì có giá trị rất lớn nhưng mà Thầy trả lại hết, Thầy không nhận, bây giờ không có người.

Mà bây giờ là cái duyên Thầy thấy mấy con, người nào cũng muốn xuất gia với Thầy hết. Mà bây giờ nếu mà không thành lập, không tìm cách mà lập Ni bộ thì mấy con lấy chỗ nào ở? Cái chỗ Tu Viện Chơn Như nó đâu có được. Nó không có thể thành lập Ni bộ ở đây được, con hiểu chưa?

Ở đây chỉ tiếp nhận mấy con để rồi xuất gia, rồi đưa mấy con vào cái chỗ của mấy con cho nó

đúng cách của nó. Cho nên vì vậy mà Thầy đang lo. Vì Thầy biết mấy con sẽ xin Thầy nhiều, không phải ít đâu. Do đó mấy con đến đó thì với cái sự điều hành, điều khiển của Thầy nhưng mà trong đó có những người đã thông suốt hơn, người ta chỉ trông nom phụ Thầy ở trong đó.

Thí dụ như sư bà Huyền Học, bà sẽ thay Thầy trong đó để trông nom chúng ở đó thôi. Còn hướng dẫn, còn tất cả mọi cái đều là do Thầy hết. Rồi những sách vở, giới luật, học tập đều là Thầy về Thầy hướng dẫn mấy con hết. Nhưng mà ở đó thì sư bà lại thay Thầy để mà quản lý cho cuộc sống của mấy con. Chia ra cái ăn, cái uống hoặc như thế nào cho nó phù hợp, cho nó đúng.

(20:03) Chứ còn mấy con về, mấy con mà nếu lập thành Ni bộ thì mấy con người nào cũng có một cái thất. Nếu mà có được hai cơ sở, thì cái cơ sở này đi tới cơ sở kia thì cơ sở kia về cái cơ sở này, nó thay phiên nhau để các con đừng có chết một chỗ. Mà nếu được ba cái nơi thì mấy con lại di chuyển được ba nơi. À, bữa nay thì mấy con ở, thí dụ như ở Tây Ninh thì ngày mai, một tháng sau thì mấy con ở Lâm Đồng, rồi tháng tới nữa thì mấy con ở Linh Sơn, thí dụ vậy, nó thay đổi.

Thì ở từ cái người mà ở Linh Sơn thì họ trở

về Tây Ninh. Người nhóm ở Tây Ninh thì nó trở về Đà Lạt. Đó thì mấy con cứ di chuyển mà trở thành du tăng khát sĩ. Buộc lòng mấy con phải trở thành người lính chiến thôi, không có gì, nghĩa là có cái ba lô trên vai thôi, với cái súng để mà đi đánh giặc thôi. Chứ bây giờ cái đó mấy con đâu còn có cái gì nữa đâu.

Tu sinh 5: Xả hết hả Thầy?

Trưởng lão: Xả hết chứ. Mấy con không xả hết, mấy con mang theo làm sao cho hết, cực khổ mình. Đời sống của mấy con còn có một chút gia tài tứ sự mà thôi, để mà sống. Cho nên Thầy bắt buộc mấy con phải di chuyển. Di chuyển từ chỗ này đến chỗ khác.

Tu sinh 2: Con kính bạch Thầy! Tuy là hai cái chữ ‘*xuất gia*’ thì nó quan trọng nhưng mà mình nghĩ sao nó đơn giản! Nhưng mà với riêng con nó rất là nặng nề thưa Thầy. Khi mà đã quyết định rồi, khi mà quyết định tức là đã từ bỏ những gì từ bỏ. Thì thí dụ như xuất gia thì nó dễ mà giữ cái hạnh suốt đời rất là khó. Một khi đã xuất gia thì mình đã quyết định rằng là cuộc đời mình sống còn một hơi thở là phải...

Thí dụ như bây giờ, theo Thầy nhất định giữ

giới là quan trọng. Thì phải quyết định là cuộc đời này phải theo giới dù phải chết, còn một hơi thở cũng phải giữ giới.

Do đó thì con thấy xuất gia nó cũng rất là nặng nề chứ không có phải là do là cái sự thiếu quyết tâm. Tự cố gắng mà nguyện phải giữ được trọn đời thì mới dám còn nếu không thì tùy cái nghiệp cái duyên của mình. Hiện tại phải quyết tâm phải rũ bỏ mới dám xuất gia. Xuất gia như mấy cô kia thì nó đơn giản, dễ xuất rồi về cũng được. Còn cái này là mà đã xuất gia rồi là kể không cái đường lui nữa!

(22:03) **Trưởng lão:** Đi tới thôi. Mà con xuất gia rồi, cái giới '*Không Ăn Phi Thời*' nó không phải như cái còn cư sĩ đâu, lỡ mình lột trái chuối ăn không sao chứ mà xuất gia rồi là không được, nó gắt gao lắm. Đúng là phải đúng cái giới luật, bởi vì đó là cái hạnh ly rồi. Nó tạo cho mình từ đó mình sống đúng cái hạnh người xuất gia hân hoan, đàng hoàng. Các con thấy ly dục, ly ác pháp.

Bởi vì nó đi tới, nó không có đi lui. Còn bây giờ đó mình vì cái giới luật mình lỏng lẻo đó, mình coi thường nó cho nên mình không có ly. Mà mình còn mang cái tội ăn vụng, ăn vặt, ăn lén nữa, nhiều khi nó còn mang cái tội đó nữa.

Còn cái người xuất gia người ta thấy được ý nghĩa của nó rồi nhất định là chết bỏ, nhất định không phạm giới đâu, nhất định không phạm! Cũng như bây giờ, thí dụ như các con thấy trong cái giới luật của Phật nó có cái giới ‘*Không Tụng Niệm*’ mấy con, không có làm cái nghề tụng niệm, mà mình xách mõ, mình đi tụng niệm là mình đã phạm giới. Nó không đúng, đó thuộc về Bà La Môn rồi. Sau này tới những cái giới mà dạy về nghề nghiệp thì nó có những cái giới này trong đó.

Tu sinh 5: Dạ thưa Thầy cho con hỏi. Thưa Thầy, niệm Phật có bị phạm giới không Thầy? Niệm sáu tiếng thưa Thầy?

Trưởng lão: Có chứ, con niệm sáu tiếng, bảy tiếng gì con cũng bị phạm hết. Con bị phạm bởi vì con niệm phải “ê a” của con thì con cũng sẽ bị à. Cái đó là ca hát rồi, cũng sẽ bị à, chứ không phải gì đâu. Nhưng mà cứ đưa giới ra thì con bị mà không có đưa giới ra thì con không có bị. Bởi vì giới luật cấm hẳn hoi mà, không có được làm cái chuyện mà nó... Bởi vì chỉ có trí tuệ và giới luật mà thôi, ngoài trí tuệ và giới luật ra thì cái gì cũng bị phạm.

Trong kinh Sonadanda đức Phật đã nói là, Bà

La Môn thì tụng niệm, chú thuật này kia rõ ràng, cúng tế... Hoàn toàn năm cái điều kiện của Bà La Môn chỉ còn có hai cái điều kiện là được xài thôi, còn ba cái điều kiện bên kia bỏ, chỉ còn có giới luật và trí tuệ tức là đức hạnh và trí tuệ, hai cái này còn xài được, còn bao nhiêu bỏ hết, mà người nào mà làm sai là bị phạm giới. Vì vậy mà trong Kinh Phạm Võng và Kinh Sa Môn Quả, Đức Phật xác định những nghề nghiệp...

(24:07) Sau này Thầy viết rồi Thầy sẽ rút những loại kinh khác mà chỗ nào nói về tụng niệm này thì Thầy sẽ đưa vô, các con sẽ thấy ông Phật chuẩn bị cho người tu đầy đủ hết trong giới luật, trong những cái giới kinh.

Tu sinh 1: Kinh bạch Thầy, khi xuất gia thì coi như là cái giới 'Không nhà cửa', 'Không gia đình' khi về thăm chỉ về được một ngày, chứ còn sang ngày thứ hai mình bị phạm giới?

Trưởng lão: Được, mình về mình thăm, mình sang ngày mình ở trong nhà của mình một đêm thôi cũng bị phạm giới nữa chứ đừng nói sang ngày thứ hai. Chẳng hạn bây giờ con về thăm nhà con, thì con ngủ lại ở trong nhà con đâu được, con phải ra ngoài vườn cây trái cái mừng ngoài đó con ngủ.

Bởi vì sống không nhà, không gia đình. Con nghe trong giới Tỳ Kheo, cuốn Văn Hóa Truyền Thống tập II đó: *“Cạo bỏ râu tóc, đắp áo cà sa, sống không nhà cửa, không gia đình.”* Còn bây giờ mình về thăm là cái tình của mình đối với gia đình, cái tình nhân quả mình thăm là có quyền, giới không cấm. Nhưng mà khi mình vô nhà nhận lãnh thực phẩm rồi thì kiếm gốc cây nào ngồi ăn chứ không có trèo lên ngồi ăn với gia đình.

Đến nỗi con của ông Cấp Cô Độc khi mà xuất gia rồi thì cậu ta về nhà, cậu ta đứng ở ngoài, người đầy tớ mới đem cháo thiêu đổ thì vị khát sĩ này mới bảo: *“Cô ơi cô đem đồ giùm tôi trong cái bát của tôi đi, đừng có đổ uống lắm.”* Thì cô này mới xách lại đổ cho vị khát sĩ này nhưng mà nhìn mặt thì biết cậu hai rồi, hoảng hồn chạy vô: *“Cậu hai về!”* Nhưng mà đổ trong bát thì ông này xách lại gốc cây kia ngồi ăn chứ không bao giờ vô nhà đâu, nhưng mà vô thăm rồi đi về tăng đoàn của mình chứ không phải ở đó mấy ngày. Giáo Đoàn của Phật hồi đó kỹ lưỡng lắm.

Tu sinh 1: Thì nếu mà sau này các con của mình thì không được, nhưng mà các con, các cháu hoặc là anh em chung quanh chắc con nghĩ cũng không được, mà chỉ có một gia đình của

một người phật tử nào đó mà người ta mời mình về đó ngủ.

(26:27) **Trưởng lão:** Ngủ, nhưng mà trong khi đó người ta dành cho mình cái phòng đừng ngủ nhiều người, một mình mình thì được. Trong gia đình mình cũng vậy, có thể nói rằng khi mình về thăm gia đình của mình, người ta dành cho mình một cái phòng riêng yên tĩnh thì mình có thể ở được. Đừng có ở chung nhau trong một căn nhà ngủ chung là không được.

Giới luật, bởi vì Thầy phải viết những cái này để mấy con biết khi mà xuất gia rồi mấy con phải học cái này chứ không khéo mấy con không biết, mình không biết tức là mình đã phạm giới chứ sao, mình không biết mình sẽ làm lạc lối đi.

Và nó có khó là mấy con xuất gia rồi mà mấy con về gia đình của mình sống như người chưa xuất gia thì không được, tình cảm hay quyến luyến làm cho mình thoái lui, khó lắm chứ không phải dễ. Vì vậy trong khi xuất gia rồi, trong thời gian ít ra phải ba năm mới được trở về gia đình, để ba năm đó mình tu tập cho mình cứng đã hầy về thăm.

Cho nên Đức Phật khi ở đó có người theo Phật xuất gia cái Phật dẫn đi tuốt lượt, không cho

ở khu đó đâu, đi hoài đi hoài ba năm sau mới trở lại khu vực này. Biết là trở lại thế nào ông này cũng về thăm, nhưng mà ba năm thì ông cứng cựa rồi ông mới vô. Ông Phật hồi đó khôn thiệt, thương đệ tử mình đến mức độ đó, con.

Tu sinh 3: Vậy mà cũng có người tới lui nữa thưa Thầy, trong thời Phật có hai vị tỳ kheo rủ nhau đi tu, có một vị tu chứng A La Hán rồi còn một vị thì chưa chứng. Khi về, vị chưa chứng thì mấy bà vợ bắt lại, còn vị chứng rồi thì bắt không được, ông chứng rồi mấy bà kia cũng gài bẫy để bắt mà ông đi mất rồi, chứng A La Hán rồi bắt không được...

(28:04) **Trưởng lão:** Còn ông chưa chứng thì bắt dễ.

Tu sinh 2: Con kính bạch Thầy, ví dụ như ở nhà xa thì đương nhiên phải ở lại một vài đêm thưa Thầy. Chỉ còn có nước là như con khỏi về luôn.

Trưởng lão: Về chứ con.

Tu sinh 2: Chú ấy sau này cũng có cái tư tưởng đó nên con nói trước thưa Thầy. Để cho đôi khi chú ấy cũng còn... Cha già, mẹ già nữa. Đôi khi về lắm lúc như Thầy nói ví dụ như vậy có lẽ là bị phạm, còn nếu mà về thì nhà của chú chỉ có một

phòng thôi, cha mẹ cũng ở chỗ đó.

Trưởng lão: Không được đâu, không được đâu. Như vậy không được. Nó rất khó mấy con. Thương cha mẹ mình thì khi mình đã xuất gia rồi, thì cha mẹ mà có thương con hãy cất cho nó một cái chòi lá nào ở ngoài đi. Khi nào nó về cho nó ra cái chòi đó nó ở thì được, rồi nó đi. Chứ còn mà nếu nó ở chung trong một cái nhà như vậy không có được, bởi vì cái hạnh của người tu vậy.

Cho nên con biết không, khi mà Đức Phật về thăm, thấy cái gương hạnh của Đức Phật về thăm đâu có còn vô ở chung nhà vua được. Ông ở cái khu rừng, cả đoàn, chứ đâu có đi vô mà ở trong. *“Bây giờ nhà cửa, lâu đài, thôi con về con ở đây đi!”*, ông Phật ông có vô ở đâu. Phải theo cái gương đó con.

4- MA CHAY, THỜ CÚNG

Tu sinh 2: Bạch Thầy, như con là (...)

Trưởng lão: Bà mất thì, bởi vì người tu rồi, cái nghiệp mà bà thân con mất thì lo an táng xong xuôi. Đề nghị với anh chị em phải làm như vậy, như vậy, vậy vậy. Nhất là tu phải nói thiên hạ nghe. Mình tu rồi, mình bày ra, bây giờ tôi tu rồi: *“Bây giờ em hay là chị đã đi tu rồi.”* Coi như con là chị,

con nói với các em, mà con là em con nói với các chị: “*Bây giờ em đã tu theo Phật rồi, cách thức phải an táng cho cha mẹ như thế này, như thế này đúng. Phải làm như thế này, thế này. Chứ đừng có làm theo từ xưa tới giờ. Phải nghe lời em. Mọi cái dư luận, mọi cái mọi người nói, em chịu.*”

(30:13) Cho nên gia đình mình, hứa mình chịu đi. “*Tôi tu rồi, mấy người muốn nói rồi cứ nói tôi đi. Còn cái vấn đề mà tôi ma chay, tôi phải làm đúng theo cái tinh thần của Phật giáo. Anh chị em hay là ...*”. Nói chung là con đi tu rồi, con nói họ thuyết phục. Họ nói: “*Mình làm sao biết hơn cái người tu!*” Về vấn đề ma chay mà, họ nghe lời mình lắm. Do đó, mình bảo làm vậy, vậy vậy, mình đề nghị họ.

Nhưng mà vào trong những ngày mình ở mình lo cái ma chay đó, thì mình phải dự bị cho sẵn sàng. Thứ nhất là không ở chung trong nhà với anh chị em. Mình có thể đem cái mùng ra gốc cây kia, hay hoặc là cái ngôi nhà trống nào đó mình ở. Chứ mình không có ở trong nhà. Coi như là mình ở tạm đỡ.

Như là cái người du tăng họ đến cái nhà mồ, họ ở cũng được mà. Họ đến cái mà mà hơi sạch sẽ, họ cũng trải đồ họ ở được mà. Chỗ nào cũng

được, dưới tầng cây cũng được. Cái hạnh mà như vậy, mình giữ gìn cái hạnh, gia đình mình rất phục.

Còn mình sống, mình về nhà mình cũng ngủ lẫn, ngủ lơ ở trên giường là họ: “*Trời ơi, cái cô này cô tu hành cái chuyện mà, đâu có thua gì mình!*” Còn mình giữ cái hạnh mình vậy, mình sống riêng.

Phật tử 2: Bạch Thầy là, ví dụ như gia đình con thì trước kia là mỗi lần người thân mất thì phải rước thầy về đưa đám thì họ nói gia đình đó mới có phước. Còn như không có một cái gì thì họ nghĩ họ buồn, họ tự lý luận như vậy đó. Thì như gia đình con, con không biết là mình nói thì gia đình có nghe không?

Trưởng lão: Có nghe không đó? Con đi tu một thời gian, con đi tu đi. Rồi con xuất gia, con tu rồi. Bắt đầu con về, mời hết anh chị em đến đây nghe tôi thuyết giảng. Bây giờ thuyết giảng cái gì con biết không? Bây giờ thuyết giảng về vấn đề ma chay nè. Tôi không có nói chuyện giỡn giỡn đâu, tôi nói chuyện này là chuyện lợi ích cho gia đình này.

(32:00) Bây giờ, có một người mẹ, mà tuổi già rồi thể nào cũng phải chết. Phải không? Bây giờ con nói: “*Em hay là chị nói cho các em nghe, là vì chúng ta phải chuẩn bị trên cái này, để không chúng*

ta đi lầm lạc ở trên cái đường sai. Về ma chay cho mẹ, phải làm sao cho mẹ tốt. Chứ không kẻo, mẹ chết rồi bây giờ chúng ta làm những điều ác cho mẹ mang những cái ác này nữa sao?”

Bắt đầu mình nói: “Bây giờ mấy em mà làm bò, làm trâu, làm heo, làm dê làm đám ma là làm thêm cái tội ác cho mẹ. Cái thứ nhất đừng lại. Cái thứ hai nữa, cái thân tứ đại này nó là đất, nước, gió, lửa phải trả về đất, nước, gió, lửa. Không có quý báu gì. Đừng có mua cái hàng cho tốt. Chỉ mua cái gì mà tạm thời, để cho nó kín cho mẹ, cái thân mẹ thôi.” Không lẽ cha mẹ của mình, mình lấy cái chiếu mình bó sao?

Nhưng mà sự thật ra, mình bó nó còn nhẹ, cái thân xác nó dễ tiêu hơn nữa. Nhưng mà vì cái thân của mẹ, không có được làm một cái như vậy, nên mình mua cái quan tài, cái áo quan nó vừa phải thôi, chứ không có phí tiền. Để tiền đó làm việc từ thiện xã hội.

Bắt đầu bây giờ: “Đồng ý không?” Tất cả chị em đều đồng ý, được rồi. Như vậy là mình sẽ tiết kiệm được cái số tiền đó làm cái việc từ thiện hồi hướng cho mẹ. Phải không? Bắt đầu bây giờ đi đến chỗ mà rước thầy chùa: “Thầy chùa ông chưa có độ ông được đâu, mà ông độ mẹ mình sao được? Chính chị đã đi tu, chị đã biết được cái đường lối

này. Cho nên, anh chị em phải nghe, không rước thầy chùa tụng niệm. Để cái ngày mà mẹ chết, em về đây em hồi hướng cho.” Phải không?

Mình về đây, mình chỉ cần chấp tay hướng đến Phật: “Ước nguyện cho mẹ mình khi chết được sanh làm người, gặp được Chánh pháp của Phật.” Đủ rồi. Gặp được Chánh pháp tu chứ còn nếu không gặp được Chánh pháp lấy gì tu? Thì thương mẹ thì có vậy thôi. “Thì anh chị em nên nghe lời.” Vì mình đã đi tu, giới luật mình nghiêm chỉnh, Thầy nói con về con nói họ nghe rầm rập.

(33:52) Thầy biết rồi, Thầy về đây Thầy nói cả dòng họ Thầy đều nghe. Cho nên Thầy làm tang mẹ Thầy rất là khỏe, không có nặng nhọc gì hết. Chiều chết, sáng hôm sau, 7h, 8h là Thầy đã chôn mất. Thiên hạ không biết mẹ Thầy chết nữa. Con biết làm cái đám ma cấp tốc, thần tốc.

Tu sinh 5: Dạ, thưa Thầy. Có hương nhang gì không Thầy?

(34:11) **Trưởng lão:** Không dùng hương dùng nhang gì hết.

Tu sinh 5: Đèn bỏ luôn?

Trưởng lão: Bỏ luôn, không đốt đèn, đốt đuốc gì hết. Năm cái bàn tay của chúng ta mười

ngón là thấp lên là đủ rồi. Không lẽ bây giờ mình đến cái chỗ mà thờ mẹ, thờ ông bà mình mà mình không chấp tay sao? Mà mình chấp tay là 5 cái thứ hương nó rõ ràng ở trên bàn tay của mình: “*Giới hương, Định hương, Dũ huệ hương, Giải thoát, Giải thoát tri kiến hương.*” Đủ rồi, còn đòi hỏi gì hơn?

Đốt ba cái vỏ cây nó ngộp, nếu mà có linh hồn thật, nó thờ không được nó còn chết sớm nữa. Phải không? Mà nó làm dơ nhà, dơ cửa. Gì mà, trời đất ơi! Chết rồi mua một bó nhang về đốt. Còn mua giấy tiền vàng mã, chi mà rải cùng đường. Phí gì dữ vậy? Bộ mấy người mà làm giấy tiền vàng mã họ cho mình sao? Cũng bỏ tiền ra mà mua.

Cho nên dẹp ba cái này đi. Không có ai, linh hồn đâu mà xách tiền giả để mà xài. Người thật thì phải xài tiền thật. Mà người giả mới xài tiền giả. Đâu có linh hồn của cha mẹ của mình, nếu có là người giả hay sao mà mình đốt ba cái giả này cho họ xài? Mình làm cái chuyện mê mờ quá vậy. Không có làm cái chuyện mê tín đó nữa.

Mà con đi tu rồi, con về con nói gia đình nghe hết. Mà con không đi tu, con nói không nghe. Con là cư sĩ con nói. “*Mày biết cái gì mà nói? Cả hồi nào tới bây giờ người ta làm vậy. Bây giờ mày*

làm khác à?” Có phải không? Nhưng mà con đi tu rồi, con nói mạnh dạn: “Tôi đi tu, tôi biết rõ ràng. Máy người đừng có cãi tôi, anh chị em đừng có cãi tôi. Máy người có đi tu không máy người biết? Máy người tin máy ông thầy gạt, lừa đảo.” Các con gạt ngang hết được.

Bởi vì Thầy nói, người đi tu mạnh lắm. Mà cái người không đi tu, các con đừng có nói. Nói bậy là chúng đập mình đó.

Tu sinh 2: Kính bạch Thầy, nhưng mà con thấy là nó khó như vậy. Bên đó, ông thầy chùa không mời thì được, cái này con nói thì nó nghe. Nhưng mà thí dụ như là không coi ngày giờ đó, thì mai một cái nó làm ăn thất bại, nó nói đó là tự chị hết. Tự toàn bộ là tự chị hết, chị không cho tôi coi ngày, coi giờ cho nên bây giờ nó thấy công chuyện nó làm ăn đổ vỡ. Mà nói nhân quả thì nó không có nghe.

(36:08) **Trưởng lão:** À, bắt đầu con nói: “Bây giờ tất cả những cái gì không coi ngày giờ tốt xấu, tâm niệm không coi ngày giờ tốt xấu. Cứ chôn, chết rồi chôn.” Phải không? “Có gì chị chịu cho.” Phải không? “Rồi chị chỉ cho máy người coi ngày giờ tốt xấu. Xe đụng cũng chết họ đó. Coi ngày giờ thôi cũng vậy” Bây giờ, lỡ có chút, máy con: “Cái nghiệp máy

người, tại sao đổ thừa mẹ? Bộ mẹ chết, mẹ xô mấy người ra xe đụng sao? Đừng có đổ thừa như vậy!”

Đâu có phải ngày giờ tốt xấu gì: “Ngày nào cũng là ngày, giờ nào cũng là giờ, chứ làm sao mà tốt, xấu. Ai đặt ra tốt xấu? Bộ bữa nay mưa nó xấu hả. Mưa nó cây cỏ lên tốt. Mà nắng bữa nay đâu có xấu. Nắng mình đi khô ráo không phải khô ha?” Cái nào cũng tốt.

Tại vì mình biết nó tốt là nó tốt chứ. Mình nghĩ nó tốt là nó tốt. Mà nói: “Trời mưa dơ dáy đi cực khổ.” Ai biểu mình đi, mình ở trong nhà thì nó tốt chứ sao? Nhưng mà mưa cho cây cỏ lên tốt thì nó phải tốt nó chứ sao. Mấy người đừng có nghĩ nó xấu. Không có cái gì nó xấu đâu. Tại cái tư tưởng của mình làm xấu tốt. Gạt phứt hết.

Tu sinh 2: Con bạch Thầy, thí dụ như khi mà chôn cất rồi xong khi về nhà không có bàn thờ gì cả thì nó kỳ.

Trưởng lão: Hoàn toàn, có bàn thờ đàng hoàng. Bắt đầu bàn thờ đàng hoàng. “*Những ngày tháng mới chết, các em hay hoặc các chị, cái tình thương mình còn, cho nên mỗi ngày ăn cơm, mấy em nhớ rằng phải xới một bát cơm như mẹ mình còn sống, hoặc là như những người thân mình còn sống. Nên nhớ gọi mẹ mình về ăn cơm với mình.*”

Mặc dù mình biết rằng không có linh hồn, nhưng mà cái tình của mình thương mẹ, nhớ khi mẹ còn sống. Như vậy là mấy em đã thực hiện được cái tình thương của em. Cái lòng thương yêu đó nó tốt, tinh thần đó đẹp.

Nhưng mà em biết rằng, không có linh hồn mẹ ăn đâu. Nhưng mà những ngày mà mẹ mới chết, chúng ta vẫn thấy cái hình ảnh, cái sự quẩn quít của mẹ bên các chị. Cho nên các chị, các em đừng có nên không làm cái điều này. Nhưng không phải cúng đâu, nói lên cái tình thương của mình đối với cái người mất, nó đẹp.

(38:05) Sau cái thời gian nó nguôi ngoai, một tháng, hai tháng hay một năm nó nguôi ngoai mấy em không cúng nữa. Cái đó là cái tình cảm. Còn mấy em mà mê tín, cúng tưởng là như vậy như các nhà Đại thừa.”

Nó có cái ý thức trong 49 ngày làm tuần hoặc là 100 ngày hoặc 2 năm mãn khó đó, cái nghĩa nó làm với cái tình cảm của mình thôi. Nhưng mà ngâm trong đó nó đưa vào cái mê tín. Còn cái này là thật sự, nó làm với cái tình cảm. Mới chết ai cũng khổ hết. Nhưng mà với với, lần lần, mình bớt cái khổ, thương nhớ mấy con. Phải không?

Cho nên mình biết cách để làm cho cái tình

cảm của mình nó với lẫn. Bịch cái, mình không có cúng bái, không có thờ phượng nữa chắc kiểu này chắc mình chết luôn. Mình thương nhớ quá mà. Con hiểu không? Cho nên cách thức mấy con làm cái bàn thờ để cái hình mẹ mình. Mặc dù bây giờ không thấy bóng dáng người nữa, nhưng thấy hình mẹ mình nó cũng là một cái nỗi niềm an ủi mình lớn lắm mấy con.

Tu sinh 2: Thầy ơi, hàng ngày có phải thắp nhang?

Trưởng lão: À, không cần phải thắp nhang, không cần chưng bông. Chỉ cần chấp tay lên trước hình mẹ. Ước nguyện mẹ sanh nơi đâu đó, mẹ sẽ được gặp Chánh pháp. Con ước nguyện mẹ gặp được Chánh pháp mẹ tu hành. Khi mình ước nguyện cho mẹ mình vậy, mình thấy cái lòng thỏa, vui vẻ lắm con, hạnh phúc lắm!

Khỏi cần thắp hương, tốn tiền mua nhang. Uống! Chỉ cần cái ngày nào mấy con cũng đến đó. Chỉ cần cái giờ ăn cơm, mấy con xới một bát cơm: *“Mẹ về ăn cơm với con.”* Đủ rồi, hạnh phúc rồi!

Tu sinh 2: Thưa Thầy là, thí dụ như khi mà người thân chết, họ đến họ cúng, họ bái, họ đem nhang, đem đồ để chạt nhà. Như nhà con không

có chỗ chất luôn. Rồi họ thấy đến cái chỗ bàn thờ, họ lạy, họ cúng nữa. Họ lạy mấy lạy nữa.

Trưởng lão: Được rồi, họ làm theo cái tục lệ, họ cứ làm mặc tình. Bây giờ, đem bao nhiêu cũng được hết. Mai mốt mấy người về rồi tôi đem tôi đốt ngoài. Còn không, tôi coi cái chỗ nào, tôi đem bán tôi lấy tiền tôi cho mấy trẻ mồ côi. Bởi vì nhang nhiều quá, mình bán rẻ, mấy cái chỗ bán nhang nó mua rẻ lại. Thì mình cũng lấy tiền đó mình đem mình cho người khác.

(40:08) Mấy người tốt bụng, mấy người mua nhang mà tôi không có đốt. Tôi không có điên tôi đốt tiền, uống. Tôi đem ra ngoài chợ: *“Tôi nhờ chị mua giùm tôi. Bởi vì đám ma. Trời ơi! Người ta cúng nhang nhiều quá! Cho nên, vì vậy tôi đốt không có hết. Chị làm ơn chị mua, tôi lấy tiền này tôi mua cái gì đó tôi cúng còn tốt hơn.”* Cái người đó người ta mua giùm mình, mình bán rẻ cho người ta mà. Mình lấy số tiền đó, mình in kinh thiện mình rải, mình bố thí cho người ta cũng được. Các con hiểu chưa?

Cho nên, vì vậy, cái phong tục đó, cứ để người ta cúng diêu nhang đèn gì, người ta cứ mua đến, mình cứ nhận hết, không nói gì hết. Không có phê bình người ta, người ta làm gì làm. Nhưng mà trong gia đình mình là đừng đốt.

Tu sinh 5: Dạ, cho con hỏi thưa Thầy. Thí dụ như mà mình mời ông bà về ăn cơm thì có cúng cá, cúng thịt gì không?

Trưởng lão: Thôi thôi, đẹp, con ơi! Con ăn chay mà con cúng cá thịt.

Tu sinh 5: Cơm không? Ý là...

Trưởng lão: Cơm không, cầu cho có cơm mà cúng. Để nói, bây giờ cái mâm của con ăn cái gì. Có cá, có thịt thì con mời mẹ ăn cơm, con xới lấy bát cơm, con để bên đây là coi như mẹ con ngồi bên đây rồi. Có phải không? Thì con ngồi đây ăn, cũng như là bà về bà ăn cơm với con. Thì con có cá, có thịt chứ gì? Bắt đầu, con đừng có làm cái kiểu mẹ con không biết. Con gắp miếng cá, con bỏ vô chén là không có được. Để bà tự gắp bà ăn.

Thường thường, Thầy thấy họ cúng vong đó, họ gắp miếng đồ ăn, họ bỏ vô chén cơm. Trời đất ơi! Làm như cái linh hồn không tay. Mà sao họ ngu quá vậy. Cái linh hồn không tay, nó đâu có gắp được, họ gắp bỏ vô cho nó ăn.

Tu sinh 5: Dạ con còn hỏi Thầy cái này nữa Thầy. Cái mấy người mà chết đó Thầy, cái người ta mua mấy bộ đồ áo. Năm, ba trăm ngàn bộ đồ, đẹp lắm. Nón, dài, áo còn đẹp lắm, mấy trăm ngàn. Mặc vô không có thiếu.

Trưởng lão: Mặc vô cho cái người chết đó phải không?

Tu sinh 5: Dạ. Mặc vô cho cái người chết thể hiện cái lòng hiếu thảo của mình đó Thầy.

(42:00) **Trưởng lão:** Phải rồi. Nó bày ra cái chuyện đó cho nó tốn tiền. Cha mẹ hồi nào mặc áo quần như thế nào thì cứ việc mặc vô rồi tắm niệm đi, cho rồi đi. Chứ ở đó mặc thêm cái đồ đó nữa. Bởi vì, cứ chết rồi ở đó... Hồi sống, không được mặc đồ vua. Bây giờ chết mặc đồ vua để làm vua, làm hoàng hậu. Đẹp hết đi, mấy con đừng nói chuyện mê tín, lừa đảo, tốn tiền.

Tu sinh 5: Cái bàn thờ để ở ngoài ạ? Rồi muối gạo nước, dầu, cao gì đó treo ngoài đó hết hay gì?

Trưởng lão: Có cái gì? Ở đó có tượng, ai mà ở đó ăn trâu? Thử hỏi tây nó có ăn trâu không? Sao nó chết nó không đem trâu?

Nói chung cái phần này, những cái sách mà Thầy viết về đạo đức Thầy sẽ viết nó đầy đủ hơn. Thầy nói đây thì coi như là tóm lược lại để chúng ta hiểu thôi. Chứ sự thật ra phải có sách vở hẳn hoi, đảng hoàng mới đập phá hết những cái mê tín này, những cái hao tổn, những cái nhảm nhí này.

Thường thường là người ta bày đặt ra, để người ta làm ra người ta bán lấy tiền. Chứ người ta chết rồi, thân tứ đại này còn cái gì nữa. Người ta chỉ kín đáo trong lúc mà gói ghém cho kín đáo trong cái quan tài là đủ rồi, không còn gì nữa hết. Coi như là bỏ đất, nước, gió, lửa, bỏ cả cái đất, nước, gió, lửa không còn gì hết. Thì chỉ còn có cái tình của mình thương cha, thương mẹ thôi. Muôn đời nó không mất đi cái lòng thương đó.

Vậy mà nó xóa nhòa, nó làm cho chúng ta một thời gian sau chúng ta quên, chúng ta chỉ phảng phất chúng ta nhớ lại cái ơn. Cũng như bây giờ cha mẹ mình chết 10 năm, 20 năm rồi, phảng phất mình nhớ lại chứ sự thật ra mình không có còn nức nở như lúc mới chết nữa mấy con. Không còn đau khổ như lúc mới.

(43:53) Cho nên nhờ như vậy mà người ta cảm, coi như người ta nói con người dễ quên. Chứ cỡ như lúc mới đau mà đau khổ vậy đó, mà cứ kéo dài hai, ba chục năm mấy con sống nổi không? Chỉ có chết luôn đó. Cho nên cái con người nó hay quên, nó dễ sống lắm. Chứ mà nó cứ nhớ vậy hoài chắc nó chết.

Cho nên đối với chúng ta làm sao mà chúng ta thực hiện được cái tình của chúng ta là đúng.

Đừng có để đến lúc mà chúng ta bị nức nở, chúng ta khổ đau quá thì nó sai.

Cho nên từ cái lòng thương yêu của mấy con, gia đình, cá nhân của mấy con, mấy con chuyển lần cái lòng thương yêu rộng lớn vào. Đó, mấy con thấy nó chuyển, đạo Phật nó chuyển cho mấy con cái tình thương yêu đó, nó không còn ở trong thất tình lục dục, nó gói ghém nhỏ mọn.

Cho nên, những cái sai này chúng ta lần lượt chúng ta quét ra hết, để làm chúng ta trở thành một cái trí tuệ trên cái ma chay nó cụ thể hơn. Trên một cái cuộc sống của chúng ta nó phải thực hiện được cái gì nó lợi ích thiết thực mà đem lại cái tình người nó thật sự là tình người.

Thí dụ như mình đối với cha mẹ bằng cái tình thật, còn mình làm cái chuyện giả dối đó nó thật không? Nhưng mà mình cứ ngỡ tưởng là nó thực hiện cái lòng thương của mình. Nhưng mà mình đã gạt, đã gạt, gạt mình và gạt người khác nữa. Dem quần áo này kia đốt, giấy tiền vàng mã đốt. Mình đã tự bị gạt, rồi mình lại gạt người khác là tôi hiểu hạnh như vậy. Trời đất ơi! Mẹ mình có mặc được cái thứ này đâu. Đốt tan nát hết rồi. Con hiểu không?

Rồi nhang đốt. Mẹ mình có ngửi được cái này

đâu? Hồi bà sống, bà có hít ba cái nhang này đâu? Mà chết thôi đốt một đồng, khói lên ngùn ngụt. Vậy thì làm sao? Nếu mà thực sự có linh hồn nó dám ngồi gần không? Nó hít nội cái đó nó cũng chết nữa chứ ở đó.

Cho nên vì vậy mà chúng ta xét thấy những cái sai, sai quá sai. Nhưng mà chúng ta tượng trưng cho cái lòng của chúng ta, cung kính, tôn trọng là bàn tay của chúng ta. Đạo Phật rất đẹp mấy con. Cái người Tây phương họ bắt tay nhau, nó không có vẻ cung kính đâu. Còn cái người Đông phương của chúng ta nhất là Phật giáo, con thấy khi mà gặp nhau họ chào nhau bằng 2 bàn tay, họ chấp lại, họ cúi đầu xuống với hai bàn tay chấp lại. Rất là cung kính, tôn trọng với nhau. Mà đẹp nữa, hai bàn tay chúng ta chấp lại. Con thấy nó đẹp không?

(45:59) Còn đấng này, nếu mà có một cái nước họ cũng chào nhau, cái họ xuôi tay, họ cúi đầu. Họ cũng cung kính đó mà họ xuôi tay, họ cúi đầu. Nó không bằng chúng ta đâu. Cái đạo Phật đẹp lắm.

Thường thường Thầy thấy, thường thường như bên Thiên Chúa hoặc tôn giáo nào đó, khi mà gặp nhau 2 tay nó không có chấp như Phật. Hễ khi nào mà thấy chấp tay biết Phật giáo đó.

Phải không? Mấy con thấy không? Mà xuôi tay hay hoặc là khoanh tay. Hễ khi mà khoanh tay là Nho giáo đi, nó nằm lại vậy.

Còn cái chấp lại 2 bàn tay, đẹp lắm.

Tu sinh 3: Bên Thái, bên Lào vẫn giữ vậy. Gặp nhau cũng chấp tay.

Trưởng lão: Nó chào, nó chào nhau bằng cách này. Nó ảnh hưởng của Phật giáo. Nó hay mà nó đẹp, nói lên được cái tinh thần. Sau này Thầy viết sách đạo đức, Thầy nói về cái hành động mà chào nhau, xã giao nhau trong cuộc sống.

Còn có cái thứ gặp nhau ôm hôn nhau. Trời đất! Lạ lùng! Nó thương nhau bằng kiểu đó. Nó chào nhau bằng kiểu đó. Rồi cái người nam với người nam thì không nói gì. Còn người nam với người nữ làm vậy, Thầy nói thật, không có cái ngăn nắp nào hết. Thầy nói nó lạ lùng, không có cái tốt đẹp chút nào hết.

Tu sinh 5: Dạ, thưa Thầy, con cũng có cái thắc mắc vậy thưa Thầy. Ví dụ ông bà mình chết mấy chục năm rồi mà cứ...

--->❖<---

15- TU ƯỚC CHẾ SẼ SINH BỆNH

1- TU ƯỚC CHẾ SẼ SINH BỆNH

(00:00) **Trưởng lão:** Xét rất rõ, còn bây giờ mình nói: “*Thanh thân, an lạc, vô sự.*” Mình nói lướt qua, mình nhận không có kịp, nhưng mà mình chỉ nói thôi, chứ nó chưa có cái trạng thái. Mà bây giờ mình nói: “*Thanh thân.*” Thì mình lắng nghe để sự thanh thân nó có đúng như mình nói không.

Rồi “*An lạc.*” Mình lắng nghe cái thân coi có an ổn không hay là nhúc nhối chỗ nào đây? Thì thấy nó an lạc chứ thật sự nó không có gì hết.

Rồi “*Vô sự.*” Coi thử coi đầu óc mình coi nó có làm cái gì không, hay nó ngồi bất động đây? Mà nó còn có nghĩa không bị tác động, nó mới vô sự.

Thành ra từng cái danh từ, mình tác ý rồi mình lắng nghe, mình tác ý mình lắng nghe. Rồi bắt đầu đó thì mình không tác ý nữa thì mình lắng nghe cái trạng thái đó. Thì như vậy là mình kéo dài duy trì cái chân lý nó ra, thì tức là mình sẽ chứng đạt

được cái chân lý đó. Cái mục đích của mình là vậy.

Sư Pháp Ngộ: Nó khiến mình cái này cái kia, thí dụ nó khiến thọ lạc, thọ khổ, nó khiến mình cũng khởi niệm. Rồi nó cũng khiến...

Trưởng lão: Thì bởi vậy mình mới hộ trì nó. Chứ không nó khiến ra, nó làm mất cái kia đi, của báu của tôi mà nó để cho có chút nó hiện ra, còn lúc nào nó cũng muốn đập cái đầu cái thẳng này xuống hết trơn, hết hết trọn. Con hiểu không? Nó cứ nó luôn luôn nó có chuyện để mà cho nó làm mất cái thanh thân của mình đi.

Sư Pháp Ngộ: Bạch Thầy khi mà con tập cái nhiếp tâm đó bạch Thầy, thì những cái niệm mạnh mà nó khởi lên, bình thường là mình tác ý nó không đi. Nhưng khi trong lúc mình đang nhiếp tâm, nó khởi lên, trong lúc mình nhiếp tâm cho nên nó khởi lên không nổi nữa. Nó khởi lên mình biết nó khởi lên nhưng mình vẫn cứ nhiếp tâm, nó khởi lên một chặp cho nó chết luôn.

Trưởng lão: Lẽ đương nhiên là bị cái nhiếp.

Sư Pháp Ngộ: Nó ra hơi thở luôn bạch Thầy.

Trưởng lão: Nhiếp phục nó. Mình nhiếp kỹ thì kể như nó vô không được, nó phải theo ra.

Sư Pháp Ngộ: Bạch Thầy, nhưng mà cái niệm đó là nó mạnh đó. Ngồi bình thường nó sanh khởi lên là mình tác ý, nó không chịu đi đâu. Nó dai lắm nhưng bây giờ nó khởi lên mà trong lúc mình đang nhiếp tâm là nó vẫn chết.

Trưởng lão: Là bởi vì nó là phương pháp ngăn rồi, không vô được. Không vô bởi vì nó ngăn ác mà, ngăn cái niệm đó. Tức là con nhiếp kỹ ở trong cái hơi thở của con là con ngăn đó. Mà con nhiếp không kỹ thì nó đánh vô, nó mạnh hơn nó đánh vô. Con vừa thở mà con cũng vừa thấy niệm là tại nhiếp không kỹ. Còn con nhiếp kỹ rồi, con nhiếp kỹ rất kỹ rồi nó vô, thấy nó nhá vô cái bị mình nhiếp kỹ nó bật ra, nó theo hơi thở đi ra luôn.

Sư Pháp Ngộ: Chết luôn.

(02:18) **Trưởng lão:** Nó chết.

Sư Pháp Ngộ: Bạch Thầy, con tập cái nhiếp tâm mà hôm trước Thầy chỉ đó, con chỉ tập trong vòng một tiếng đồng hồ thôi, có phải nó căng thần kinh?

Trưởng lão: Căng chứ, nó căng.

Sư Pháp Ngộ: Nó căng nhưng cái thời sau đó, con thư giãn chỉ có mười phút là con đi tiếp

cái Thân Hành Niệm nữa. Là coi như trong đêm hôm đó tối về lại bắt đầu tưởng thức nó hoạt động trong giấc ngủ rồi. Nó hoạt động nó bị ức chế, nó thấy cái này cái kia tùm lum hết. Sáng ngày con kiểm tra lại là do mình tu hơi quá sức.

Trưởng lão: Quá sức, qua sức ức chế mình.

Sư Pháp Ngộ: Cho nên nó bị ức chế, ức chế ý thức làm tưởng thức hoạt động.

Trưởng lão: Tức là mình ức chế nó, nó phải bung qua bên cái ngõ này nó đi. Đi qua cái mộng, đi qua tưởng, mộng tưởng.

Sư Pháp Ngộ: Rồi sáng ngày thì bắt đầu tâm nó, đầu óc có vẻ như hơi. Tâm thì tốt thôi, nhưng có vẻ hơi căng thẳng nên con phải thư giãn.

Trưởng lão: Cái đó phải thư giãn, biết cách thư giãn, đừng có tu nữa, xả nó ra. Chứ còn nếu mà con không biết, con tiếp tục tu nữa là căng nữa. Mà căng nữa, nếu mà đến cái mức độ mà có không có giữ được thì nó sẽ làm rối loạn thần kinh. Nó căng mặt nó nặng ra.

Sư Pháp Ngộ: Con biết vậy nên con xả ra. Con xả chừng khoảng một ngày không tập lại cái pháp đó nữa. Đến chiều tối mới tập. Buổi sáng

đến chiều, trưa không tập mà tối lại, tập lại thì không sao. Xả luôn cả ngày. Như vậy khi mà con tu cái pháp của Thầy thì con mới chiêm nghiệm lại cái pháp mà tu ở bên Miến Điện. Thật sự con nghĩ con thương họ quá! Toàn bộ họ tu ức chế hết trơn. Khi qua bên Thầy tu thì những người mà bệnh thì họ tu họ sẽ hết bệnh, tâm thanh thản nhẹ nhàng.

Còn qua bên kia tu bắt ngồi gồng gân dữ quá. Mà họ ngồi đến mức độ con thấy là họ rất bị ức chế. Cho nên tháng đầu là tu tốt, qua tháng thứ hai là tu đỡ đỡ, rồi tháng thứ ba là bắt đầu nhiều thứ xảy ra. Thứ nhất là bị ngủ gục, thứ hai là bị bệnh. Ai mà cỡ ba bốn tháng là đi bệnh viện hết, toàn là đi uống thuốc không. Càng tu lâu là càng bệnh nặng do ức chế quá mức.

Cho nên những người Việt Nam mà trong cái hệ phái Nam Tông mà đi qua đó tu rất là nhiều. Bây giờ con mới thấy quá là thương là họ nỗ lực tu lắm. Trong cái thời khóa biểu tu đó với tính cách là tu ức chế cho nên họ rất nỗ lực. Mỗi lần đi qua Miến Điện họ tốn rất nhiều tiền cho nên họ nỗ lực tu rồi đi về. Mà đến khi họ về là người nào cũng bị bệnh chứ không phải là người nào hết bệnh.

Bản thân con quán xét lại như vậy, hai mùa hạ mà an cư con cố gắng hành trì bên đó, mùa nào cũng bị bệnh. Mùa thứ nhất bị bệnh, tu đến mức độ gọi là khi đi bác sĩ nó khám con bị nám phổi gọi là bị lao phổi, ung thư phổi

(05:11) **Trưởng lão:** Trời ghê gớm quá!

Sư Pháp Ngộ: Vì ngồi nóng quá hay sao mà nó đen nám hết cả phổi, về chụp phim chụp đồ nó bắt con uống thuốc quá trời. Con mới nghiệm trong người mình, con chiêm nghiệm lại con không có bệnh này đâu, chắc chắn là con không thể bị bệnh này đâu.

Trưởng lão: Do tu sai pháp nó ảnh hưởng tới nội tạng của mình.

Sư Pháp Ngộ: Nó bắt con uống thuốc lao phổi với ung thư phổi chi mà hết một hộp rồi, uống càng ngày càng thấy xiu ra, con nói thôi bỏ, thư giãn. Đi về Thái, thư giãn. Con không tu nữa, con bỏ về Thái, thư giãn. Cả chùa, cả thiền viện đó làm rùm beng lên là con bị cái bệnh này gọi là cái bệnh truyền nhiễm. Sau con bỏ, hai tháng sau là con không có bị bệnh gì, nặng gì nữa hết. Xả luôn đó! Qua tháng kế tiếp, mùa hạ sau đi tới nữa thì bắt đầu ức chế. Ưc chế khoảng chừng mình

căng lên, mình nỗ lực tu chừng nào là mình chết.

Trưởng lão: Mấy người tu ít ít thì không sao. Mấy người mà tu thiệt tu mới bị căng đó con.

Sư Pháp Ngộ: Tu chơi chơi thì không sao, vừa tu vừa vui rứa thì không sao, mà tu cứ ngồi đúng thời khoá, một khoá ngồi khoá tu, khoá ngồi khoá tu. Mà bây giờ con thấy lại cái thiền gọi là thiền Pa Auk đó, cũng mượn Tứ Niệm Xứ mà cũng đếm một, hai đến bảy đó bạch Thầy. Rồi tưởng cái ánh sáng trắng, thì con thấy cái khóa đó là tu còn ức chế hơn nữa. Bây giờ con vô cái thiền viện đó rồi thì nó ngồi tới một tiếng rưỡi, hai tiếng nữa, bắt ngồi dữ lắm. Cho nên con thấy người ta tu kiểu này chắc là bệnh. Người nào mà lọt qua cái tưởng thì nó nhẹ đi mà không lọt qua tưởng thì nó ức chế.

(06:45) **Trưởng lão:** Không vào được tưởng thì kể như bị rối loạn cơ thể. Lọt vào tưởng thì coi như ở trong tưởng nó có sự hỷ lạc, xúc tưởng hỷ lạc, nó đỡ cho cái người đó.

Sư Pháp Ngộ: Dạ đỡ bị bệnh thôi.

Trưởng lão: Đỡ bị bệnh.

Sư Pháp Ngộ: Chứ còn mà chưa nhập gì là bị

bệnh hết, đi nhà thương hết. Thì con thấy mười người đi qua thì hết tám người, chín người đi nhà thương rồi, còn chỉ có một người đó chắc có lẽ là tu.

Trưởng lão: Lọt tướng rồi, lọt tướng rồi nên không đau.

Sư Pháp Ngộ: Lọt tướng rồi nên không đau, hoặc là tu vừa vừa thôi.

Trưởng lão: Tu vừa vừa, tu kêu là tu chơi chơi vậy thôi.

Sư Pháp Ngộ: Việt Nam mình qua hàng trăm người bên đó.

Trưởng lão: Trời đông quá ha.

Sư Pháp Ngộ: Dạ. Bây giờ truyền về Việt Nam nữa đó.

2- TỨ NIỆM XỨ

(07:25) **Tu sinh 1:** Bạch Thầy, thời gian trước Thầy cho con ôm hai pháp để về nhà hành tu. Cái thứ nhất là đi Thân Hành Niệm, cái thứ hai là Tứ Niệm Xứ thì hôm nay con ôm hai cái pháp này, tu tập Tứ Niệm Xứ thì con ngồi thân nó yên được, mà tâm không yên được. Mà tâm con vẫn cứ là, con mới trình với Thầy trước là con bị nhiếp vào

hơi thở. Còn đi Thân Hành Niệm thì nếu đi có một tiếng thì nó bình thường không có gì hết.

Trưởng lão: Không có mỗi chân, không có gì hết?

Tu sinh 1: Không có mỗi chân, đi nữa cũng được nhưng mà con nghe lời Thầy là cứ tăng từ từ thôi. Con cứ đi một tiếng rồi con bỏ, lại ra lại ngồi, có ghé con ngồi. Thế con ngồi thanh thân, xong con lại ra hiên con thư giãn. Cứ như thế thì ba tiếng thì con hết một thời tu.

Trước con đã trình với Thầy việc gia duyên của con. Trong những cái giờ con phải làm, con làm. Đến giờ tu hầu như con tu được hai cái thời tối và sáng, chứ còn ban ngày thì con tỉnh thức trong mọi hành động của mình, trong mọi việc làm. Khi những cái gì mà ác pháp đến thì con, đến bây giờ thì con chỉ dùng tác ý và nhắc nhở hình thức rất là nhẹ nhàng.

Cũng vừa rồi ba tháng thì con bị đau răng, đau răng ba cái răng, hai cái răng dưới, một cái răng trên. Con nghĩ ở nhà có gì thì cần đi nhổ, lẽ ra con làm thì con xem thế nào để đi nhổ. Thế nhưng mà con ôm pháp chặt mà con không dùng đến thuốc, con vẫn đi khám bệnh để xem nó có ung thư hay

gì thì con sợ. Thế nhưng người ta chỉ nói là bị sâu với cả phải đi hút mủ ra. Nhưng mà con về con chỉ có ngâm mỗi nước muối. Thế nên con ôm pháp hằng ngày. Nói chung là con ôm suốt ngày luôn luôn chứ không nói là thời gì cả. Thi thoảng nhức nhức, nhức nhức thì con lại ôm pháp con tác ý luôn: “*Cái đau ở chân răng, đi ra ngoài!*” Con cứ đuổi. Cho đến bây giờ thì hơn ba tháng rồi, ba răng con vẫn giữ lại như xưa.

(09:34) **Trưởng lão:** Khởi cần nhỏ.

Tu sinh 1: Bệnh đau đầu là bây giờ là hoàn toàn con đã tác ý được cả. Cũng như hôm qua vào đây con say xe. Con nghĩ là có khi con không theo đúng thời khoá được, cho nên con đêm nay chắc phải ngủ đã đi một đêm, để cho nó hết cái đau đi thì mình mới tỉnh táo để mai tu tiếp được. Thế mà hai giờ con vẫn cứ dậy bình thường, rất là thoải mái. Con vẫn đi thư giãn bởi vì bệnh như thế thì con thư giãn, thoải mái tinh thần, con không ức chế bằng cách thở hay gì hết. Con không ôm an tịnh, con chỉ thư giãn: “*Thân tâm thanh thân, an lạc, vô sự!*” Xong rồi con mới dùng pháp đuổi. Con giữ cái thanh thân như vậy. Con trình Thầy con hoàn toàn làm chủ được đến cái giấc ngủ và miếng ăn. Ăn thì trình Thầy nó vẫn còn thềm. Nói

không thềm thì là sai, vì nó cứ đẩy, nhưng mà con tác ý liền: “Ăn là ngu.”

Trưởng lão: Tức là làm chủ đó con.

Tu sinh 1: “Sắp sửa chết rồi mình ăn nữa là mình ngu, ăn nữa là chết, đừng có nghĩ đến nó, đừng có thềm. Phần thân thì không được thềm, phần tâm thì đừng nghĩ đến, đừng có nhìn vào nó nữa!” Con tác ý như thế rồi nó cũng đi qua hết.

Trưởng lão: Đúng vậy, có pháp.

Tu sinh 1: Trình Thầy, con chỉ ôm cái pháp Tác Ý đó thì con đã làm được. Thứ hai nữa là Thầy cho con cái thời quán vào buổi chiều thì nói thật với Thầy là không được đều, tại vì gia duyên của con, nói thật là sáu tháng nay con thêm cái bận rộn là buộc phải đi bế cháu. Nhưng con bế cháu nhưng con vẫn tu.

(11:12) **Trưởng lão:** Nhân quả.

Tu sinh 1: Dạ, nhân quả nó gieo sang cho con. Nhưng con nghĩ con nhất định con không đi cũng được. Thế nhưng mà con con nó tan nát hết, chúng nó không đi làm được thì cuộc sống nó sẽ khó khăn. Cho nên buộc con phải vào trông cháu cho chúng một thời gian, nhưng con vẫn ôm

pháp như thế thì chúng nó sợ. Sợ bởi vì ngày thì mẹ trông cháu như thế mà đêm vẫn cứ thấy ngồi như vậy. Thi thoảng chúng nó rình con, nó xuống nhà dưới thấy con ngồi như vậy, ăn uống con cứ giữ ăn như vậy. Sau đó có ép con, thì con xin sám hối với Thầy lúc về thì sáng ra uống một bịch nước đậu nành hào. Nó bảo nước đậu thì con cũng vẫn dùng bịch nước đậu nành hào.

Nhưng mà gần đây, một, hai tháng gần đây chúng bảo bây giờ sữa thì thừa đầy trong nhà mà mẹ không dùng, cứ ép con thì con thưa thật với Thầy là thi thoảng thôi, thi thoảng thì con cũng bị dùng một ly sữa như thế. Nhưng con không thường xuyên đặn lấy lòng tức là con tu theo tùy thuận. Còn bình thường thì con cũng cứ bình thường là giữ được sáng không ăn, chiều không ăn và bữa trưa như thế. Và xin với Thầy là uống ly sữa trưa, nhưng mà cháu nó ép vào bữa sáng rồi thì trưa con thôi. Con dùng 2 miếng cơm. Như cô Út bảo dùng ít cơm để trưa dùng thêm sữa. Nhưng mà đến bây giờ thì con dùng thế nào cũng được luôn.

Có những hôm mà lỡ bữa thì con cũng dùng nửa bát cơm rồi thôi. Ngày hôm sau không có sao hết. Có lúc cũng thấy trong người cũng thấy nó

nao nao trong ruột. Thế con: “Sao lại thèm ăn? Chưa đến giờ mà? Lúc nữa là sẽ được ăn.” Thì con cũng chỉ cần tác ý như vậy thôi vì nghĩ là hôm qua ăn ít quá cho nên hôm nay nó có cái cần đòi hỏi. Nhưng mà con tác ý rồi, tự nhiên nó yên lặng. Một, hai lần con thấy nó bình thường, nó yên. Nó không có cái gì như ngày xưa là sợ đói hay thèm thèm. Thế là con, mỗi ngày con giữ được, tăng tiến được như vậy.

Trưởng lão: Khá lắm. Con như vậy là biết áp dụng được rồi, sống được rồi. Nhưng bây giờ con còn tu cái pháp Tứ Niệm Xứ. Cái pháp Tứ Niệm Xứ quan trọng lắm, tức là giữ cái tâm thanh thản, an lạc.

Tu sinh 1: Vẫn phải đi nhiều lên.

(13:25) **Trưởng lão:** Phải giữ nó. Để Thầy sẽ dạy cho con cách thức. Vì từ hôm đó con về ngoài đó đến nay con tu tập, coi vậy chứ nó thuần lắm rồi. Bây giờ phải tăng cái sức về cái pháp Tứ Niệm Xứ

Tu sinh 1: Ngồi nhiều.

Trưởng lão: Ngồi nhiều để mình tăng nó lên, để xem coi thử coi cái ‘trạng thái thanh thản, an lạc, vô sự’ nó lấy cái mức nào. Rồi cái cách thức

mình tác chiến, mình đuổi những cái chướng ngại nó tác động vô bốn chỗ thân, thọ, tâm, pháp. Bây giờ con cần phải tu cái này nhiều hơn, tăng. Chừng nào mà suốt đêm mà con thấy mười hai tiếng đồng hồ mà con vẫn thấy thân nhiên, vô sự, nó không còn cái hữu sự gì trong thân và tâm con nữa thì lúc bấy giờ...

Tu sinh 1: Bạch Thầy, tức là sẽ đi suốt đêm?

Trưởng lão: Coi như là con sẽ giữ trong bốn oai nghi- đi, đứng, nằm, ngồi- suốt đêm mà nó vẫn một cái tâm thanh thản đó.

Tu sinh 1: Tức là không ngủ nữa.

Trưởng lão: Không ngủ con, nó không có ngủ nữa.

Tu sinh 1: Trình Thầy, con bị những cái tuần như thế thì con lại hoảng. Con cũng định trình gặp Thầy, cái thời gian mà con tu riết nó mắc. Mấy tháng sau này con cũng thấy chướng, cũng vừa trình Thầy rồi, con không phải là như vậy. Thế con thấy con tỉnh táo quá con bảo: *“Thôi chết rồi! Hay là tưởng nó vào mà lại thức thẳng như thế này? Trắng đêm không có cái gì nữa thế này? Liệu có phải, như thế này, nhớ thân kinh rồi sao?”*. Đến hôm sau, con lại phải như là ru nó, tức là: *“Thôi hôm nay*

phải tu làm sao thanh thân, an lạc cái thân và cái tâm.” Ru nó ngủ, vài bữa như thế, con lại nghĩ như thế con lại đi ru ngủ. Con không dám thức trắng đêm như vậy.

Trưởng lão: Cho nó thức luôn.

Tu sinh 1: Trắng đêm luôn bạch Thầy. Nhưng mà vẫn tỉnh táo, sáng ngày ra lại vẫn cứ bình thường. Con đã gặp cái trường hợp.

Trưởng lão: Cái đó là một cái trường hợp, đó là trường hợp nó tỉnh táo là nó hết si rồi. Cho nên mình kéo dài cái trạng thái để nó phá cái tham, cái sân cho sạch luôn. Cho nên vì vậy mà nếu mà nó thanh thân, mà nó sung mãn, trên thân con nó không nhức mỗi chỗ nào là cái sân nó cũng đã lui hết rồi. Rồi cái si nó không có nữa, không có buồn ngủ rồi. Rồi bắt đầu cái tham nó không có thì nó không có những cái trạng thái, hiện tượng cái tham nữa rồi, thì đương nhiên là nó thanh thân, an lạc, vô sự. Cái tâm con mà không niệm này niệm kia thì tham nó hết rồi, chứ có gì đâu. Con hiểu không?

Sân thì cái tướng trạng của nó là cái thân nó đau nhức. Mà cái tướng trạng sân khi mà nó còn đau nhức tức là ác pháp đó. Mà còn cái tâm thì nó

có niệm, mà nó không niệm, nó thanh thân luôn, thì nó không niệm thì nó hết rồi, nó ly hết tham, sân rồi. Mà giờ si không có, nó tỉnh suốt đêm vậy là con thấy cái thân con nó vừa sung mãn, mà cái tâm con nó thanh thân, nó không có một niệm nào, nó an trú một cách rất kỳ lạ, đó là con hoàn tất con đường rồi, hết tham, sân, si rồi. Thì ngay chỗ đó mà kéo dài được một đêm được mười hai tiếng đồng hồ thì chúng đạo chú sao? Vậy mà còn sợ, dụ cho nó ngủ nữa đặng cho nó ngu nữa, nó còn thêm si.

Tu sinh 1: Con nghĩ là, sợ như thế nào đó, con lại đi ru ngủ.

(16:02) **Trưởng lão:** Đúng rồi, bây giờ mấy con chưa biết, mấy con phải chuẩn bị, chứ không khéo nó mất ngủ luôn, rồi lại mất công đi bác sĩ.

Tu sinh 1: Hôm con về, hôm con trình Thầy có như thế nào thì Thầy bảo trước con với. Thì Thầy bảo, thôi cứ về thế, cứ thế mà ôm pháp, cứ thế mà tu. Cho nên con cứ tu thế. Nên hôm con bảo: *“Không biết thế nào mà lại không buồn ngủ thế này? Tỉnh quá thế này, không biết là sao?”* Nay con xin trình Thầy, giả sử như là tu rất ráo, không phải những chương ngại ban ngày, con giữ được như thời gian con trình với Thầy thì con rất là thoải

mái, con rất là... Không có cái gì là cái mệt mỏi, không có cái gì là để cho mình phải bận bịu trong cái thân tâm cả. Thân không đau nhức, tâm thì không suy nghĩ. Ngồi thì cảm thấy chỉ có nhẹ nhàng, khoan thai thôi ạ.

Đến bây giờ thì con cũng gặp cái chướng, tức là nghiệp duyên của con nó tới đấy ạ. Thì tức là con có hứa như thế này: *“Thì thôi bây giờ thì mẹ cũng là như thế rồi. Nhưng mà, trót như vậy rồi thì thôi thì cũng trông hết năm nay.”* Thì con cũng vào đây mấy tháng. Thì có người vào thay thế cho con để cho con có thời gian con vào đây. Thì người ấy có nói là: *“Giúp cho một thời gian để mà vào, không có là tư tưởng lại bất an.”* Thì người ấy là đang giúp cho con. Con vội vàng, hôm qua con vào đây luôn. Con cũng trình Thầy, con có cái thời cơ, vẫn đang trông cháu nhưng con vẫn là đang tu. Con vẫn đang giúp. Đời thì con phải trả, đời thì con phải trả nghiệp. Cái nghiệp của con thì con vẫn phải trả thôi, nhưng mà tu thì con vẫn cố con giữ. Thì con trình Thầy là con sẽ giữ, thí dụ như là con có thể bế cháu, con cứ ngồi kéo võng cho nó, con vẫn giữ cái thân tâm con thanh thản.

Trưởng lão: Vẫn tính được chứ đâu có sao đâu con.

Tu sinh 1: Con vẫn làm, con vẫn cứ giúp đỡ. Ăn uống thì vẫn cứ là như vậy.

Trưởng lão: Đúng vậy đó. Mình tu trong công việc rồi, mà mình biết giữ được cái tâm của mình, mình hộ trì được cái chân lý đó rồi. Bây giờ con có đưa võng cho cháu cũng đâu có sao. Nó cũng vẫn tốt, không có gì đâu con.

Tu sinh 1: Con cũng được cái pháp của Thầy cho nên là, con lại tu theo đạo đức nữa ạ. Để xây một cái gia đình. Chính giữa hai anh em nó đã có va chạm với nhau nữa đấy ạ. Cuối cùng, con phải về, con ở lại hai tháng nay. Thì là, tức là xây lại cái tổ ấm ấy thì chính là rền. Anh em, tất cả lại đoàn tụ với nhau, vui vẻ. Con thấy ấm cúng như vậy rồi, con vội vàng con đi tranh thủ. Con vào con trình Thầy, pháp tu của Thầy. Thầy dạy cho con cái cách con vẫn cứ trả nợ được với đời, mà con vẫn cứ ôm được cái pháp con tu. Con không bị mất duyên nào cả. Nói như thế là tham, nhưng không phải. Con cũng muốn rẽ duyên ra nhưng mà cũng phải có một cái thời gian nào, cũng như người thì vay nợ, người thì mắc nợ.

(18:44) **Trưởng lão:** Đúng rồi, cái chùm nhân quả của con, mà cái đạo đức thì con phải sống, con đâu có bỏ được cái đạo đức đâu. Mà chính

con về trong dịp đúng lúc mà con làm cho cả cái gia đình của mình nó sum họp trở lại là quá hay! Đạo đức lắm! Tu theo đạo Phật không có được bỏ một chút xíu nào mà gọi là vô tình mà để ngẫu nhiên hết. Không có đâu. Lúc nào chúng ta cũng để ý từng chút, mọi cái đều là có đạo đức sống. Đó là cái nền căn bản, cái nền tảng vững chắc của đạo Phật, để xây dựng con người của mình đem lại hạnh phúc chung cho nhau. Chứ không phải là chỉ có riêng mình ngồi mình tu để giải thoát còn bao nhiêu người thì kệ bỏ họ. Con của con nó cần con phải trông nom dùm cháu để đi làm, con nở để cho nó vậy thì sao đành phải không con! Mà mình là mẹ nữa.

Thì mình vừa làm mà mình biết áp dụng pháp tu thì nó lợi ích chứ! Cho nên những cái điều trình bày con là Thầy thấy rất hay, biết áp dụng vào đời sống để mà tu, không có gì hết. Rồi bắt đầu bây giờ con vô đây, con tập cái Tứ Niệm Xứ cho Thầy. Tứ Niệm Xứ là quan trọng lắm con. Những cái pháp kia thì con tu đều đều thường thôi, còn cái Tứ Niệm Xứ này bắt đầu tăng lên. Tăng lên để có gần bên Thầy...

Tu sinh 1: Bạch Thầy, con cũng nhận cái cơ hội này. Con cũng, nếu nói chuyện đời thì chắc

là hết ngày, hết tháng không hết chuyện được. Nhưng mà có một ý là, con của con cũng có rượu chè. Thế cho nên là, cũng nhân cái đà này, giúp con trông cháu thì con lại mở băng, con mượn cái đài to. Con mở băng của Thầy ra. Thế là cả hai cùng nghe. Bấy giờ con bảo: “*Anh giúp tôi một hai tháng, tôi đi.*” Thì cái người ở nhà mở nghe, như người khác là không mở đâu. Như thời cơ con mở này, thì con lại tạo phước cho gia đình.

Thì bây giờ con cũng được một cháu dâu nữa, thì bây giờ cũng đang tập sự ngôi rồi. Cô hàng xóm, cô thấy như vậy thì cô cũng chạy sang, năn nỉ thì con cũng bảo, thôi được rồi, đi đi xong học nữa rồi giúp. Thì con cũng sám hối Thầy cái chỗ này. Cháu nó cũng đã tập sự, dù chưa được gặp Thầy, nhưng vì cháu con thơ nên tập qua con. Thì cháu bảo: “*Theo mẹ, con thờ. Thế mà giờ thấy hay quá.*” Thì con nghĩ bảo: “*Thế thì con có duyên, con cố gắng con tu*”. Thì con nghĩ là con, lùi một bước tiến hai bước. Thế như con rút, trú vào đấy. Nhưng mà giờ lại, nhiều ít thì coi như là các cháu cũng dần dần tiến bước đã, cũng theo dần.

Thứ hai, con cũng có một con dâu ở bên đạo ạ. Cháu ở bên đấy lại tu khác, hàng ngày đi cầu Chúa. Thế thì bây giờ con muốn là, cứ dần dần

mẹ sống thế nào có cái thiện thì con bảo: “*Thôi khỏi, sống với thiện thôi, không đi cầu, con!*” Thế thì coi như thế, dần dần cháu cũng đang lắng tai nghe. Cho nên, con cũng đang làm cái trụ trong nhà. Vừa tu cho gia đình mà cũng vừa tu cho chính mình. Bây giờ nếu con, thấy chúng thế mà con giận, con hờn hay là này khác là con mất hết.

Trưởng lão: Đúng rồi!

Tu sinh 1: Con ngồi đây, con cũng không yên tâm để con tu được. Một cái gia đình nó vỡ đi, cũng không còn cái gì thế cho nên là lẽ ra con vào từ đầu năm. Con bạch với Thầy là 5 tháng, 6 tháng con sẽ vào. Nhưng mà con phải nán lại, nó là như vậy. Tới nay con vào được, con cũng xin Thầy, xin cô 1,2 tháng gì đấy thì con cũng chưa biết được. Bởi vì nếu nhà cần, thì có tiếng gọi con cũng cứ phải làm.

Trưởng lão: Phải làm hết bốn phận đó con.

Tu sinh 1: Cả nhà hứa làm sao hết cái năm nay, sang năm giải phóng cho con. Thế thì con hứa, con cũng như vậy. Chỉ có cái là, với cái pháp tu mà Thầy đã cho con, ở những môn hành con đã chịu khó con về con hành. Thế thì bây giờ con cũng được như thế, thì hôm nay con về con cũng

trình với Thầy để mà Thầy tiếp tục cho con để lúc con kẹt ở đây hay là về con vẫn cứ xin pháp.

(22:12) **Trưởng lão:** Con sẽ theo Thầy, Thầy dạy con thì con sẽ nương theo con tu tập, rồi lần lượt có gần bên Thầy thì Thầy dạy con. Lần lượt con tăng cái thời gian lên. Bởi vì cái pháp đó là pháp Tứ Niệm Xứ rồi, tăng đến khi mà sung mãn toàn bộ Tứ Niệm Xứ thì nó đủ bảy cái năng lực của giác chi. Mà đủ Bảy Năng Lực Giác Chi thì nó có Tứ Thân Túc. Thì do đó nếu mà cần thiết thì con sẽ nhập định. Nếu mà, trong cái dịp con ở đây một hai tháng, nếu cần thiết Thầy thấy được thì Thầy cho nhập định. Nhập bốn định xong thì thực hiện luôn Tam Minh thì chừng đó rồi con là người chiến thắng trở về quê, chứ không có gì đâu.

Tu sinh 1: Trước đây Thầy bảo con là chỉ ngồi mười mười lăm phút, hai mươi phút. Năm phút mười phút ví dụ thấy chướng ngại đứng lên, thấy có buồn bực, thấy có gì khác thì đứng lên, còn không có thì ngồi như vậy. Thầy đã dặn như thế thì ngồi mười lăm phút, hai mươi phút mà thấy có gì mà khác cái thì đứng lên ngay. Tức là đứng vẫn nằm trong Tứ Niệm Xứ đúng không Thầy? Khi mà con đi, đi thanh thản, an lạc và vô sự chứ con

không ôm pháp khác. Tức là khi ngồi mà thấy có cái chướng ngại, Tứ Niệm Xứ, chứ con không ôm pháp khác, khi ngồi mà thấy có chướng ngại vào cái thân thì con cũng đi mà cái tâm thì con cũng đi. Tức là thoảng cái nó lại nghĩ đến cái gì đó.

Trưởng lão: Đúng rồi.

Tu sinh 1: Như vậy là nó đã có chướng ngại, có ác pháp ở đây rồi. Thì đứng lên đi kinh hành. Lúc thì ngồi lúc thì nằm con cũng giữ như thế, luôn luôn tác ý: *“Thân tâm thanh thân, an lạc, vô sự.”* Thế có lúc thì nó phóng đi nhanh thật. Con tác ý luôn: *“Sao lại đi nhanh như thế, từ từ mà đi, thong thả mà đi, thư thả mà đi, làm cho thật, học cho thật hiền từ.”* Thì con tác ý như thế. Bắt đầu con tác ý một tí như thế thì bắt đầu con thư thả thư thái bắt đầu con đứng đĩnh con bước đi.

Bước đi của con, con cũng biết là bước, chân phải đi, chân trái đi. Con cũng bắt đầu con bước đi như thế. Bắt đầu thân tâm con hoàn toàn không còn nghĩ cái gì nữa. Thì con thấy con cứ đứng đĩnh con cứ đi như thế. Có lúc dừng thì cũng có lúc tiến. Đấy con thấy đi không mỗi chân. Nhưng Thầy bảo chỉ đến thể thôi thì mình thay đổi thì con tác ý con ngồi hoặc là có lúc thì con lại đứng.

(24:14) **Trưởng lão:** Tùy theo, cái tâm mình nó hướng đứng thì đứng, mà hướng ngồi thì ngồi, mà hướng nằm thì nằm. Nhưng mà mỗi khi mà mình cái oai nghi mình thay đổi thì mình chú ý. Mình chú ý để cẩn thận, để không cái niệm khác nó xen vô nó phá làm mất thanh thân.

Tu sinh 1: Khi chuẩn bị ngồi thì mình cũng biết là mình đang nhắc cái ghế xong để xuống ngồi. Hoặc là mình đặt cái tay ngồi xuống giường hay bước lên giường hay như thế nào đấy là hoàn toàn không để nó lãng quên.

Trưởng lão: Mình lưu ý mấy cái hành động đó, hoàn toàn tỉnh thức.

Tu sinh 1: Chứ không để nó lãng quên quá.

Trưởng lão: Không có để cho nó quên.

Tu sinh 1: Dạ! Vẫn cứ liên kết.

Trưởng lão: Liên kết từ hành động này.

Tu sinh 1: Làm sao trong ba tiếng mình vẫn có cái liên kết Thầy.

Trưởng lão: Rồi, rồi sau đó, khi mà mình cái hành động đó xong rồi, cái bắt đầu mình cảm nhận cái thanh thân, an lạc, vô sự của nó tiếp tục. Bắt đầu bây giờ cứ ở trong thanh thân đó. Rồi

bây giờ nó muốn thay đổi oai nghi đó thì bắt đầu mình chú ý cái oai nghi đó cho nó thay đổi, tức là mình tỉnh thức ở trên cái oai nghi đó. Rồi bắt đầu cái oai nghi đó thay đổi xong rồi thì trở về thanh thân luôn. Cho nên không có cái kẻ giặc nào mà xen vô chỗ này được hết. Không có kẻ hở nào mà lọt cái gì vô nó được hết, bởi vì mình cẩn thận quá. Do đó thì nó bảo vệ cái chân lý của con, nó hoàn chỉnh được, nó kéo dài cái thời gian ra. Nó dài cho đến khi đúng mười hai tiếng đồng hồ.

Tu sinh 1: Kính trình Thầy cái chỗ này thì có đứt quãng. Thí dụ như là con đang đi, con đang đi thế này thì con nhìn thấy kiến. Con nhìn thấy kiến thì con né đi, lúc đó mình biết thì mình cứ đi như thường.

Trưởng lão: Đúng rồi, đúng là vậy đó con. Thành ra mình đang đi giữ thanh thân, nhưng mà mình thấy kiến đó, mình không có dậm đó, mình tránh. Rõ ràng là mình tỉnh thức mà, mình tỉnh thức trong cái sự thanh thân đó. Nó vẫn tỉnh thức, nó biết thiện, biết ác, nhưng mà nó không bị các pháp khác tác động nó được thôi, thành ra nó thanh thân, nó an lạc.

Thì vậy là đúng rồi con, chứ không phải là mình đi cái mình chỉ biết cái pháp đó thôi, còn

dậm chết chúng sanh thì kệ nó thì không phải đâu. Đã đâu tiên mình tu mình câu hữu với Tứ Vô Lượng Tâm rồi, cho nên bây giờ nó luôn luôn, nó thuần quen cái đó rồi. Cho nên mình không câu hữu, nhưng mà nó sự thật ra nó nhìn thấy kiến là nó tránh.

(26:13) Cũng như bây giờ tự động, hồi đó đó con chưa tu thì con đi con giẫm lên chúng sanh con không có lưu ý đâu. Nhưng bây giờ con đã tu rồi, bất kỳ thấy con kiến là con tránh rồi, con né qua con đi, không có dậm lên nó đâu. Tự nhiên nó phản xạ một cách rất tự nhiên. Khi mình tu rồi mình thấy hồi đó chưa tu sao nó không có vậy mà bây giờ sao nó kỳ vậy. Tức là cái tâm từ nó đã phản xạ cho mình biết con kiến, nó không có đạp. Nó không nói, nhưng mà tự nó phản xạ nó đi vậy đó. Nó tránh qua nó đi vậy, chứ nó không có tác ý khởi tâm từ thương yêu chúng sanh này kia, đừng giẫm đạp. Nó không nói đâu, nhưng mà cái hành động nó làm là nó khởi sự cái từ của nó đó.

Tu sinh 1: Thưa Thầy giả dụ như cái thời con ngồi, giả dụ buổi tối con cũng tác ý câu hữu cái Tứ Vô Lượng Tâm thì con chỉ tác ý trước khi con hành thôi. Chứ còn trong khi hành thế này thì con không có tác ý nữa, con không tác ý là ví dụ

câu hữu với tâm từ là: *“Tất cả các chúng sanh bé nhỏ hãy tránh ra!”* Ví dụ chỗ ngồi với chỗ đứng của con, thì con chỉ có nói trước khi con vào hành thôi. Khi con hành rồi thì con không có nói. Con đang đi con hướng con đi chứ con không cần tác ý tức là: *“Các chúng sanh tránh cái bước chân của tôi ra hay các chúng sanh vô tình để tôi khỏi tôi giẫm phải.”* Con chỉ nói mỗi lúc đầu thôi chứ còn sau con không nói. Bởi vì đang tu Tứ Niệm Xứ thì tức là ta đang giữ cái thân yên và cái tâm yên tức là mình, tức là mình động.

Trưởng lão: Đúng đó, nó vậy đó con. Bởi vậy nó thanh thân. Mà nếu mà nói rồi làm sao nó thanh thân được? Hiểu như vậy là đúng.

Tu sinh 1: Nhìn cái người ở chỗ là lắng nghe thôi. Hoặc là nghe tiếng động bên ngoài, hoặc là những tiếng mà gọi mình. Hay cái tiếng mình làm gì đấy. Nhưng mà con chỉ nghe biết, những gì cần trả lời thì trả lời, mà không cần trả lời nữa thì cứ lạng lẽ.

Trưởng lão: Lạng lẽ.

Tu sinh 1: Hoặc là có khi có những cái họ hỏi, thí dụ như họ hỏi nhưng mình biết họ hỏi cái đấy nhưng mình không cần trả lời nhưng mình vẫn

xuống mình làm, thí dụ như vãn cầm đũa. Như thế thì thân có động không Thầy?

3- DỤC LẬU, HỮU LẬU, VÔ MINH LẬU

(28:09) **Trưởng lão:** Không. Coi như là cái động của nó là cái thanh thân của nó hoàn toàn nó nằm ở trạng thái đó, chứ không phải động. Con làm gì mà con thấy nó không có chướng ngại trong đó. Bởi vì Phật xác định Dục Lậu, Hữu Lậu, Vô Minh Lậu. Nó không có ba cái này là nó bất động, còn nó có ba cái lậu này là nó không.

Con bây giờ người ta bảo: “*Cho tôi mượn cái dao.*” Mình cứ lấy cái dao mình đưa thôi, nhưng mà sự thật cái dao nó đâu có là dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu đâu. Cho nên mình vẫn làm như thường, vẫn phản ứng một cách tự nhiên như thường. Nó là thuộc về bất động, chứ đâu phải là không có động, không có đưa dao, không có giúp người ta đâu, không phải!

Người ta đến xin mượn cây chổi. Mình lấy cây chổi, mình trao họ, nhưng mà mình không có ngồi nói cà kê, dề ngỗng, chuyện tầm bậy thì nó động. Còn cái này mình trao rồi, họ đi về còn mình cứ lo ở đây nó bất động thôi. Con thấy nó bất động rất là tự nhiên, chứ không phải là mình kèm kẹp

nó, bảo nó không có cái này, không phải. Mà không dám đụng tới, ai hỏi gì cũng không được hết, không phải vậy. Người ta hỏi thì hỏi, nhưng mà tâm mình có động không? Mình có chạy theo cái câu hỏi của người ta không? Nó nằm trong cái đục lậu không?

Bây giờ người ta đưa mình cái bánh, người ta cho mình cái bánh. *“Tôi nhận, nhưng mà giờ này tôi không ăn, tôi để tôi cất kia, chứ tôi không có thèm đâu.”* Do đó thì nó đâu có bị đục lậu đâu? Con hiểu không? Còn giờ người ta đưa cái bánh cái: *“Trời, cái bánh này ngon quá!”* Cho nên khởi ý vậy là nó bị động rồi, nó bị đục lậu. Con hiểu không? Cho nên nó vi tế lắm con. Khi mà tu tập Thấy nói, đục lậu, hữu lậu, vô minh lậu, ba cái lậu này nó kèm theo mà nó làm tâm chúng ta động, thân chúng ta động.

Mà bây giờ nó hiện cái tướng nào đi nữa, chúng ta thấy nó không có lọt trong ba cái này thì coi như tâm không động. Cho nên đức Phật nói: *“Vô tướng tâm định.”* Cái tâm mà nó không có tướng đục lậu, hữu lậu, vô minh lậu thì cái đó gọi là Vô Tướng Tâm Định. Mà Vô Tướng Tâm Định tức là tâm bất động.

Thành ra nó dễ dàng lắm, Thấy nói hiểu rồi,

mấy con tu Tứ Niệm Xứ nó dễ lắm. Nó sống như một cái người bình thường, nó làm tất cả mọi công việc, nhưng mà không ai tác động được nó đâu. Nó thanh thản luôn luôn, nó thanh thản, an lạc. Không có ai làm nó được, đau bệnh gì cũng tác động cũng không vô, nó không sợ đâu. Nó là cái Tứ Niệm Xứ đó, cái trạng thái của Tứ Niệm Xứ.

Tu sinh 1: Con trình Thầy cái chỗ này, bởi vì con hay vướng mắc. Ví dụ như là từ sáng ngày ra con ngồi ở ngoài hiên, ngoài hè con tu. Lắm lúc cháu nó đến cái giờ đi làm lại đưa qua con bồng cháu. Con không nói năng gì cả, con vẫn đưa tay ra con đỡ cháu, con vẫn bế cháu, con ôm một chút thì cháu con ngủ. Thế cháu ngủ con từ từ, con đi vào con đặt vào võng tức là thân con động, nhưng cái tâm của con.

Trưởng lão: Tâm không động.

Tu sinh 1: Con vẫn biết là nó an, vẫn không có cái gì xáo động.

(30:39) **Trưởng lão:** Mà cái thân con nó động, mà nó động nó không phải động trong cái đau đớn, cái bệnh tật. Nó không phải ác pháp. Bây giờ cái thân con đỡ đứa cháu, phải không? Nó

trao cho con, con ôm đứa cháu là cái thân con nó động thật. Nhưng mà nó động nó không phải là đau nhức, mà ở đây đức Phật nói nó là cái thọ khổ ở trong đó, nó đau nhức, nó bệnh, thì mới gọi là động. Còn cái này con động, con đi nó cũng động vậy mà nó có động đau, con hiểu không?

Con đỡ cháu rồi khi ôm cháu, vậy nó nằm, con ru cho nó ngủ. Cái ru của con nó cũng không phải động nữa. Tại vì cái trách nhiệm bốn phận của mình làm cho cháu để nó yên, để nó nằm ngủ. Sau khi nó ngủ rồi, con để nó trên cái võng hay trên cái nôi cho nó nằm. Thì lúc bấy giờ nó nằm, con cứ đưa. Nhưng mà tâm con vẫn thanh thản không có cái gì mà phiền não, giận hờn, đau khổ trong đó hết thì nó đâu có dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu đâu mà sợ. Con hiểu không?

Để rồi Thầy sẽ giảng cái dục lậu như thế nào? Cái hữu lậu như thế nào? Cái vô minh lậu như thế nào? Để mấy con biết đó là ba cái pháp động. Ba cái pháp động mà hầu như con người, người ta bị sống ở trong ba cái này mà người ta động, người ta khổ.

Còn cái người tu vì biết mặt nó, cho nên vì vậy nó không có tác động được đâu: *“Mày là dục lậu, giờ này mà mày muốn ăn.”* Minh chỉ nói vậy,

cái nó cũng hoảng sợ rồi. Nó biết cái ông này là sáng suốt, biết nó thèm ăn rồi. Thì dục lậu nó mới thèm chứ. Dục là muốn chứ gì? lậu là lậu hoặc. Nó thèm ăn là mất công nhai nó mắc cực chứ gì? Nuốt nó cực, cho nên nó lậu hoặc tại chỗ đó chứ đâu! Đó thành ra nó dễ dàng lắm.

Còn vô minh lậu là những cái mờ mịt không biết, mà mình lầm, làm cho thân mình nó đau khổ. Còn cái hành động mà con ôm cháu như vậy, hành động đạo đức? Giúp cho con mình nó có cái thời giờ đi làm để nó kiếm sống, thì cái đó là đạo đức rồi, chứ đâu. Nó rất là thương mẹ, mình đi làm được như thế này để sống, mẹ mình cực khổ coi con mình. Nếu bây giờ, không chừng con của mình, bây giờ mình gửi đi vào nhà trẻ, người ta nuôi có bằng mẹ mình không, có phải không con? Thành ra cái tình cảm của nhân quả nó sâu sắc hơn, nó tạo cái thiện pháp tốt hơn.

Thành ra, Thấy thấy mấy con vừa tu, không bỏ pháp mà vừa biết áp dụng thì Thấy thấy hoàn toàn cái đạo đức nó hiện tiền ở trong cái gia đình. Nhớ những cái lời Thấy dạy, Thấy dạy đạo đức mà, không có dạy phá đạo đức.

4- TU LÀ SỐNG ĐẠO ĐỨC VỚI GIA ĐÌNH

(32:53) **Tu sinh 1:** Bạch Thầy con cũng thương Thầy lắm.

Nhân tiện đây con cũng cảm ơn thầy Pháp Ngộ đây, tức là thầy chỉ cho con vào đây. Thì vào đây thầy là người chỉ đường cho con để biết lối vào. Nhưng vào đến đây thì con cũng sẽ thăng tiến con tu. Nhưng mà con cũng nhận ra cái pháp này thì đúng là chân lý của Phật, nó đúng quá. Chứ vào đây cũng là một cái nhân duyên. Con cũng một mình con lặn độn con vào như thế, con mới thấy càng ngày con càng thâm sâu trong cái pháp này. Và con lại thực hành chứ không phải là chỉ có nói không hoặc là nghe không thôi. Thế con mới thấy nhiều cái thấm thía quá rồi.

Bây giờ con về con hành tu thì nói thật với Thầy con cũng cảm ơn Thầy lắm. Thế cho nên là khi gia đình như vậy, nhưng mà con ngồi con quán vô lậu luôn, con bảo: *“Phải chăng đây là, ầu là cái nhân duyên của nhiều đời mình mắc nợ, mà sao mình lại trốn đi như vậy? Có phải mình là người thiếu đạo đức không thì thôi phải giúp nó.”* Nếu bây giờ một chồng đi làm mà ba người ăn thì cực quá. Thế cho nên bây giờ con giúp cháu thì hai vợ chồng đi làm được cả thì cuộc sống chúng nó cũng đỡ hơn. Thế

con bảo mình phải hy sinh đi một phần, chứ bây giờ mình vì mình nhiều quá thì cuối cùng đâm ra có thể sẽ mắc oán ra.

Thế con nghĩ thôi tu tập cho nó hết nợ đi, đời còn nợ thì ta trả, trả được bằng nào thì ta trả nhưng vẫn ôm pháp tu chứ không phải lười biếng gì. Nhưng mà tất nhiên là nó phải vơi đi chứ không thể nào tinh tiến như những cái tháng ít công việc. Nhưng con vẫn tỉnh thức hằng ngày ở trong mọi hành động. Con vẫn giúp đỡ. Con bảo, con vừa làm đạo đức mà lại vừa, vẫn là mình tu mà lại lấy cái đời mình đưa vào đạo. Thế thì coi như mình thành được cả hai bên, không có bỏ bên nào.

Thì tự nhiên là gia đình thấy con như thế, ăn uống như thế tức là từ đây hy sinh như thế để làm hết những cái như vậy. Thì bây giờ tự nhiên nó đưa đẩy, cho mẹ đi một vài tháng cho nó sáng khoái đầu óc, chứ bắt mẹ thế này thế kia thì con nghĩ đấy cũng rất là lỗi đạo.

Trưởng lão: Đúng đó con.

Tu sinh 1: Nếu không có ôm pháp của Thầy thì con sai nhiều. Thế bây giờ có môn pháp của Thầy thì con cũng đang dần bước dần đến chỗ

không phải trông cháu nữa.

(34:53) **Trưởng lão:** Chính cái chỗ đó là cái chỗ nó chuyển biến cho cái gia đình của mình hết, ai cũng đi về cái hướng thiện hết.

Tu sinh 1: Con bạch Thầy, đầu tiên gia đình con chống đối lắm. Vì trước kia ăn uống theo các pháp môn kia thì ăn uống nó khác. Thế sau khi ôm pháp của Thầy về, ăn uống cả nhà nó cứ ở cả ra. Đầu tiên phu quân của con đọc hết pháp của Thầy, thế nhưng mà đọc xong thấy con ăn như thế này chỉ ngồi lắc đầu thôi, lắc đầu xong rồi chán. Thế rồi con mới bảo: “*Ông thấy chưa, tôi không bệnh mà ông bệnh.*” Bây giờ con vẫn còn một đồng thuốc khi đi khám bệnh về người ta đã cấp cho con nhưng con không dùng, con để đấy.

Nhiều khi khám cứ khám, người ta cấp cứ cấp thôi nhưng về không dùng. Lại lát nữa nó hỏi mẹ uống thuốc chưa, con bảo: “*Uống rồi.*” Nhưng con chỉ có ngâm nước muối, con ngâm xong rồi con lại nhổ đi. Thế con nhổ đi xong rồi con lại vào con ngồi hành pháp. Đứng, đi lại, mọi việc lúc nào con cũng hành theo pháp. Thế là, bạch Thầy con lại tập thêm cái hạnh xả nữa là, tức là về kinh tế, thì bấy giờ con cũng tập sự. Trước kia con là chủ gia đình. Xong bây giờ con tập sự cái hạnh ăn

xin. Tức là không có quyền hành gì, cứ cho sao thì dùng vậy. Vì tập sự nên bấy giờ con chuyển dân cho phu quân con. Thế là dẫn dắt cho người biết chợ búa, xong rồi các thứ. Thế bây giờ người lo hết cái phần đấy.

Kinh tế đến bây giờ cũng như Thầy dạy con là sau này phải kiếm được người con dâu mà người ta tâm đắc với mình thì mình trao chuyển. Thế giờ con lại lấy cái chị mà tu nhất, con truyền cái đấy sang. Giờ chị ấy nắm kinh tế gia đình, khỏi phải ghen tị với các anh, các em. Xong con lại nói với các em, ráng chuyển tâm tính các em, đưa làm sao cho chúng gần nhau vào. Bây giờ cứ chợ búa cho con ăn sao con ăn vậy. Con dễ ăn lắm Thầy, có hôm nó quên. Thức ăn con chỉ có một ngàn tiền chợ, đậu hủ, thế là cháu cứ nấu cho con hấp vào nồi cơm cho con thế là xong một bữa. Con rất đơn giản. Ăn đơn giản thế nó cũng thấy nhẹ nhàng.

Trưởng lão: Cảm hoá được đó con.

Tu sinh 1: Đời và gia đình không dám chê con tại vì không có thịt cá gì mà mẹ vẫn cứ bình thường như không vậy. Thế mà gia đình cứ phải thế này thế kia. Con trình Thầy qua những tháng con về thực nghiệm, con hành tu, nghe lời Thầy

con hành đạo và đời, hai cái. Về đạo đức thì con vẫn làm, chỉ còn về đạo thì con hành, tức là tất nhiên là con không được nhiều thời gian bằng những người có thời gian nhưng mà con vẫn nghiêm chỉnh bên trong và luôn lấy cái hành động ra con đưa vào thiện xảo con tu hành.

Bây giờ con trình Thầy trong những tháng con về là như vậy. Thế giờ con lại trình Thầy lại giúp con để con tiếp tục trên đường hành tu, vì thời gian, giờ con cũng đã già rồi.

(37:39) **Trưởng lão:** Thầy thấy tuổi mấy con cũng lớn rồi. Nếu mà không tu đến chừng nó chết nó không kịp chứ không. Coi vậy chứ vô thường lắm, ghê lắm. Đừng có nghĩ là...

Tu sinh 1: Ví dụ như ai mà khó chịu với con, hay là có những điều tiếng gì thì con cũng thương người ta chứ con không nổi lên giận.

Trưởng lão: Đúng đó con. Phải tập thương họ.

Tu sinh 1: Hồi họ giận mình thì họ khổ chứ chả sướng gì. Thứ hai nữa là cơ gì mà giận vì họ không suy... con chỉ nghĩ được có thể thôi. Nếu như giận thì tại sao họ không suy, nếu suy ra thì phải biết được cái đúng cái sai. Cái sai thì mình

sửa đi, còn cái đúng thì mình tiến lên. Thì đấy nó là đúng và được, còn đây họ tức tối với mình thì chỉ có khổ thân thôi. Còn riêng con là giả dụ, như ngày xưa thì con sẽ nổi sân lên. Nhưng giờ con lại nghĩ: *“Thôi, mình nổi sân lên là mình mất hết mà mình khổ thân thôi.”* Thì con vẫn giữ thân tâm thanh thản, an lạc, vô sự. *“Cái thân này sẽ được an và cái tâm định tĩnh thì không khổ, tâm đừng có suy nghĩ đừng có nhớ, đừng nhớ những lời của họ nói.”* Con tác ý như vậy thì con thấy năm phút hay mười phút gì đấy thì con lại cứ bình thường.

Trưởng lão: Nó bình thường.

Tu sinh 1: Không nổi sân và không có giận hờn. Như con của con nó hôm nọ nó gọi vào bế cháu không được, nó cãi bừa. Chứ nếu như không thì con giận chết nhưng xong con bảo: *“Cứ yên tâm để mẹ còn suy nghĩ.”* Thế con chỉ nói mỗi thế thôi. Con thấy là do cái pháp tu Thầy dạy là con đã hành được như vậy. Bỏ được cái sân, bỏ được cái giận hờn. Con thấy bỏ được cái sân với cái giận hờn là con thấy nó nhẹ nhàng. Còn cái tham thì có lẽ con cũng bỏ được đó Thầy. Cho nên thôi kệ, muốn được thì được. Thế đi thế này là hỏi xin như thế có cho không. Thế ví dụ con hỏi phu quân là: *“Xin một triệu có cho không?”* Thế phu quân bảo

cho. Thế thì xin. Thí dụ vậy.

Trưởng lão: Mình xin mà, cho thì lấy không cho thì thôi.

Tu sinh 1: Dạ. Con cũng tính thế. Nếu mà cho thì sử dụng mà không cho thì thôi. Phu quân bảo thế thì cho, con bảo nếu cho thì xin, xòe tay xin luôn. Tức là tập sự cái hạnh. Trước kia mình làm chủ, bây giờ mình tập sự cái hạnh phụ thuộc mọi người đi, tập xả dần tức là không giữ tiền của tiền bạc nữa.

Trưởng lão: Chính cái đó là chỗ xả ngã đó. Hồi nào tới giờ tiền bạc ở trong tay mình vung ra, mình sai người ta bằng tiền bạc nữa mà bây giờ phải chấp tay xin người ta tiền. Nếu mà cái ngã nó lớn, xin không nổi đó con, không phải dễ đâu.

Tu sinh 1: Để họ khỏi nghi ngờ mình đi chùa hết tiền nữa. Có lúc con không có đồng nào trong túi con vẫn đâu có gì đâu, bởi vì cái hạnh, hạnh đi xin này rồi. Bây giờ cho cơm thì ăn, cho tiền thì tiêu mà không có thì thôi cũng được.

(40:08) **Trưởng lão:** Đúng đó con, giữ cái hạnh đó rất tuyệt vời

Tu sinh 1: Phải chuyển dần, chú trước kia cứ

phải có tiền trong túi thì nó mới yên, chứ không có thì lúc giờ lo lắng. Bây giờ con chẳng nghĩ về tiền nong gì. Con trình Thầy, con cũng được mấy cái mặt này thì con cũng trình Thầy cái tiến bộ con cũng trình Thầy. Còn cái thói chuyển con cũng trình Thầy, tức là sáng ngày ra đôi lúc cháu nó cứ ép. Nên là con có đôi lúc có dùng ly sữa, nhiều hôm *“Cứ để lúc nào mẹ thích mẹ dùng, chứ con cứ pha thế này mẹ không thích mấy, con biết mẹ rồi.”* Thí dụ như vậy. Con cũng trình Thầy là như vậy.

Trưởng lão: Cái hoàn cảnh của mình tùy thuận. Nhưng mà trước khi mà con giữ được cái giới mà không ăn phi thời. Đương nhiên là mình người cư sĩ nó không có lỗi lầm, nó không có lỗi lầm. Nhưng mình sống cái đời sống phạm hạnh rồi, tức là như Phật rồi đó con. Do đó mà nếu mà có cái trường hợp mình biết tùy thuận thì xin khai giới này ra: *“Tôi quyết tâm tôi sống như Phật, tôi xin khai giới ăn phi thời.”* Thì mình nhận cái ly sữa của các cháu để cho nó vui lòng thôi. Mình cũng uống bình thường vậy thôi, nhưng mà sau khi uống rồi thì con xin đóng giới lại. *“Đây là cái hoàn cảnh gia đình tôi phải thực hiện cái tâm nhân nhục, tùy thuận, bằng lòng.”* Không có sao, không có còn

phạm gì nữa hết. Con hiểu không? Xin khai giới, con chỉ tác ý khai giới thôi.

Tu sinh 1: Coi nghĩ con cứ dùng thời gian sau thì con cứ từ chối dần, bắt đầu con chuyển để cho nó vui lòng trước. Bởi vì nó thấy mình lao động suốt ngày như vậy nên nó lo.

Trưởng lão: Cái đó là cái tình thương, nó thấy nó sợ con đói. Làm nhiều quá. Nhưng mà con giữ vậy mà Thầy thấy cái cơ thể của con nó cũng vẫn bình thường, không đến nỗi.

Tu sinh 1: Thưa Thầy bây giờ có gầy chút.

Trưởng lão: Có gầy chút. Nhưng mà gầy chút không có sao con, nó khoẻ người ra lắm. Thành ra tu vậy tốt rồi con, không có gì hết.

Tu sinh 1: Con trình Thầy thế bây giờ con tập sự đi Tứ Niệm Xứ, và ngồi Tứ Niệm Xứ. Nhưng mà tập ngồi nhiều hơn là đi.

Trưởng lão: Ngồi thì nhiều hơn, nhưng mà đi rồi nằm rồi đứng, tùy theo bốn oai nghi mà, Tứ Niệm Xứ trên bốn oai nghi.

Tu sinh 1: Cứ để Tứ Niệm Xứ nhiều hơn thôi chứ còn không đưa...

(42:12) **Trưởng lão:** Không, mấy cái kia ít.

Mấy cái kia tu bình thường, giữ cho cái thời giờ giấc cho nó quen cái đó thôi, ít thôi, có thể lui lại cũng được nữa. Còn có pháp nào cần phải bỏ mình cũng bỏ đi. Thì khi áp dụng thì lấy ra áp dụng, còn không thì thôi. Mình dồn hết cái về Tứ Niệm Xứ hết, thời gian dồn cho nó.

Tu sinh 1: Giả dụ theo con hiểu như thế này thì con trình Thầy coi đúng không, thí dụ như cái thân nó có bệnh, nó có đau hay có nhức mỗi gì đấy thì con dùng “*An tịnh thân...*” Nếu không thì vẫn cứ dùng Tứ Niệm Xứ.

Trưởng lão: Tứ Niệm Xứ.

Tu sinh 1: Mà cái tâm mà nó có suy tư một cái gì đấy hay là có chướng ngại pháp gì đó thì con “*An tịnh tâm...*”

Trưởng lão: “*An tịnh tâm hành...*”

Tu sinh 1: Từ bữa giờ con tác ý để định tĩnh cái tâm, chỉ có thể thôi. Còn đâu thì con chỉ: “*Thân tâm thanh thân, an lạc, vô sự.*” Vì vậy ta nhắc: “*Cái thân và cái tâm phải vô sự, thân đừng có động, tâm đừng có suy nghĩ!*” Con tác ý như thế, tức là bây giờ tác ý nhiều và hoàn toàn dùng cái Tứ Niệm Xứ nhiều.

Trưởng lão: Tứ niệm Xứ nhiều. Đó là cái pháp cuối cùng.

Tu sinh 1: Có cần đi Thân Hành Niệm nhiều không Thầy?

Trưởng lão: Thân Hành Niệm ít thôi. Thân Hành Niệm con giữ.

Tu sinh 1: Trừ buồn ngủ?

Trưởng lão: Trừ buồn ngủ.

Tu sinh 1: Đêm ngày trừ buồn ngủ thì phải đi, mà không buồn ngủ thì vẫn hành theo Tứ Niệm Xứ thôi.

Trưởng lão: Thôi, chỉ Tứ Niệm Xứ thôi. Coi như dồn hết Tứ Niệm Xứ, còn cái kia khi nó có đối tượng của nó đến thì dùng nó thôi. Còn không thì kể như là mình dùng qua, cái thời gian đó bỏ qua Tứ Niệm Xứ tu. Cho nó nhuần nhuyễn cho nó có thời gian nhiều để mà kéo dài cái trạng thái, coi như con hộ trì chân lý rồi, tức đó là hộ trì cái chân lý đó. Thôi rồi, bây giờ con xong rồi.

Tu sinh 1: Con trình Thầy, con thực hành mấy buổi sau rồi con lại xin lên.

Trưởng lão: Lên gặp Thầy con. Con cứ thực hiện một, hai ngày hay mấy buổi. Thì cứ hai giờ

hay hoặc là bảy giờ sáng, hễ sáng thì bảy giờ mà chiều thì hai giờ. Con lên khoảng giờ đó thì có Thầy.

Tu sinh 1: Con cứ thực hành thấy như thế nào, được hay không được, coi cái thời gian dài như thế nào để con hành được hay không hành được, con sẽ lên trình Thầy.

Trưởng lão: Con sẽ lên trình Thầy, rồi Thầy sẽ giúp đỡ để cho con tu tập tốt hơn.

5- KHÔNG TU QUÁ SỨC

(44:13) **Trưởng lão:** Rồi, con. Con trình Thầy con. Con tu có khá không đây?

Tu sinh 2: Thưa Thầy, con kính Bạch Thầy. Cái thời gian của con, con cũng tác ý cái Thân Hành Niệm của Thầy dạy con, nhưng sao con thấy cái Thân Hành Niệm của con những cái cử chỉ hành động của con, con thì con cũng kiểm soát được nó tức là khi con ôm cái pháp thân hành mà ra lệnh, con ra lệnh rồi chân trái rồi chân phải bước thì sao cái chân, ở cái đầu con nó cứ lằng lằng.

Trưởng lão: Nó râm ran hả con?

Tu sinh 2: Dạ. Nó lằng lằng làm con thấy nó có cái phần, con sợ nó giống như, khi đó nó có

như vậy thì cái tâm của con bị dao động. Nên con trình Thầy, Thầy giảng cho con.

Trưởng lão: Thí dụ như con tu khoảng một tiếng đồng hồ. Con ngồi xuống đi con, đừng quỳ con. Con tu một tiếng đồng hồ, mà con nghe nó có lâng lâng ở trên cái đầu con vậy đó, con lui lại con. Một cái trạng thái, một là cái trạng thái của tưởng nó lưu xuất ra, nó hoạt động qua cái thần kinh tưởng của con. Khi mà con tu tập về cái pháp tác ý như vậy thì do tập trung kỹ. Nó không có tập trung kêu bằng tu chơi chơi. Tu chơi thì nó không có như vậy đâu, tu kỹ mới có. Do đó con tu một tiếng thì bây giờ con lui nửa tiếng, nó không có nữa. Nghĩa là đừng có cái trạng thái gì mà xảy ra hết, nó bình thường hết thì nó tốt, mà có cái gì đó thì không tốt. Con hiểu không?

Cho nên con thấy vậy đó, con lui bớt thời gian lại. Rồi chừng nào con thấy con lui tới cái thời gian đó nó hết rồi thì con tập. Tập dần rồi con mới tăng lên thì nó sẽ không có nữa. Tức là cái cơ thể con nó thích nghi được, nó không bị rối loạn. Cái hiện tượng nó như vậy, nó có cái sự rối loạn, chứ không có gì hết. Mình biết lui lại thì tốt, đó là về pháp Thân Hành Niệm.

Còn Tứ Niệm Xứ con có tu chưa con?

Tu sinh 2: Kính bạch Thầy con cũng có tu Tứ Niệm Xứ, nhưng mà trên thân con cũng có khi cảm thọ đau nhức. Con cũng có tác ý. Khi tác ý thì có lúc nó hết bạch Thầy. Mà khi con tác ý mà cái đau nhức vẫn còn thì con có nghĩ là cái thân đau nhức nó đó là vì nhân quả, bạch Thầy. Con chỉ nghĩ về nhân quả, nên con vẫn để tâm nó yên ổn. Con cũng từ từ con xả.

Trưởng lão: Nhưng mà con sẽ chuyển, bởi vì khi mà cái thân con, con tác ý mà con đuổi nó, thấy nó cũng còn, mà nó chưa hết thì tức là cái nghiệp nhân quả con nó sâu dày, cho nên con tác ý một lần nó không hết đâu. Vì vậy mà con nên an trú ở trong ...

16-CÁCH TU TỨ NIỆM XỨ

1- PHÁP TU ĐỂ LÀM CHỦ BỆNH TRÊN THÂN

Trưởng lão: Đẩy luôn cái quả của nó, nó làm cho cái quả không còn có nữa. Mà chỉ cần mình an trú cho được trong cái hơi thở, an trú trong cái pháp đó thì nó sẽ an. Mà tại vì mình an trú chưa được và cái lực nó quá mạnh, cho nên mình gom tâm mình vô trong cái hơi thở, mình biết hơi thở ra vô, nhưng nó vẫn thấy có đau. Con hiểu không?

(00:20) Cho nên vì vậy đó mình gom nữa, mình gom nữa mà cái nghiệp lực nó sâu dày đó, thì nó kéo dài một cái thời gian dài, nó không hết mau được. Còn cái nghiệp lực nó mỏng thì nó ít, cái lực nó ít, thành ra mình tác ý một vài lần mình an trú cái nó mất. Đó là cái bệnh đó, cái cơn bệnh đó là cái nghiệp nó mỏng.

Còn cái bệnh mà con đuối mà cả 1 tiếng, 2 tiếng đồng hồ mà nó chưa đi đó là cái nghiệp nó dày, nó nhiều. Cho nên mình mới an trú nữa, cứ an trú hoài thì búng gốc nó luôn. Tức là cái nghiệp nó chuyển hết, chứ còn không khéo nó còn, nó còn rồi cứ dây dưa nó tới lui hoài.

Còn mình tu tập liên tục, do đó gặp trường hợp đó mình tu tập liên tục, thì 1 giờ chưa xong, 2 giờ, 2 giờ chưa xong, 3 giờ liên tục, 3 giờ cái nó hết luôn hà. Cho nên thậm chí như người ta nói có cái bệnh có thể kéo một ngày, tu một ngày, nhưng mà không ngờ cứ ngồi tu bởi vì bây giờ giấc nó tấn công rồi, mà nếu mà mình không chịu đánh nó, thì kể như thành mình bị mất, con hiểu không? Cho nên buộc mình phải chống cự với nó, dù bằng cách nào cũng phải chống cự. Cho nên tu hoài, tu hoài mọi lần tu hết giờ nghỉ, bữa nay gặp bệnh rồi thì không nghỉ nữa, hễ thân có bệnh là không nghỉ, tui chết bỏ tui thôi! Một là chết, một là tất cả cái thành này lính chết hết, tụi bay mới vô cướp được. Còn không, còn một thằng lính thì còn quyết định đánh. Cho nên nó tấn công vô, thì con cứ ôm chặt đẩy lui riết nó hết hà, nỗ lực con đừng có sợ!

(01:50) À! Mà bây giờ, nếu mà thấy mình yếu quá, mà cái lực nó đau quá, con kêu Phật "**Nam Mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật**", con đang tu Tứ Niệm Xứ trên thân quán thân để khắc phục tham ưu, con khắc phục không nổi, xin Phật chứng minh giúp đỡ con", rồi kêu Thầy. Từng đó cái Tín Lực của con, cái lòng tin Phật, tin Thầy,

Tín Lực con bắt đầu nó trôi dạt con, cái lực nó mạnh lắm! Do đó nó giữ được cái bất động, thì cái thanh thân bên ngoài nó tập trung vô, cái sự thanh thân bên ngoài. Bởi vì con có cầu phải có, nhưng mà cầu đúng cách. Cho nên con ước nguyện, thì do đó con giữ thanh thân, tiếp những cái thanh thân. Thì cái đau con cái lực của nó, nó đau có bằng cái lực giải thoát của mọi người. Cho nên vì vậy mà khi mà tiếp nhận được cái lực nó bị xếp xuống liền. Lúc bây giờ các con thấy nó đau mất không đau, chớ nó chuyển đó, nó chuyển bằng cái lực quá lớn của thiện rồi.

Cho nên bên chí mấy con đừng có sợ, đừng sợ! Cứ ôm pháp tác ý. Bởi vì đức Phật dạy cho mình, cái đề mục, cái pháp tu rồi mà: *“An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành tôi biết tôi thở ra”*, con thấy không? Đức Phật dạy mình để làm gì?

(02:57) Để mình đối trị với cái thân bệnh của mình, để cho cái thân nó an. Cho nên mình tin tưởng vào cái pháp của Phật, không có đối người đau. Bắt đầu mấy con tu mấy con có kết quả nhỏ nhỏ thôi, đó là cái niềm tin lớn của mấy con rồi đó, nó lợi ích cho bản thân mấy con, bệnh đau mấy con thấy mấy con dẹp được; tâm phiền não

mấy con đẹp được nè; hôn trăm con đẹp được nè, tuy rằng nó chưa có sạch. Cho nên nếu mà sạch mấy con chứng quả A La Hán rồi. Nhưng mà nó chưa sạch, cho nên nó chưa chứng quả A La Hán bị vì nó còn, mà các con thấy có kết quả, kết quả đối được cái ác pháp đó, đuổi nó được, nó đi được. Đó là bằng chứng mấy con đã làm chủ được từng chút của thân tâm của mình rồi.

Cho nên càng tới, càng nỗ lực tới thì mấy con thấy càng làm chủ nhiều hơn, nhiều hơn. Và cuối cùng làm chủ hết, không còn cái chỗ nào, ráng tu tập con! Nhất là về cái phần mấy con đã từng tu tập với Thầy rồi, đã từng biết những cái pháp tu rồi. Định Niệm Hơi Thở, đề mục nào mấy con cũng thông suốt. Chánh Niệm Tỉnh Giác mấy con cũng biết, Thân Hành Niệm mấy con cũng biết hết rồi. Thì nó có bao nhiêu pháp đó thôi, chứ nó đâu có nhiều đâu. Nhưng mà có cái điều kiện là mình biết áp dụng, áp dụng từng hoàn cảnh, từng mọi sự việc xảy ra trên những cái pháp đó. Ở trong thất tu thì áp dụng theo trong thất, mà ra ngoài áp dụng theo cuộc sống bên ngoài. Cho nên lúc nào mấy con cũng được giải thoát, áp dụng đúng là giải thoát.

2- CÁCH THỨC TU TẬP TỨ NIỆM XỨ

(04:11) Và bây giờ khi mà về được yên ổn, thì mấy con biết rằng pháp Tứ Niệm Xứ là nó là chứng đạo, gọi là sung mãn Tứ Niệm Xứ là chứng đạo. Cho nên các con thấy đức Phật khi mà đức Phật tịch, đức Phật nói lấy: *“Lấy Tứ Niệm Xứ làm chánh pháp, làm chỗ nương tựa vững chắc”*, các con nghe cái chỗ ông Phật dặn mình không? Có phải không mấy con?

Chính đức Phật sắp sửa chết, bảo mình lấy Tứ Niệm Xứ, chứ không có bảo lấy Tứ Thiên đầu, mà cũng không bảo mình lấy Tam Minh đầu, mà bảo lấy Tứ Niệm Xứ mấy con. Các con thấy mình nhắc đi, nhắc lại nhiều lần: *“Lấy mình làm chỗ nương tựa, lấy mình làm ngọn đèn soi đường, lấy chánh pháp Tứ Niệm Xứ, làm ngọn đèn làm chỗ nương tựa vững chắc, không được lấy pháp nào”*, câu nói tha thiết với mình hết sức.

Mà các con biết “Trên thân quán thân để khắc phục tham ưu, trên tâm quán tâm để khắc...”, làm cho mình hết ưu phiền thì cái pháp Tứ Niệm Xứ các con thấy, Tứ Chánh Cần nó ngăn ác, diệt ác, chứ nó nói hết tham ưu không? Mà cái pháp Tứ Niệm Xứ nó hết tham ưu. Rồi bây giờ người ta cũng nghe Tứ Niệm Xứ vậy người ta tu, người ta

tu tâm bậy, tâm bạ không biết cách nào hết, làm sao hết tham ưu được? Con thấy không?

Còn Thầy ở đây, Thầy dạy mấy con trực tiếp ngay trên pháp để mà thắng, để mà khắc phục được tham ưu. Thì bây giờ thân đau nè, tham ưu mình như thế nào? Làm sao mình khắc phục tham ưu nó? Bị vì nó đau phải ưu phiền chứ sao?

(05:27) Định Niệm Hơi Thở có: *“An tịnh thân hành...”* lấy cái đề mục này đập vô chỗ này thì phải là, phải khắc phục được liền chứ sao. Chứ ở trên Tứ Niệm Xứ mấy con tu cách nào giờ mà nó hết đau này? Con hiểu chỗ đó không? Cho nên mình biết áp dụng mà, toàn diện pháp của Phật dạy chúng ta biết áp dụng cách thức để mà ở trên Tứ Niệm Xứ mà bảo vệ được cái chân lý của nó. Bởi vì chính Tứ Niệm Xứ nó mới có *“Thanh thân, an lạc, vô sự”* mấy con. Bởi vì nếu mà nó không ưu phiền thì nó an lạc chứ gì? Mà tâm không ưu phiền, không niệm thì nó là thanh thân chứ gì? Các con thấy phải không?

Vậy thì trên Tứ Niệm Xứ nó mới có cái trạng thái *“Thanh thân, an lạc, vô sự”*. Cho nên an trú trong an trú là Tứ Niệm Xứ chứ cái gì. Thiên hạ không biết tưởng Tứ Niệm Xứ là cái gì ở đâu đó. Chứ sự thật đó là cái chân lý đó, cái trạng thái của

Tứ Niệm Xứ là cái chân lý. Và cái khắc phục được tham ưu là phải dùng mấy cái pháp khác kia, để mà khắc phục được cái ưu phiền này, chứ không phải Tứ Niệm Xứ mà khắc phục.

Bây giờ, thí dụ như trong Tứ Niệm Xứ nó dạy mình “*Quán thân bất tịnh*” hay “*Quán thân vô thường*”, trên cái Định Vô Lậu quán vậy. Thì Tứ Niệm Xứ nó có dạy, bài pháp Tứ Niệm Xứ có dạy, nhưng mà đâu phải, đó là Định Vô Lậu. Trên Tứ Chánh Cần mình học cái này là Định Vô Lậu rồi. Mà bây giờ nghe Tứ Niệm Xứ người ta dạy vậy, nói Tứ Niệm Xứ cứ ngồi quán, rồi quán tâm thể này, quán thọ thể này. Trời đất ơi! Mấy người điên sao? Nó có gì đâu mà ngồi đó quán? Chỉ cần quan sát biết nó đau chỗ nào đó mà đẩy nó thôi. Còn nó không đau thôi, chứ quán chi cho mệt, có phải không? Mấy người học pháp Tứ Niệm Xứ mà bây giờ học cái kiểu gì kỳ vậy?!

(06:53) **Tu sinh:** Bạch Thầy! Tứ Niệm Xứ là quán thọ tâm pháp phải không ạ?

Trưởng lão: Quán thọ tâm pháp chứ có gì đâu. Nói quán tức là quan sát thôi, còn cái này quán họ tư duy, họ suy nghĩ trên đó. Ở thân bất tịnh nè, ở thân vô thường nè, rồi thân khổ nè, nó quán tâm bậy, tầm bậy. Rồi ở trên đó nó có dạy về

hơi thở, rồi nó cũng quán hơi thở, tu hơi thở. Trời ơi! Tu hơi thở thì về cái Xuất tức, Nhập tức là cái hơi thở riêng chứ gì. Nhưng mà khi mà ở trên Tứ Niệm Xứ này mà cái thân đau, tui dùng hơi thở tui đánh cái đau chứ đâu phải tui tu cái hơi thở trên cái Tứ Niệm Xứ này. Mấy người điên! Phải không? Mấy con thấy. Nghe Tứ Niệm Xứ...

Sư Pháp Ngộ: Có cái Thiền sư đó dạy quán thọ đó, cứ ngồi đó quán, quán, quán khắp cơ thể của mình, cái gì nó rần rần rần rần nó chạy chạy, ngồi quán.

Trưởng lão: Trời đất ơi! Mấy người tưởng mất rồi.

Sư Pháp Ngộ: Dạ! Lọt vô tướng đó Thầy.

Trưởng lão: Điên chứ ở đó!

Sư Pháp Ngộ: Thiền sư bên nước ngoài.

Trưởng lão: Đó! Thành ra họ hiểu qua một cái sai. Bởi vậy Thầy nói tu không chúng họ có biết pháp Tứ Niệm Xứ ra sao, dạy tâm bậy hết!

Tu chúng rồi mới thấy được cái pháp Tứ Niệm Xứ rất tuyệt vời! Cho nên đức Phật nói: *“Lấy pháp Tứ Niệm Xứ làm chỗ nương tựa vững chắc, lấy nó làm ngọn đèn soi đường cho mình đi”*. Nó dễ dàng

mà thấy, các con ôm vô pháp Tứ Niệm Xứ các con thấy, mình làm chủ chứ, bệnh đau tác ý cái đi, có phải không? Mấy con thấy không? Cái tâm mà sơ sơ có gì đó, tác ý cái nó đi à. Đặng cho nó thanh thân trở lại chớ, mình biết mà, mình biết mình ngộ được cái trạng thái đó rồi, nhận ra được cái đó là trạng thái của Tứ Niệm Xứ rồi, bảo vệ cái trạng thái đó. Cho nên những cái gì mà nó đụng đến cái bốn chỗ *Thân, Thọ, Tâm,...* chúng ta là phải sử dụng các pháp đẩy ra. Cuối cùng thì bảo vệ Tứ Niệm Xứ, sung mãn Tứ Niệm Xứ thì chúng đạo chứ có gì.

Chúng đạo ở chỗ Tứ Niệm Xứ đó, chứ không phải là chúng đạo ở Tứ Thiên đâu mấy con, Tứ Thiên là chơi, coi như là mình khoe khoang Thần thông, chứ Tứ Thiên làm gì!

(08:35) **Tu sinh:** Bạch Thầy! Là coi như cho con hỏi tí, cái chỗ chữ sung mãn có phải là đầy đủ không Thầy?

Trưởng lão: Sung mãn nó làm cho mình đầy đủ, nó không có còn chướng ngại gì hết, gọi là sung mãn đó.

Tu sinh: Có nghĩa là đầy đủ...

Trưởng lão: Nó hơn đầy đủ tức là sung mãn

nó đây, nó đây tràn nó làm cho mình an ổn.

Sư Pháp Ngộ: Bạch Thầy! Cái trạng thái Sơ Thiền nó không phải là cái trạng thái của Bất Động Tâm hả bạch Thầy?

Trưởng lão: À nó khác con! Bởi vì trạng thái Sơ Thiền nó có năm chi thiền, nó hiện ra cái tướng thiền. Cho nên nói Sơ Thiền thiên đó, cái trạng thái của trời thiên đó. Cái trạng thái của Sơ Thiền Thiên nó năm chi nó hiện ra.

Còn bất động nó không có hiện tâm bậy đâu, nó bình thường như Thầy vậy, nó ngồi chơi vậy đó, mà ai đụng tới nó không được, mấy con hiểu không? Bất động nó không có Dục lậu, Hữu lậu, Vô minh lậu thôi, còn cái kia nó phải ly dục ly ác pháp, nó mới nhập vô (Thầy cười vui vẻ).

3- CÁC PHÁP QUÁN

(09:19) **Tu sinh:** Bạch Thầy! Cho con hỏi cái chỗ này tí. Ví dụ: Mình quán cái thân của mình, mình ngồi như thế này thấy cái đôi chân của mình nó đau, thì mình bảo là tui đang ngồi quán cái thân của tui mà cái chân của tui quá đau, thì bây giờ coi như là cái bệnh đau này phải ra.

Trưởng lão: Ờ mình thấy nó đau, tức là mình

thấy chẳng hạn hai chân con ngồi mà thấy nó đau, đó là con quán rồi đó, gọi là quán. Mình thấy nó đau, mình cảm nhận đau đó là mình quán rồi đó. Mình bảo: *“Thọ là vô thường, hai cái chân đau này mà đi”*, tao sẽ đuổi mà đi nè. Bắt đầu: *“An tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô, an tịnh thân hành...”*, con nhiếp tâm hơi cái hai cái chân con nó không có đau, như vậy là con đã đẩy lui được rồi.

(09:58) **Sư Pháp Ngộ:** Kính Bạch Thầy! 16 pháp quán tưởng đó có phải nằm trong cái Định Vô Lậu không bạch Thầy?

Trưởng lão: À! 16 quán tưởng của hơi thờ hả? 16 quán tưởng của tưởng, thì nó Định Vô Lậu không đó con, cách thức tu Định Vô Lậu.

Sư Pháp Ngộ: Vậy thì bây giờ một người mà muốn tu tập là mình tập hết, mình phải quán tưởng hết 16 quán tưởng đó hay sao bạch Thầy?

Trưởng lão: Nói chung là mình chọn lấy cái nào nó. Với cái thân của mình nó bị những cái chướng đó, mình vô lậu nhiều cái đó thì cho nó thấm nhuần. Đẹp cái đó thì nó đẹp hết mấy cái khác.

Sư Pháp Ngộ: Một vài cái thôi ...

Trưởng lão: Một vài cái thôi chứ không phải đợi hết 16 cái.

Sư Pháp Ngộ: Dạ! Con nghĩ rằng là tới 16 cái.

Trưởng lão: Không phải tu hết đâu. Cũng như con tu Định Niệm về Hơi Thở nó 18 cái để mục nó. Nhưng mà điều kiện là mấy con sử dụng có mấy cái để mục cần thiết thôi, chứ đâu phải hết đâu, không hết đâu.

Sư Pháp Ngộ: Quán thân vô thường thì cũng sử dụng.

Trưởng lão: Ờ! Cũng sử dụng.

Sư Pháp Ngộ: Tất cả đều dùng Định Niệm Hơi Thở?

Trưởng lão: Định Niệm Hơi Thở!

4- RỐI LOẠN HƠI THỞ VÀ TRẠNG THÁI TƯỚNG

Tu sinh 2: Kính thưa Thầy! Hơi thở con bị rối loạn..

Trưởng lão: Nó rối loạn cái hơi thở của con.

Tu sinh 2: ...

(10:57) **Trưởng lão:** À, thì con thay thế liền. “*An tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay ra*”, con đưa ra, “*An tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay*”

vô”. Con không sử dụng hơi thở, bởi vì hơi thở nó nghẹt nghẹt con. Mà trong khi con đối trị với bệnh, nó phải có cái thời gian dài con hít thở, nó lại còn làm thêm con rối loạn cái hơi thở nữa, phải không? Cho nên vì vậy con thay liền, hành động nội không xài được, bây giờ hành động ngoại “*An tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay ra*” thì con đưa ra, “*An tịnh thân hành tôi biết tôi đưa tay vô*”, cứ như vậy con cũng đuổi bệnh đi tuốt luốt hết, không có gì đâu.

Mà con ngồi suốt ngày, con đưa tay này đã, rồi con để đưa tay này. Tay này mới rồi để nghỉ, tay này đưa ra. Con ngồi suốt ngày, hai tay không có mồi, cho nên vẫn có cái thế.

Còn bây giờ hơi thở con tốt thì con dùng hơi thở. Còn hơi thở con mà thấy chướng chướng, không chơi hơi thở nữa, tao có phương pháp khác, nhưng mà cũng vẫn y như hơi thở đó, phải không? Cái này là cái thiện xảo của Thầy, chứ Phật không có dạy kiểu này đâu. Nhưng mà Thầy thiện xảo, Thầy biết hơi thở họ dễ có người bị rối loạn, không chơi hơi thở vô đâu. Nghĩa là không tập hơi thở được đâu, bị rối loạn rồi. Cho nên cánh tay này đưa ra, đưa vô không rối loạn nữa hết, nhưng mà giống như hơi thở.

(12:06) **Tu sinh:** Bạch Thầy! Cho con hỏi điều này tí, bây giờ là con ngồi thế này thì con bảo coi như tất cả, con tác ý, con ngồi con bảo tất cả hơi thở của con như là hầu như tâm là phải xoay vào một cái hiện tượng cho nó chuẩn xác, thì thấy nó tự xoay tròn trước mặt của con nó cuốn hết vào trong cái đó nó đi thẳng, nó đi vào thì có gì không ạ?

Trưởng lão: Cái đó nó thuộc về tưởng rồi, con dẹp cái đó đi. Chứ không nó thấy như vậy là nó tưởng nó quay rồi. Con dẹp để sau này bị tưởng à con.

Tu sinh: Cái đó coi như là con có một lần bị như vậy, thế coi như con tác ý một cái...

Trưởng lão: Đúng là ba cái ông mà thiên tưởng nó dạy bậy bạ, nào là chuyển luân xa.

Tu sinh: Không phải cái đó là con tự nghĩ ạ!

Trưởng lão: Tự nghĩ hả con? Chu choa! Như vậy con là tác giả rồi.

Tu sinh: Thế là con thấy nó xoay tròn trước mặt, nó cuốn hút vào đấy, thì con lại thấy cái này nguy hiểm rồi con lại con đi ra, thì coi như là vì thế nó xoay tròn.

Sư Pháp Ngộ: Nghe an an thấy bay luôn đó, thấy tưởng một chập nó xẹt, nó bay lên.

5- NIỆM TUÔN TRÀO TRONG KHI TU TẬP

(13:18) **Tu sinh 2:** Kính bạch Thầy! Con trình Thầy như thế này! Ví dụ: Có những lúc mà con sửa chĩnh chu rồi con vào con ngồi tu Tứ Niệm Xứ, thế nó cứ tuôn trào Thầy. Nhưng là con thành cái niệm suy nghĩ này kia đó. Con trình Thầy! Con thì con bị rồi, và đứng lên con đánh phá, thưa Thầy là cho nó tuôn trào hay là mình đánh phá nó đi?

Trưởng lão: Rồi con, khi mà nó tuôn trào, mà con tu Tứ Niệm Xứ mà nó tuôn trào, hay tu pháp Thân Hành Niệm mà tuôn trào. Cho mặc tình cho tuôn tao không cần ngăn mảy nữa, mảy muốn tuôn bao nhiêu. Niệm này nó tới niệm kia nối tiếp, cho nó tuôn nó hết. Tuôn riết cái nó hết à, nó trào ra riết cái nó hết. Bởi vì mình chọc nó đặng cho nó trào ra mà.

Tu sinh 2: Thế nhưng mọi hôm con bảo: “*Không nghĩ đến tại sao lại nhớ đến là thế nào*”, con ngồi con nghĩ là, nghĩ cho hết đi xong rồi có làm gì thì làm, chả làm gì cũng kệ. Thế tiếp tục mọi hôm con ngồi hơn nửa tiếng, thế là những cái

việc đẩy con bảo: “*Thế là hôm nay tuôn trào thoải mái đấy*”.

Trưởng lão: Cho thoải mái!

Tu sinh 2: Con tự nhận cho nó tuôn trào nó đến đâu thì nó đến.

Trưởng lão: Cầu cho nó tuôn trào ra cho hết!

(14:11) **Trưởng lão:** Bởi vì, mấy con lưu ý nè, khi mà tu Tứ Chánh Cần, khi mà có một cái niệm nào đó, nó tuôn ra một cái niệm nào đó, nó khởi lên cái niệm nào, thì đưa nó vào cái đề tài thành cái Định Vô Lậu mà quán. Còn tới cái Tứ Niệm Xứ thì trào bao nhiêu đó trào, tao không có cần gì hết. Cho mà trào hết, rồi mà phải thanh thân lại đó. Mà trào đi cho hết rồi mà thanh thân. Nó sẽ trào hết ra rồi nó thanh thân, nó hết niệm.

Tu sinh 2: Cho sạch đi rồi bắt đầu là bên trong nó sạch ạ?

Trưởng lão: Nó nhiều lần nó trào vậy, rồi sau đó nó sạch, con ngồi lại nó không bao giờ có nữa, không có gì. Hết! Nó trào năm ba lần, cái bắt đầu sau đó khi ngồi nghe nó không có trào nữa, nó hết luôn. Mà nó không có niệm xẹt ra, xẹt vô tâm bậy nữa, hết rồi.

Tu sinh 2: Dạ! Đúng đó Thầy, sáng nay con hỏi lại đúng là như vậy, bởi vì đứng lên để chống nó, đứng lên chống nó tức là đi Thân Hành Niệm hay là đi thư giãn, đi thư giãn ra kia nó lại nghĩ đến nó, lại nhớ đến nó. Con bảo: “*Không nhớ đến nó*”, thế con quay ra, quay vào, con mới nói nhớ nó nhiều rồi, kệ thôi chả cần cứ ngồi chơi xem nó như thế nào cứ thế, thế thì con cứ ngồi thế. Tức là định ngồi chơi thôi, mà muốn nghĩ gì thì mà nghĩ đi, rồi con chỉ có ngồi, cứ ngồi thế thôi, thế cuối cùng tuôn trào tức là nghĩ được hết rồi thì thôi, nó không có còn chuyện để nghĩ nữa.

Trưởng lão: Nó hết rồi, nó tuôn trào hết rồi! Nó thấy nó không tới nữa.

Tu sinh nữ: Dạ!

(15:22) **Sư Pháp Ngộ:** Bạch Thầy! Con có áp dụng chẳng hạn như nếu mà nó có tuôn trào, thì vẫn cứ để tuôn trào, nhưng mà con còn dùng câu tác ý đuổi nó luôn.

Trưởng lão: Mà tuôn trào, mà tuôn cho hết ra, cho sạch cái tâm tao luôn.

Sư Pháp Ngộ: Tác ý vậy, đẩy cho lui nó nữa.

Trưởng lão: Đi đi cứ ra đi, ừ con tác ý đẩy

lung.

Sư Pháp Ngộ: Đẩy luôn.

Trưởng lão: Ờ ra đi, mà cứ ra cho hết đi, kỳ này tao cho sạch đồng.

Sư Pháp Ngộ: Nhiều khi nó tuôn trào cái niệm đó. Thí dụ: Như cái 1 niệm gì đó, mình thấy nó là tác ý câu đó, giống như là mình nói: “*Mày là xấu*”. Ví dụ: “*đi đi*”, tao cho mày đi đó, đuổi đi luôn nghĩ là ảnh đi là đi nhanh đó.

Trưởng lão: Cho nó tuôn trào ra hết, chớ không có ém vô, không có ém, không có cần mà phải dùng cái pháp. Cũng như bây giờ nó đang tuôn trào vậy, con dùng cái pháp con ngăn nó. Thì con bắt đầu, thí dụ như bây giờ con bảo: “*Đưa tay ra, đưa tay vô*” để cho nó đừng có ra nữa, thì cái đó con bị ức chế nó rồi, không được. Cho nên con để nó đi, “*Được rồi, mày tuôn trào tuôn cho sạch đi, nhớ tuôn hết đi nha, mà mai mốt còn nữa là chết đó nha. Còn bao nhiêu vết sạch hết, vết hết, còn bao nhiêu bạc tiền đổ ra hết đi, đổ sạch ra cho tao đi, tao cầu đó, đi đi!*”. Các con biết từng tâm niệm của mình, mình tu vậy hay lắm à con! Biết cách.

(16:31) **Tu sinh 2:** Xong đẩy thì bắt đầu nó đứng yên ạ.

Trưởng lão: Đứng yên con!

Tu sinh 2: Những ngày sau là ngồi...

Trưởng lão: Ngồi nó yên ổn lắm con. Nó ra rồi, nhưng mà nó còn từng lớp đó con. Cái lớp này nó đi, nó tuôn vẩy đó, chứ nó còn ở trong đó mới nữa ở trong đó, chứ chưa phải sạch đâu. Ít bữa nó tuôn trào nói: “Sao lại còn hoài?” Không phải đâu, mình huân vô bao nhiêu lớp, thì nó phải ra bao nhiêu lớp.

Tu sinh 2: Với lại con không biết tại sao đi ra vườn, ra vườn nhặt cái cây rau, đi ra vườn cũng thấy nhớ đến nó Thầy. Thế cuối cùng con bảo: “Ờ thôi hôm nay cứ bỏ đi thôi, chứ không nhớ tới”, cuối cùng sau lại hết.

Sư Pháp Ngộ: Lâu lâu mình khiêng nó vô.

Tu sinh: Nó hết rồi thì khiêng nó vô.

Tu sinh 2: Bạch Thầy! Thầy có sách mới gì Thầy cho con xin, con đọc.

Trưởng lão: Rồi con để Thầy sẽ cho thêm con.

6- NHẬN BIẾT NIỆM NÀO DIỆT MÀ NIỆM NÀO KHÔNG DIỆT

(17:14) **Tu sinh 3:** Mô Phật! Kính bạch Thầy! Cái tâm biết bạch Thầy, con chưa từng tập trung ngay cái chỗ đó.

Trưởng lão: Chắc có lẽ con chưa đọc cái cuốn bốn Những Lời Gốc Phật Dạy đó!

Tu sinh 3: Dạ chưa!

Trưởng lão: Nó có một cái niệm, mà cái niệm đó nó thuộc về vọng tưởng, thì nó xác định cho mình biết đó là vọng. Còn cái niệm mà nó gọi là độc thoại, mà cái độc thoại nào diệt, mà cái độc thoại nào không diệt. Rồi cái suy tâm, nó có cái dòng suy tâm, mà cái dòng suy tâm nào mà diệt, mà cái dòng suy tâm nào không diệt. Thì trong khi đó, mấy con sẽ nghiên cứu lại cái, những lời Phật Dạy tập bốn, thì trong cái bài Đại Không thì đức Phật đã dạy rồi. Thầy chú thích thêm cái nghĩa để mà thấy rõ được cái bài đó, do đó mấy con sẽ rõ hết.

Thí dụ như bây giờ nó hướng tâm, nó hướng tâm nó muốn đứng dậy. Thì cái này cái hướng tâm mà đứng dậy nó không phải là cái vọng tưởng đâu. Cho nên vì vậy đó mình theo cái hướng tâm đó

mình đứng dậy. Là vì nó biết có cái chướng ngại gì hay hoặc là nó muốn để tránh một cái gì đó, trong tâm nó tự biết thân nó rồi. Cho nên nó hướng nó muốn đứng dậy thì mình đứng dậy, chứ đừng có nghĩ. Nó nghĩ như thế này. “Bây giờ ngồi đây là sẽ buồn ngủ”, nó nghĩ, nó ngâm nó hiểu trong đó đó. “Ngồi thêm chút nữa là nó ngủ, thôi đứng dậy”, tức là nó hướng tâm để tránh cái điều gì đó.

(18:29) Cũng như bây giờ, thí dụ như mình nằm, mình đang nằm mình tỉnh đi, thì nó cảnh giác. “Nó nói không được, phải ngồi dậy, chớ nằm đây nó ngủ”. Mà nó không nói ra cái điều đó, nhưng mà Thầy nói ra để cho mấy con hiểu, tự nó nó hiểu, rồi nó muốn ngồi dậy, con hiểu không? Nó muốn chỉ hướng là ngồi dậy thôi, nhưng mà ngâm nó đã biết cảnh giác, để không khéo chút nữa là nó ngủ, nó ngồi dậy.

Rồi cũng như là nó nó biết. Thí dụ như con đang ngồi vậy, cái nó biết rằng thế nào tự nó ngâm nó biết, nó ngâm nó biết thế nào ngồi đây hơi, chắc hai cái chân cũng bị đau, nhức, tê. Bắt đầu nó hướng, nó chỉ hướng, mình chỉ biết đó, nó hướng đứng dậy thôi. Nhưng mà ngâm nó đã hiểu biết rằng cái thân nó sắp sửa bị tê. Nó chưa có cái trạng thái đó mà nó biết trước, cái tâm nó khôn lắm, nó

biết. Cho nên nó hướng, thì cái pháp hướng nó không phải vọng tưởng, đừng diệt nó. Đừng diệt, mình cứ làm theo nó. Nó muốn ngồi mình ngồi, muốn nằm mình nằm, muốn đứng thì đứng, muốn đi thì đi. Nhưng mà đức Phật dạy khi mình đương ngồi mà mình đứng dậy, thì mình lưu ý cái hành động đứng dậy, chứ đừng quên lưu ý hành động đứng dậy. Vì cái kẽ hở chỗ này, nó sẽ có những cái khác nó đánh vô chỗ này. Cho nên mình cẩn thận cái chỗ đó, thì nó qua chỗ đó rồi, thì mình giữ lại thanh thản thì không có sao hết bình yên. Cách thức đó nó tu tập dạy kỹ lắm chứ không phải là không kỹ, để bảo vệ cái chân lý đó, cái đó là bảo vệ cái chân lý. Cách thức tu Tứ Niệm Xứ đó con. Hay lắm! Cái pháp Phật, Thầy nói giải thích ra rồi thấy nó rõ ràng lắm.

(19:54) **Tu sinh 2:** Bạch Thầy! Thí dụ như là: Con đang ngồi như thế này nè, đang ngồi vậy nhưng mà tự nhiên nó nghĩ rằng mình, tự nhiên là nhắc ra là: “thôi đứng lên ngồi thế này buồn ngủ”, như vậy đó Thầy?

Trưởng lão: Đó! Thì đó là nó hướng tâm đó, nó hướng tâm để nó tránh cái trạng thái buồn ngủ.

Tu sinh 2: Thì có khi lắm lúc con ngồi một tí

cái đứng lên đi con lại nhớ ra buồn ngủ thật...

Trưởng lão: Cho nên khi ở trong đó nó nói, khi mà cái tâm nó hướng là mình đứng dậy.

Tu sinh 2: Thì mình đứng dậy hả Thầy?

Trưởng lão: Đứng dậy chứ đừng có: “Mày ngồi đi”, không có được. Mình ngồi rảnh hơi nó ngồi luôn.

Sư Pháp Ngộ: Con thấy nằm cũng vậy bạch Thầy! Đang nằm vậy, đang nằm thanh thản cái tự nhiên bắt đầu cái nó thúc mình, “ngồi dậy chứ nằm đây hoài”.

Trưởng lão: Đó! Đó! Đó là nó hướng đó, nó biết đó, nó biết nó hướng đó.

Sư Pháp Ngộ: Ngồi dậy, chứ nằm nữa là ngủ.

Tu sinh 2: Nó dục thì biết thôi chứ không để, tức là nếu cứ để thế kia là nó vào ngủ?

Trưởng lão: Là nó đi vào ngủ đó con. Nó đương yên ổn, mình thấy nó đương thanh thản, yên lặng tốt lắm, mình đang thấy nó tỉnh bơ không có gì hết, mà sao nó lại muốn ngồi? Nhưng mà nó biết, nó biết sắp sửa tới, nó cảnh giác vậy đó.

Tu sinh 2: Nó ngủ, đi ngủ thì ác lắm đấy ạ.

(20:56) **Tu sinh 3:** Kính Bạch Thầy! Những niệm nào mà nên bỏ và những niệm nào không bỏ?

Trưởng lão: Cái niệm, Đức Phật ở trong cái bài kinh đó nói, năm dục trường dưỡng là nên diệt. Năm dục trường dưỡng, đó là những cái niệm nên diệt, còn tất cả những cái niệm khác không diệt. Nó khai triển cái tri kiến giải thoát của mấy con, thì mấy con không được diệt nó.

Cái phần khai triển tri kiến bắt đầu cái dòng tư tưởng đó nó khai triển cái sự hiểu biết con về chánh pháp, nó làm cho ly dục ly ác pháp, ngầm tất cả những vi tế tham, sân, si bị diệt, qua cái tri kiến này hết. Cho nên mấy con diệt cái này là mấy con đỡ, mấy con diệt kêu là mình diệt mình mình, mình diệt cái sự giải thoát của mình đó.

Nhiều khi mình thấy nó động. Nhưng mà ở đây đức Phật có dạy mình, bảo mình sợ cái động đó đâu. Sợ cái Dục lậu, Hữu lậu, Vô minh lậu chứ đâu có phải sợ cái tâm suy tư đâu. Cái tâm suy tư vẫn là cái tâm tốt chứ đâu phải là tâm không tốt. Bởi vì nó tạo thành một con người có cái tư duy suy nghĩ cặn kẽ từng chút, nó lợi ích, chứ đâu phải là không lợi ích đâu! Cho nên đâu có diệt hết cái vọng tưởng của mình đâu.

7- TÁC Ý TRƯỚC KHI NHẬP BỐN THIÊN

(21:54) Còn bây giờ, thí dụ tới mà mấy con nhập Tứ Thiên hay hoặc là nhập bốn thiên, mấy con ra lệnh một cái nó không còn suy nghĩ một cái gì hết, nó không còn nghĩ gì. Bởi vì nó ngưng hoạt động mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý gì nó ngưng hết, nó không nghe, không thấy gì hết, còn cái chỗ nào nữa đâu. Đó là nhập Nhị Thiên mấy con, diệt tâm tứ.

Còn nhập Sơ Thiên nó ly dục ly ác pháp, nó có năm chi thiên nó hiện ra, mấy con dính ở trong cái năm chi thiên liền chứ mấy con đâu có làm sao rời nó được ra. Năm chi nó hiện ra là mấy con dính luôn, nó ở trong đó nó có tâm tứ, hỷ lạc, nhất tâm; nó hiện ra cái mấy con bám vô đó liền, cái tâm mấy con dính vô đó, cái hơi thở mấy con thở ra thở vô cái tâm nó dính vô trong hơi thở, nó không chịu rời ra hơi thở, nó nhiếp vô. Còn cái kia nó hiện cái chi thiên đó ra, cái nó nhiếp vô cái định đó, nó nhiếp vô cái trạng thái định của nó đó, nó ở trong cái cõi giới đó đó. Bởi vậy mới Sơ Thiên Thiên.

Còn cái trạng thái “*Thanh thân, an lạc, vô sự*” là Niết Bàn. Nó thanh thân nó bất động đó, nó là Niết Bàn, còn cái Sơ Thiên Thiên là năm chi. Cho

nên nghe mình cũng nói, bên đây thì mình cũng ly dục ly ác pháp vào bất động, nhưng mà nó không có năm chi thiền, các con hiểu chưa? Bất động tâm mà nó không có năm chi thiền, nhưng ly dục ly ác pháp hết. Chứ còn là nó chướng ngại cho cái thân, bốn chỗ thân thọ tâm pháp của mình.

Nên khi mà mình đi đến Nhị Thiền, Tam Thiền, Tứ Thiền, hễ mình nhập vào cái thì nó vào cái trạng thái đó liền. Nó ở trong cái trạng thái Thiền của nó liền, nó không có rời ra đâu. Trừ ra khi mà mình xả ra đó, mình dặn nó khi mình nhập vô đó mình dặn, một giờ thì nó xả ra, mà không thì nó cứ bám chặt vô đó. Ví dụ như bây giờ con nhập Tứ Thiền đi, con phải dặn trước. Chứ con nhập Tứ Thiền mà con không dặn nó kéo dài một hai ngày con không ra ở trong đó nó kẹt con ở trong đó. Ở ngoài người ta nói ông này bộ chết luôn rồi thôi họ đem chôn đó. Đến chừng mà ra được, không biết ở đâu mà chui lên được nữa, nó chôn dưới đất rồi còn đâu mà chui, chết luôn đó!

(23:43) **Sư Pháp Ngộ:** Bạch Thầy! Nếu mà mình, nếu mà nhập rồi, mình phải tác ý trước rồi mình mới nhập hay sao?

Trưởng lão: Tác ý trước đó con!

Sư Pháp Ngộ: Chứ không thôi vô đó rồi không biết...

Trưởng lão: Vô đó rồi nó không có ra, nó ở kẹt trong đó.

Thí dụ như bây giờ Thầy nhập Tứ Thiên, Thầy bảo: “*Phải một tuần lễ, nhập vào Tứ Thiên một tuần lễ phải ra*”, thì tới đó nó bật ra. Thầy nhập một ngày, một đêm, Thầy dặn một ngày, một đêm nhập Tứ Thiên, tịnh chỉ hơi thở một ngày, một đêm thì mới ra. Cái tác ý nó lệnh lăm con, chứ không phải muốn nhập đại nhập đâu.

Cái gì chớ?

Sư Pháp Ngộ: Nhập Nhị Thiên bạch Thầy!

Trưởng lão: Nhị Thiên diệt tâm tứ một ngày, một đêm thì nó diệt luôn một ngày một đêm. Sáu căn nó ngưng hoạt động hoàn toàn, nó ở trong cái trạng thái Nhị Thiên con.

Sư Pháp Ngộ: Mình cũng phải tác ý.

Trưởng lão: Tác ý vô đó con, bởi vì có Định Như Ý Túc rồi mới tác ý vô. Chứ còn nếu mà nhập định mà không có Tứ Thần Túc thì mấy con nhập làm sao được?

Sư Pháp Ngộ: Nhập định tưởng.

Trưởng lão: Nhập định tưởng chứ ở đó, bởi vậy nó có cái phương pháp hẩn hỏi đàng hoàng. Bởi vậy mấy người mà ngồi thiền mà Thầy nói, không có Tứ Thần Túc mà nói nhập định, mấy người nhập điên! Mấy con thấy không? Nhập điên, chứ không có biết Thiền Định gì hết. Mà bây giờ mấy con thấy, bây giờ Thầy nói rồi, bây giờ sách Thầy viết rồi đó, con cứ xét đi, người nào biết Thiền Định, có ai có Tứ Thần Túc không?

Sư Pháp Ngộ: Dạ! Không có.

Trưởng lão: Không có làm sao mà nhập định?

Sư Pháp Ngộ: Ly dục ly ác pháp họ còn chưa có nữa.

Trưởng lão: Chưa có nữa chứ! (Thầy cười vui vẻ)

8- TRẠNG THÁI LY DỤC LY ÁC PHÁP VÀ SƠ THIÊN

(24:56) **Sư Pháp Ngộ:** Bạch Thầy! Ly dục ly ác pháp thì nó cũng nhập vào Sơ Thiên?

Trưởng lão: À! Ly dục ly ác pháp, đầu tiên mình tu tất cả các pháp ngăn ác diệt ác thì nó nhập vào bất động tâm, chứ chưa đâu. Chừng nó có Định Như Ý Túc rồi đó, thì mới muốn nhập cái Sơ Thiên, mình tác ý nó mới vô.

Sư Pháp Ngộ: Hướng tâm nó mới vô?

Trưởng lão: Hướng tâm nhắc rồi nó mới vô cái Sơ Thiên, chứ không phải là Sơ Thiên mà mình ly dục ly ác pháp nó vô được đâu. Ly dục ly ác pháp nó vô bất động tâm thôi. Bất Động Tâm cái chỗ mà “*Tâm bất động, thanh thân, an lạc, vô sự*”, nó ly dục rồi nó mới vô đó thôi, chứ nó chưa có năm chi thiên trong đó được đâu.

Mà bây giờ mình cứ thấy hơi thở rồi mình đâu có biết tâm tứ, bất động tâm mà. Thành ra mình cứ cho nó thế này thế khác, rồi khinh an hỷ lạc, không phải! Cái chỗ này nó không có khinh an hỷ lạc đâu. Bất động tâm bình thường như mọi người mà, nó đâu có khinh an, hỷ lạc đâu.

Cho nên nó ly dục rồi mà nó bất động, ai chửi nó không giận, ai làm gì nó không sao hết. Nó không có buồn phiền, nó không có sợ hãi gì hết, nó bất động, nó khác.

Sư Pháp Ngộ: Hơi thở lúc đó cũng nhẹ lại?

Trưởng lão: Hơi thở nó có khác, nó nhẹ nhàng mà nó không có quan trọng về hơi thở. Cho nên có lúc thì nó thấy hơi thở, có lúc nó không thấy. Còn cái kia nhất tâm, con xả hơi thở không được đâu, nó cứ bám vô hơi thở con, nó siết vô trông.

Bởi vì nhất tâm là phải cái hơi thở rồi, nó định trên hơi thở rồi, nó bám chặt. Cái Sơ Thiên nó bám chặt trên hơi thở. Nhất tâm rồi tâm tứ, con muốn khởi nghĩ gì, nó khởi nghĩ được hết. Tâm tứ con tác ý gì cũng được hết, ở trên cái Sơ Thiên. Rồi khinh an hỷ lạc, nó an ổn, nó có cái trạng thái an ổn, hỷ lạc lắm, là nhập Sơ Thiên.

Còn bất động tâm nó không khinh an, hỷ lạc, nó không có cái trạng thái khinh an hỷ lạc.

Sư Pháp Ngộ: Cái hơi thở nó nhẹ nhàng?

(26:26) **Trưởng lão:** Cái hơi thở thì nhẹ nhàng, nó bình thường mà nó nhẹ nhàng lắm. Bởi vì nó sung mãn cái thân mình thôi, thô thì nó không sung mãn. Tự động nó sung mãn thì nó ở chỗ bất động thì nó sung mãn cái thân nó không có thấy mỗi mệt, đau nhức như một cái người bình thường đâu, nó khác, nó ở chỗ bất động. Thành ra Thầy nói mình phải phân biệt được cái này, chứ không khéo mình nói đây cũng ly dục ly ác pháp, chỗ kia cũng ly dục ly ác pháp. Hai cái chỗ này, cái chỗ kia là tác ý ly dục ly ác pháp để vào năm chi thiên, còn cái này tập ly dục ly ác pháp để sống một đời sống không tham, sân, si.

Sư Pháp Ngộ: Dạ!

Trưởng lão: Nó khác.

Sư Pháp Ngộ: Dạ! Dạ!

Trưởng lão: Con hiểu chưa?

9- TRẠNG THÁI TÂM BẤT ĐỘNG

(26:56) **Sư Pháp Ngộ:** Bạch Thầy! Khi ngồi mà nó vào tâm bất động khác, khi đi là tâm nó bất động nó khác, nó không giống nhau?

Trưởng lão: À! Nó còn bị động đó, cho nên nó khác nhau. Còn khi mà đi đứng nằm ngồi, bởi vì nói Tứ Niệm Xứ nó đi đứng nằm ngồi, mà nó y một cái tâm của nó thì đó mới đúng.

Mà khi mình ngồi thì nó khác, mà mình đứng nó khác. Thí dụ: Bây giờ mình ngồi mình thấy nó sung mãn, an ổn, mình đứng dậy cái nó mất, thì đó là mình tu khác rồi, trật. Cho nên mình đứng dậy thì mình thay đổi oai nghi rồi mình đi, mình thấy nó cũng cái trạng thái thanh thản như vậy. Còn bây giờ mà mình ngồi mình tu thanh thản, tu Tứ Niệm Xứ mà có cái trạng thái khinh an, hỷ lạc là cái này mình không chấp nhận nó đâu.

Sư Pháp Ngộ: Không được.

Trưởng lão: À! Cái này không được, cái này là mảy lạc mảy thọt lạc rồi. Mà nó có đau đớn hay

hoặc là nó mỗi một nó gì đó, đây là thọ khổ rồi, tao cũng không chấp nhận, tao chấp nhận cái thanh thân này thôi. Thì cuối cùng những cái này nó không có nữa thì đó mới thật sự thanh thân. Tức là cái thọ lạc nó không có. Tức là mình thấy nó thọ lạc, nó tinh tấn, nó ham tu rồi, nó không có đâu. Cái này nó không có ham tu đâu, mà nó cái chân lý nó phải sống như vậy là như vậy, chứ nó không có...

Sư Pháp Ngộ: Nó không ham tu.

Trưởng lão: Nó không ham tu gì hết!

Sư Pháp Ngộ: Nó bình thường hả Thầy?

Trưởng lão: Nó bình thường, nó bình thường mà nó giải thoát con.

(28:06) **Tu sinh:** Bạch Thầy! Là thế thì mình ngồi mà coi như là thấy an lạc và vô sự và mình đứng dậy mình đi cũng thấy nó an lạc và vô sự.

Trưởng lão: À! Cũng vậy. Rồi mình nằm xuống mình cũng thấy vậy, rồi mình xả ra mình thấy nó cũng bình thường vậy, mình ngồi cái kiểu nào nó cũng vậy, đó như vậy là mày đúng rồi đó.

Tu sinh: Đúng rồi.

Trưởng lão: Nó không trật đó, nó thuộc về là

sống bất động thôi.

Sư Pháp Ngộ: Coi như vậy là mình đã bất động.

Trưởng lão: Bất động đó. Lúc bây giờ mà giữ được vậy rồi, không có cái pháp nào tác động vô nó được nó làm động nó đâu. nó tự nó phản ứng, ác pháp vô cái nó đánh ra liền, nó không có còn động mình nữa, gọi là Bất Động Tâm Định rồi đó. Thì cái Định Bất Động. Khi tu tới mà nó thuần thực rồi thấy hay lắm, sống tuyệt vời lắm! Mình cũng như người ta kia mà, người ta sao cái gì cũng động hết, còn mình sao cái gì nó cũng không động hết? Mình khác hơn họ.

Sư Pháp Ngộ: Cái câu phải là: *“Bất động trước các ác pháp và các cảm thọ”*.

Trưởng lão: Cảm thọ đó con, nó đó, cái câu đó đó. Bởi vậy đức Phật trang bị cho mình tất cả những cái câu hết, chỉ còn mình bây giờ chịu khó tác ý thôi, để dẫn nó vô.

(29:12) **Sư Pháp Ngộ:** Bạch Thầy! Tâm như đất có phải là bất động không Thầy?

Trưởng lão: Cũng bất động con, cũng bất động đó, tâm như đất ly dục ly ác pháp là cũng

bất động đó.

Sư Pháp Ngộ: Tâm như đất tham, sân, si xa lia?

Trưởng lão: Đó là cũng là cái pháp hướng để mà tu cái tâm bất động đó, đi vào bất động. Con thấy cái điều đó. Tất cả các pháp bây giờ, hiện giờ mấy con tu vào chỗ bất động tâm thôi, chứ nó chưa có nhập Chi Thiên đầu. Chừng nào mấy con có Tứ Thần Túc rồi, bắt đầu mới nói chuyện Thiền Định.

Tu sinh: Bạch Thầy! Còn chướng ngại cho nên cái sự nhọc nhằn ở trong người, cái pháp nó bám từng ngày thì chừng nữa nó ra cho hết.

Trưởng lão: Nó ra hết, không có còn gì nhọc nhằn nữa hết đâu.

Sư Pháp Ngộ: Chưa có được Tứ Như Ý Túc thì không có nhập được Thiên?

Trưởng lão: Không có nhập Sơ Thiên đầu. Bởi vậy Thầy nói mấy người đừng có nói xạo. Mấy người tu tới cái chỗ nào mấy người biết không? Chưa có Tứ Thần Túc mà mấy người dám nói nhập Sơ Thiên, đừng có lừa đảo. Bởi vì thiền nó là lớp thứ tám, mà Tứ Thiên là nó phải bốn thiên của

người ta, có phải không? Mà cái thiện thứ nhất mấy người bỏ dễ sao? Tứ Niệm Xứ mấy người chưa xong, làm sao mấy người vào? Chánh Niệm mấy người chưa xong, làm sao Chánh Định mấy người vào? Nó đâu có đơn giản đâu, hải dễ đâu!

Cái lớp Giới mấy người chưa xong mà vô lớp định làm sao nhào vô? Mấy người chỉ lừa người ta thôi, mấy người không biết, thôi nói không biết đi. Kinh điển Phật đã vạch rõ hết như thế này, mà mấy người dám lừa đảo người ta, có phải không? Con thấy không? Nếu Tứ Niệm Xứ không sung mãn thì Thất Giác Chi không có. Mà Thất Giác Chi không có, thì Tứ Thần Túc làm sao có? Các con hiểu chưa?

10- HAI PHÁP THẤT GIÁC CHI

(30:45) **Sư Pháp Ngộ:** Bạch Thầy! Trong kinh sách Thầy có giảng, có hai cái pháp Thất Giác Chi?

Trưởng lão: Có!

Sư Pháp Ngộ: Năng Lực Giác Chi là khác hủ Thầy?

Trưởng lão: Năng Lực Giác Chi là chỗ Tứ Niệm Xứ sung mãn nó ra cái Năng Lực đó.

Sư Pháp Ngộ: Còn cái Thất Giác Chi.

Trưởng lão: Còn cái kia Thất Giác Chi là pháp Thất Giác Chi.

Sư Pháp Ngộ: Pháp đó là mình ứng dụng...

Trưởng lão: Pháp đó, bây giờ con muốn cái câu nào đó gọi là Trạch Pháp Giác Chi đó, con chọn. Bây giờ phải chọn cái hơi thở này, cái đề mục: "*An tịnh thân hành*" này để đối trị cái bệnh mình đang đau, thì đó là cái suy tư của con. Con chọn đó, gọi là Trạch Pháp Giác Chi.

Sư Pháp Ngộ: Dạ!

Trưởng lão: Rồi con an trú ở trong cái hơi thở đó, như vậy nó có cái khinh an, nó làm cho cái thân con an, đó gọi là Khinh An Giác Chi, có gì đâu.

Sư Pháp Ngộ: Như vậy là Trạch Pháp Giác Chi bình thường thôi.

Trưởng lão: Bình thường thôi!

Sư Pháp Ngộ: Tức là mình trạch ra.

Trưởng lão: Mình trạch ra, rồi bây giờ mình Niệm Giác Chi. Mình trạch cái câu đó ra, mình tác ý là mình niệm cái câu đó, đó là Niệm Giác

Chi.

Con thấy không? Rồi Niệm Giác Chi rồi đó, bắt đầu bây giờ mình thấy cái thân mình nó không có an, mình mới làm cho nó an, thì mình mới tác ý: “*An tịnh thân hành*” đó, để cho nó an.

Sư Pháp Ngộ: Khinh an.

Trưởng lão: Đó là cái Khinh An Giác Chi. Còn cái Hỷ Giác Chi đó “*An tịnh tâm hành tôi biết tôi hít vô*”, đó là cái pháp Hỷ Giác Chi. Con không biết, đó là pháp.

(31:51) **Sư Pháp Ngộ:** Nằm trong pháp hết?

Trưởng lão: Chứ còn cái kia là cái Năng Lực của Giác Chi nó phải sung mãn Tứ Niệm Xứ, cho nên Tứ Niệm Xứ là thực phẩm của Bảy Giác Chi. Nhưng mà Bảy Giác Chi đó là năng lực của Tứ Niệm Xứ nó hiện ra cái lực của nó đó.

Sư Pháp Ngộ: Mà nó tự nhiên?

Trưởng lão: Nó tự nhiên!

Sư Pháp Ngộ: Nó sung mãn, nó tự nhiên!

Trưởng lão: Mình tu cái Tứ Niệm Xứ này, mà nó lòi cái kia ra.

Sư Pháp Ngộ: Nó tự nhiên nó sung mãn ra?

Trưởng lão: Ủ!

Sư Pháp Ngộ: Nó làm đúng!

Trưởng lão: Nó làm đúng!

Sư Pháp Ngộ: Còn mình trạch pháp hay là mình tinh tấn, có bữa tinh tấn nhưng có bữa không tinh tấn.

Trưởng lão: Không tinh tấn.

Sư Pháp Ngộ: Mình phải nỗ lực.

Trưởng lão: Mình phải hiểu. Phật dạy nó đâu đó rõ ràng, cho nên thấy sao Thầy lại dạy hai cái thứ Thất Giác Chi.

Sư Pháp Ngộ: Hai Thất Giác Chi.

Trưởng lão: Đầu tiên tui vô, tui cũng có Trạch Pháp Giác Chi, rồi tui mới niệm chú. Bây giờ tui biết tui bây giờ tui cũng phải ngăn ác diệt ác, tui phải chọn cái pháp nào chứ, có phải không? Chọn là Trạch Pháp Giác Chi chứ gì? Rồi bây giờ tui không được cái đó, tui phải làm cho được thì cái đó, thì nó bây giờ tui phải Niệm Giác Chi chứ. Còn cái kia niệm nó tự nó xuất hiện ra nó niệm chứ mình có niệm nó đâu.

Sư Pháp Ngộ: Dạ! Cái kia tự nó niệm, mà nó

niệm đúng theo lý dục ly ác pháp.

Trưởng lão: Ly dục ly ác pháp.

Sư Pháp Ngộ: Đúng! Còn cái này là mình niệm sau lưng là sai?

Trưởng lão: Mình niệm để cho mình nó tập thành nó quen thôi.

Sư Pháp Ngộ: Về cái pháp Giác Chi mình đây nè, mình niệm đôi lúc niệm sai.

Trưởng lão: Niệm sai nữa, Niệm trật nữa chứ đâu có niệm trúng.

Sư Pháp Ngộ: Còn cái kia nó trúng.

Trưởng lão: Còn cái kia nó trúng, cái kia nó tự động nó niệm, bởi vì năng lực mà.

Sư Pháp Ngộ: Tinh Tấn Giác Chi thì bữa nào, nghe Thầy giảng thì về tinh tấn dữ lắm!

Trưởng lão: Ờ!

Sư Pháp Ngộ: Không nghe Thầy giảng thì hết tinh tấn.

Trưởng lão: Đó là Tinh Tấn Giác Chi đó. Còn cái kia Tinh Tấn Giác Chi nó thực hiện, nó làm cho mình thích tu, phải không? Mấy con tu rồi mấy con mới biết chứ. Cho nên Thầy giảng ra

là qua kinh nghiệm của mình hết rồi, chứ thiệt ra thì cái tên nó trùng.

Sư Pháp Ngộ: Bữa nào Thầy khen thì tu tập tốt lắm, còn bữa nào Thầy hết khen thì tập không chạy...

Trưởng lão: Thôi! Bây giờ thì mấy con về tập, rồi Thầy sẽ kiểm tra. Từ từ Thầy kiểm tra mấy con lần lần lần lần hết, nhớ không?

Sư Pháp Ngộ: Con nghe Thầy giảng sao mà con lại trách những cái pháp nó vui quá.

11- TU TẬP NÊN THÂN CẬN BẠC THIÊN HỮU TRI THỨC

(33:42) **Tu sinh:** Bạch Thầy! Sáng lên định nghe pháp được Thầy giảng để mà về đúc rút cái kinh nghiệm, thế còn con bây giờ nó như cả một cái rừng cây thế này chẳng biết cái lá nào mà đốn cả.

Trưởng lão: Nghe Thầy mới về mới biết cách. Đúng rồi! Mấy con mà nếu không có Thầy, bởi vậy không. Đúc Phật nói: “*Không có thân cận với bậc Thánh, không có thân cận với bậc Chân Nhân*”, thì mấy con làm sao mấy con hiểu được những cái kinh nghiệm này con? Gặp Thầy rồi Thầy phân tích, lần lượt mấy con càng lúc càng thấy rõ ràng

cái pháp của mình tu như thế nào, cách thức. Mấy con nghe Thầy chứ nó lợi ích cho mấy con lớn lắm! Nhưng mà Thầy vì nhiều thì giờ quá, không lẽ Thầy ngồi nói chuyện suốt ngày, mấy con ngồi đây suốt ngày, mấy con còn hơn là nghe hát nữa chứ ở đó, phải không?

Sự thật ra cái pháp tu của mình nó phải cụ thể, rõ ràng vậy đó, nó thực tế vậy đó, chứ nó không là mơ hồ đâu. Cho nên càng nghe Thầy chừng nào, mấy con càng thấy thấm nhuần là nó về nó hăng hái nó muốn tu lắm.

Sư pháp Ngộ: Nó muốn hiểu! Bạch Thầy!

Trưởng lão: Muốn hiểu!

Sư Pháp Ngộ: Hẩn hiểu ra cái cách thức đi, cái phương hướng để mình làm.

Trưởng lão: Đó! Thí dụ: Chẳng hạn bây giờ con không hỏi về pháp Thất Giác Chi, mà Thầy có nói trong sách rồi. Nhưng mà khi mà Thầy nói lại càng rõ hơn, phải không? Càng thấm thía hơn, càng thông suốt hơn, mà hể có Thầy nhắc cái bắt đầu thấy nó, thấy nó đúng quá. Bởi vì mấy con có tu. Chứ mấy con không tu, không có hành, mấy con cũng không có biết đâu.

Sư Pháp Ngộ: Nó thành những người mù.

Trưởng lão: Nó mù đó. Nhờ mình thực hành rồi nghe Thầy nói, đâu nó đúng đó quá.

Tu sinh 2: Đọc trong sách nó khác, đến khi Thầy nói Thầy mở rộng ra thêm nữa, nó dễ hiểu hơn.

Trưởng lão: Rộng đó con, đúng vậy đó!

Sư Pháp Ngộ: Nghe lần nữa nó mới thấm.

Trưởng lão: Nhờ mấy con áp dụng, mấy con hành.

(35:12) **Tu sinh:** Bạch Thầy! Thời gian mười mấy năm tu hành bên Đại Thừa, coi như là cái đầu óc nó khi nào nó cũng nặng trĩu trĩu, nhưng mà con mới vào đây có một tháng, bây giờ thấy nó nhẹ như là lông hồng luôn.

Trưởng lão: Nó cởi mở đó con, nó cởi mở ra hết, thấy rõ.

Tu sinh: Mà thân tâm nó cũng thấy nhẹ nhàng, mà nó thanh thản, chứ không phải như trước coi như là, con mà ngồi xuống một phát là coi như là coi như bắt đầu nhắm mắt lại một cái là thấy toàn bộ là người, tất cả các cái thứ là nó hiện lên trước mặt, con hỡi con dậy luôn, con không

dám ngồi. Do đó mà coi như là bây giờ mà có ngồi hàng tiếng thấy nó cũng cứ tốt.

Trưởng lão: Vậy thôi!

Sư Pháp Ngộ: Thưa Thầy! Nay mai mà về, ôm cái pháp Thầy mà về, nói là bên Đại thừa mấy ông chạy luôn.

12- PHẬT TỬ CÚNG DƯỜNG CẦU PHƯỚC LÀNH

(35:58) **Phật tử:** Bạch Thầy! Hôm qua con vào, nhưng cô Út đi vắng ạ, cô không có ở nhà thì con cũng nói với cô Tú, cô Tú nhận vào cho con và thế là hôm qua Thầy đã nhận với lại cái thư của một cái cô ấy là năm nay hơn 80 rồi ạ.

Trưởng lão: Vậy hả con?

Phật tử: Điều kiện không đi được, trong cái thư của cô có gói trong gửi Thầy ạ.

Trưởng lão: Ừm! Để Thầy coi thư sẽ trả lời.

Phật tử: Dạ! Thầy thọ nhận cho cô ấy, rồi cho chúng con xin chúc Thầy và xin Thầy quy y cho cô ấy ạ, ý nguyện của cô ấy là cô cũng ước nguyện đi được một lần nhưng mà không biết là có nổi không. Thế thì coi như là hai vợ chồng có một xuất lương hưu thôi ạ, con không gánh được cái phần đấy ạ, thế nên con bảo thôi thì chỉ có đưa

vào trình Thầy rồi Thầy quy y cho, xong là hướng vào trong Thầy, thì Thầy đọc cái thư ấy xong rồi Thầy giúp đỡ cho cô ấy.

Trưởng lão: Được rồi Thầy sẽ giúp đỡ con.

Phật tử: Dạ! Quy Y cho cô ấy.

Trưởng lão: Lớn tuổi tội quá!

Phật tử: Bạch Thầy! Cho gia đình chúng con làm một chút phước, hôm qua con vào con có đóng tạ gạo vào và đây còn một ít thì con xin được cúng dường.

(37:06) **Trưởng lão:** Bây giờ con cúng dường con gởi cô Út đi con, đừng cô lo gạo thóc cho...

Phật tử: Dạ! Con mang gạo vào rồi bây giờ con cúng Thầy.

Trưởng lão: Con gởi cô Út đi, chứ còn gởi cho Thầy đó thì Thầy cũng mất công vất vả con.

Phật tử: Mong Thầy nhận cho con để con được phước lành.

Trưởng lão: Rồi thôi cũng được, chứ theo như mấy con nên đưa cho cô Út đó.

Phật tử: Dạ, hôm qua con chưa được gặp cô ạ, thấy cô bận suốt từ tối hôm qua con muốn gặp cô

nhưng cô bận thì con cũng chưa trình được, mọi khi thì con đưa cho cô hết, thì cô nói lên trình Thầy cho con, hôm qua là con chưa được gặp cô. Tất cả các thứ con nói với cô Tú đưa vào bếp cho con, đưa gạo với đưa các thứ vào, thì còn cái bao bì thì ...

Trưởng lão: Thôi được rồi để Thầy nhận!

Phật tử: Dạ! Mong Thầy hoan hỷ thọ nhận cho con, con xin phước Thầy.

Trưởng lão: Rồi được rồi!

Phật tử 2: Thầy ơi Thầy cho con!

Trưởng lão: Có gì không con, lại trình Thầy đi.

Tu sinh: .... Ông xin trình riêng.

13- THẦY ƯỚC NGUYỆN THÀNH LẬP NI ĐOÀN

(38:09) **Trưởng lão:** Thầy chưa có Ni bộ con, con hãy giúp họ con, có hai người mới xuất gia.

Sư Cô Thông Phát: ...

Trưởng lão: Thầy nhờ muốn nhờ con xuất gia cho hai cô trẻ trẻ. Họ muốn xuất gia Thầy, nhưng mà Thầy chưa có Ni bộ, thành ra Thầy chưa có xuất gia được. Còn con bây giờ có cái chùa Ni rồi,

con xuất gia giùm hai cô đó, giúp đỡ cho họ, họ muốn tu đó.

Sư Cô Thông Phát: Dạ! Mô Phật! Kính bạch Thầy! Nhờ Thầy dạy cho con sao thì con cũng nghe theo như lời Thầy, nhưng mà con nghĩ khi mà một người xuất gia rồi bạch Thầy! Thì con cũng nhờ cái bàn tay của Thầy xuất gia cho những vị đó bạch Thầy!

Trưởng lão: Thì đúng rồi con!

Sư Cô Thông Phát: Để được gặp chánh pháp đó. Bạch Thầy!

Trưởng lão: Đúng rồi con, Thầy biết!

Sư Cô Thông Phát: Con nghĩ là Thầy là một người đã chứng đạo rồi, thì cho cái vị xuất gia đó nương theo cái đức của Thầy.

Trưởng lão: Không, Thầy muốn nói như vậy...

Sư Cô Thông Phát: Ở để huynh đệ cùng nhau sống chung.

Trưởng lão: Sống chung nhau!

Sư Cô Thông Phát: ... Ở nhà thì con...

(39:07) **Trưởng lão:** Để Thầy trình cho mấy

con nghe. Ngày xưa có năm trăm cung nữ, khi mà theo bà Gotami xin Phật xuất gia, thì đức Phật không có sai một vị nào mà đứng ra xuất gia cho năm trăm vị này hết. Mà cũng không sai bà Gotami làm công việc này, con hiểu không? Đức Phật đã xuất gia cho năm trăm người nữ, các con thấy. Và đồng thời sau này như bà Pijama, bà Hoa Ni Sắc Tỳ kheo, đều là đệ tử của đức Phật không, hoàn toàn là đức Phật xuất gia không, chứ không phải là qua bà Gotami đâu. Nhưng mà cứ đưa vào cái giáo đoàn của bà Gotami, có phải không mấy con? Giáo đoàn nữ đó, thì hoàn toàn là đệ tử của đức Phật. Cho nên bởi vì người ta nương vào Phật mấy con, chứ không phải nương vào người nào.

Thì bây giờ thí dụ như cái hoàn cảnh của Thầy nó chưa có thuận đó, thì Thầy chỉ nhờ con vậy thôi. Chứ sự thật họ là đệ tử của Thầy hết, mà chính con cũng là đệ tử của Thầy rồi. Bởi vì tu pháp Thầy mà, cho nên người nào cũng là đệ tử của Thầy.

Vì vậy Thầy ước mong là ngày mai này nó sẽ có một cái giáo đoàn Ni thực sự là thuần thành mà tu hành hẳn hoi đàng hoàng như cái giáo đoàn của bà Gotami ngày xưa. Thầy mong được cái điều đó lắm con. Bởi vì bên nữ mấy con tu nhiều lắm, tha

thiết bỏ hết đời mà không hướng dẫn người ta tu đúng, thì rất tội người ta! Nhiều khi mấy con vô chùa tu, người ta lợi dụng cái công quả của mấy con là bên nữ là làm bánh làm trái, làm mứt đem bán đủ thứ hết. Làm tương, làm chao nữa, rồi đan, may đồ này kia, làm để ra tiền cho Tu viện hay chùa, hay Tịnh xá thôi, thiệt là mấy con tội lỗi! Tu không có mấy con.

Cho nên vì vậy mà Thầy nghĩ rằng, làm sao cũng phải có Ni bộ, không thể nào mà không được, có nam thì phải có nữ, chứ không thể bỏ bên nữ được.

Trưởng lão: Có gì không con?

Cô Út Diệu Quang: Thưa Thầy! Tàu buổi tối là con đi Thầy.

Trưởng lão: Tàu hỏa hả con?

Cô Út Diệu Quang: Dạ! 7 giờ.

Trưởng lão: Vậy con đi! Đi phải dự định ở đây người nào nấu cơm dùm con đó, đi Hà Nội phải sắp xếp đảng hoàng đó con.

(41:14) **Cô Út Diệu Quang:** Con có sắp xếp, bây giờ thì có tàu thì ngày mai thì Nguyên Thanh đi, ngày mai đâu có ai đưa Nguyên Thanh đi.

Trưởng lão: Con nói đi máy bay mà con, nó đi máy bay, nó tự đi được mà con.

Nguyên Thanh: Nếu như ... Thì con ở lại

Tu sinh: Bạch Thầy! Nói về Tỳ kheo Ni đó Thầy.

Trưởng lão: Bởi vì Thầy thấy bây giờ bên nữ, từ lúc mà Thầy thấy Thầy xuất gia, làm cái lễ xuất gia cho Nguyên Thanh với cô Thúy Mùi rồi, thì có một số người nữ xin Thầy rất nhiều, xin xuất gia tu con, rất đông! Mà giờ nếu mà không thành lập một cái Ni viện cho bên nữ, thì cứ tá túc ở trong cái cái Tu viện nam như thế này không có hợp, không có hợp con. Mặc dù là cách ở bên đây, khu bên kia nữ ở bên đây, cư sĩ thì được, nhưng mà tu sĩ không được, không phải ...

Tu sinh nữ: ...

Trưởng lão: Nó có cái cái ...

Tu sinh nữ: Để con nghe điện thoại đã. Bạch Thầy!

Trưởng lão: Cho nên trong cái vấn đề đó nó rất là quan trọng mấy con, cho nên Thầy muốn lập thành cái Ni bộ, mấy con sẽ sinh hoạt chung đó, qua cái sự điều khiển của Thầy. Như qua cái

sự điều khiển của đức Phật trong cái giáo đoàn Ni bộ của bà Gotami ngày xưa đó, đâu có hoàn toàn. Cho nên cái Ni bộ luôn luôn nó di chuyển nó theo cái...

Bởi vì đọc lại cái lịch sử mấy con thấy nè, cái Ni bộ luôn luôn nó di chuyển theo cái Tăng đoàn của đức Phật con, nó không được rời Phật đâu. Chứ không phải là bây giờ, thí dụ như con ở cái Ni bộ lập ở miền Nam nè, thì bởi vì đức Phật ngày xưa là Du Tăng Khất sĩ con, thì lập miền Nam này cái Ni bộ này ở đây chết đây nè, còn đức Phật đi ra miền Bắc ở ngoài đó, không có không bao giờ có điều đó đâu. Cái Tăng đoàn của đức Phật đi thì cái Ni bộ đi theo, hồi đó nó vậy. Bởi vì Du Tăng là phải Du Tăng hết, chứ không phải Ni chết trụ thế đâu, trụ thế Tăng đâu. Mà nó Du Tăng là Ni cũng Du Tăng, mà Phật cũng Du Tăng.

Cho nên đức Phật có dạy trong đó, cái Tăng đoàn, cái Tăng đoàn ở đâu, thì cái Ni đoàn nó phải gần ở đó. Nhưng mà nó cách xa, nó không có phải, nó không phải là sát như mình khu đất này đâu. Cũng như bây giờ ở đây cái khu này đây, thì cái Ni đoàn nó phải ở cái khu nào ở ngoài kia, cách đây phải là 500 thước hay hoặc là 300 thước nó cũng phải cách ra. Cho nên khi mà qua lại,

điều kiện là do đức Phật điều khiển, chứ không phải chung ở trong một cái Tu viện vậy, cắt hai cái Tu viện này ra, rồi bên đây Ni, bên kia, không có được. Cái cơ sở này là của Tăng ở là cái khu rừng này của Tăng, mà cái khu rừng bên kia là của Ni.

Trưởng lão: Con hiểu chỗ đó không?

Thầy nghiên cứu kỹ về vấn đề này lắm con, để mà cái đời sống của tu sĩ con, nó vừa bảo vệ của bên nữ con. Chứ nếu mà xa cái Tăng đoàn, không ai bảo vệ nữ, đời mà đâu phải dễ đâu con! Cho nên vì vậy mà các con lập chùa Ni này kia mấy con chưa có được bảo vệ của Giáo hội đâu. Sự thật ra phải đúng như cái tổ chức của đức Phật mới được bảo vệ và hướng dẫn đúng, bên Ni không có được sai cái gì.

(43:51) Còn những cái Bát Kinh Pháp đều là do Tổ sau này đưa ra, để hạ cái uy tín của người nữ. Bắt cái người nữ tu chứng quả A La Hán mà phải lạy cái chú tân tỳ Kheo mới vào chùa chứng gì hết, mà bắt người ta lạy. Ông bằng ai? Có phải không? Cái đó quá trốn rồi, Thầy nói không được, cái đó hạ người ta quá, kêu là trọng nam mà khinh nữ đó. Cách thức đó, người ta tu chứng quả A La Hán rồi mà bắt người ta đánh lễ cái người mới vào tu, thì con thấy không?

Thầy nói tu chứng quả A La Hán rồi thì người nào như người nào. Còn cái người mà chưa chứng quả A La Hán, bây giờ có ông vua cũng chưa đánh lễ ông nữa. Thật sự ra mặc dù là cái người đó mới vào tu mà là ông vua đi nữa, mà chưa chứng quả A La Hán thì không có được bắt người chứng quả A La Hán mà lạy cái người đó. Ông có vô lậu đâu? Ông còn lậu hoặc một đồng mà bắt tôi vô lậu mà tui lạy ông, tui lạy ông tui lạy cái đồng vô lậu ông sao? Cái đồng hữu lậu?

Cho nên Thầy không có chấp nhận về cái Bát Kính Pháp đâu. Thầy viết sách sau này, về giới luật Thầy chỉnh lại hết đó, không để. Đâu đó ra bình đẳng đó, con người là con người phải bình đẳng, nam nữ như nhau, người nào cũng tu chứng, chứ không người nào không tu chứng. Đó là cách thức Thầy làm cho nó đúng như cái tinh Thần của đức Phật bình đẳng.

Giới cùng đình cũng vẫn vào tu được, nô bộc cũng vẫn vào tu được, và người dâm nữ cũng vào tu được, chứ không có chê người nào hết. Con thấy có dâm nữ đó.

Sư Pháp Ngộ: Dạ! Con thấy có, bạch Thầy!

(45:07) **Trưởng lão:** Trong thời đức Phật,

con thấy không có bỏ người nào hết, người ta biết... Với Đại thừa nó nói như thế này con, tàn tật nó không cho xuất gia đâu. Còn ở đây Thầy nói cái tâm họ xuất gia, Thầy cho vô xuất gia hết, không có tha người nào hết. Người nào muốn tu vô đây Thầy dạy, người ta tàn tật càng an ủi người ta hơn. Người ta tàn tật là người ta đã khổ, người ta khiếm khuyết về trên cái thân của người ta rồi, người ta khổ lắm! Chỉ có pháp Phật mới an ủi người ta được cái tinh Thần đó, làm cho người ta bớt khổ, con hiểu không? Nhờ tu mà người ta thấy cái tàn tật người ta, người ta thấy người ta không có khổ nữa, người ta không thấy người ta tàn tật nữa, đem lại cái nguồn an ủi cho người ta mà. Phật pháp sau này có Thầy, Thầy chấn chỉnh lại, đem lại những điều tốt lành.

Cho nên cái Ni bộ cần phải ra đời và bây giờ thì Thầy nói; ở trên kia thì, ở trên Đà Lạt thì có cô Tịnh An. Cô cũng tốt lắm con, cô cũng lãnh chúng trong một cái Tu viện của cô, cái Ni viện bây giờ cái Ni viện, thì coi như là toàn bộ đó cũng theo Thầy, rồi bây giờ ở ngoài Cam Ranh có con. Cho nên tất cả những cái này Thầy biến dẫn. Bây giờ ở đây thì có mấy người muốn xin theo Thầy xuất gia. Nhưng bây giờ xuất gia nè, như Nguyên

Thanh với cô Thúy Mùi, Thầy phải còn đưa ra ngoài Hà Nội nữa mà, đâu có để ở đây được đâu. Con thấy ở đây không được. Bởi vì Ni xuất gia rồi mà, chứ phải cư sĩ thì còn về đây còn học này kia thì được, nó dễ.

Cho nên vì vậy mà Thầy hướng dẫn cho mấy con tu tập, rồi mấy con bây giờ có khả năng, để biết cách điều chúng rồi đó, trước mà Thầy mở ngoài Phước Hải đó thì có sư bà Huyền Học, sư bà mất rồi. Cho nên vì vậy á, cho nên Thầy coi như mất cánh tay mà bên nữ đó, Chứ Thầy đặt cho sư bà Huyền Học là lãnh đạo chúng ni dùm Thầy mà để Thầy tổ chức cái ni bộ, quây quần bên sư Bà để mà Thầy...

MỤC LỤC

--->>❖<<---

09-Hiểu đúng về Tứ diệu đế	5
1 - Đi tham quan tránh làm động người tu	5
2- Chân lý tứ diệu đế	6
3- Nam nữ bình đẳng trong đạo phật	29
4- Sự mê tín, cuồng tín trong các tôn giáo	33
5- Hộ trì chân lý, chân lý được hộ trì	36
6- Tu hành phải có nghị lực	41
vượt qua khó khăn	
10-Định thư giãn và Thất giác chi	50
1- Thiện xảo dùng định thư giãn	50
2- Linh động khi tu tập	60
3- Thất giác chi	69
4- Tu tứ niệm xứ- trên pháp quán pháp	74
5- Nhiếp tâm một phút trong hơi thở	81
11-Tứ chánh cần và Phá tâm vô ký	91
1- Tứ chánh cần- ngăn ác diệt ác thô	91
2- Sử dụng đề mục trong	107
định niệm hơi thở	
3- Tác ý đẩy chướng ngại kết hợp an trú	125

4- Khắc phục tâm vô ký	133
12-Thiện xảo kết hợp các pháp	140
1- Thiện xảo sử dụng và kết hợp các pháp	140
2- Thịnh tướng, hương tướng, mộng tướng	150
3- Quyết định độc cư	155
4- Tri kiến giải thoát hương	158
5- Bày tỏ sự biết ơn với thầy	176
13-Sức mạnh tư tưởng và hiện tượng bùa chú	183
1- Chân lý của con người	183
2- Sức mạnh tư tưởng và hiện tượng bùa chú	199
14-Chuyển ái kiết sử thành tình thương rộng lớn	230
1- Tình thương rộng lớn	230
2- Tự thấp đước lên mà đi	238
3- Đời sống xuất gia	245
4- Ma chay, thờ cúng	256

15- Tu ức chế sẽ sinh bệnh	273
1- Tu ức chế sẽ sinh bệnh	273
2- Tứ niệm xứ	280
3- Dục lậu, hữu lậu, vô minh lậu	300
4- Tu là sống đạo đức với gia đình	305
5- Không tu quá sức	316
16-Cách tu tứ niệm xứ	319
1- Pháp tu để làm chủ bệnh trên thân	319
2- Cách thức tu tập tứ niệm xứ	323
3- Các pháp quán	328
4- Rối loạn hơi thở và trạng thái tướng	330
5- Niệm tuôn trào trong khi tu tập	333
6- Nhận biết niệm nào diệt mà niệm nào không diệt	338
7- Tác ý trước khi nhập bốn thiền	343
8- Trạng thái ly dục ly ác pháp và sơ thiền	346
9- Trạng thái tâm bất động	349
10- Hai pháp thất giác chi	353
11- Tu tập nên thân cận bậc thiện hữu tri thức	358
12- Phật tử cúng dường cầu phước lành	361
13- Thấy ước nguyện thành lập ni đoàn	363